

Přírodověda

svědomí (Helena, 06. 03. 2008 17:18)

Děkuji za rozsáhlou odpověď, na kterou se ještě dnes s radostí podívám. Reaguji ještě na Vaši odpověď "Ještě PS", sice až nyní, protože jsem připravovala tuto odpověď:

Výčitky svědomí či svědomí obecně je zahlušeno hrubostmi všeho druhu, jako následek materialismu a agnosticizmu, to je zajímavá myšlenka. Všichni tedy mají svědomí, jen ne každý ho zaslechne. Zmiňovali jste se o sedmiletých cyklech ve vývoji dítěte (nebo člověka), ráda bych to doplnila myšlenkami z waldorfské pedagogiky:

WP se opírá o poznatek, že člověk v životě prochází sedmiletými vývojovými cykly, v nichž dochází k opakování obecných dějin vesmíru a lidstva. "Nemáme se ptát, co potřebuje člověk vědět a umět, ale jak je člověk založen a co se dá v něm rozvinout," řekl Rudolf Steiner při zakládání první waldorfské školy ve Stuttgartu v roce 1919.

První fáze (od narození do 7. roku života) - motto: Svět je dobrý

V tomto období do výměny zubů se dítě kontaktuje se svým okolím pouze přes fyzické tělo. Nejdůležitější formou učení je napodobování a příklad, a je zbytečné působit na dítě dominantně prostřednictvím abstraktních pojmů. Neúčinné je moralizování a rozumové vysvětlování, dospělý vychovává dítě tím, co dělá, ne tím, co říká. Proto má učitel děti v mateřské škole podněcovat, ale nenutit, má rozvíjet jejich fantazii ve volné hře a sám být vzorem při smysluplných činnostech. Důležitý je pravidelný rytmus a působení známého, což je pro malé děti přirozené a dodává jim klid a jistotu. U dítěte je rozvíjeno obrazné myšlení. Intelekt dětí nemá být v tomto období příliš zatěžován, aby mohly prožít radostné dětství, které je základem pro celý další život. V žádném z dalších období již nelze napravit to, co jsme jako vychovatelé promeškali do období prvních strukturálních změn. Jelikož dítě nastupuje školní docházku převážně v šesti letech, je velice nutné, aby vyučování probíhalo formou napodobování ve všech předmětech prvního ročníku, to znamená i v hlavním epochovém vyučování.

Dítě je tedy v prvních sedmi letech svého života otevřené vůči okolnímu světu, přijímá do sebe vše, s čím se setkává, je cele "smyslovým orgánem".

Rudolf Steiner v jedné ze svých přednášek říká: "V tomto údobí můžeme vychovávat jen tehdy, chováme-li se jako vychovatelé tak, aby dítě to, co konáme, mohlo napodobovat. Toto pravidlo musíme chápat ve velmi širokém smyslu. Mezi dítětem a jeho vychovatelem působí řada vlivů, které vnějším způsobem nezachytíme. Dítě získává dojmy nejen z toho, co ve svém okolí vnímá vnějšími smysly, nýbrž pociťuje také z chování druhých lidí jejich smýšlení, jejich charakter, jejich dobrou nebo zlou vůli. V okolí dítěte by měl proto vychovatel usilovat o čistotu i v myšlení a cítění, aby v něm dítě mělo dobrý vzor pro svůj další vývoj." Nosnou ideou tohoto období pro výchovu dětí je výrok: "Svět je dobrý!".

Druhá fáze (od 7 do 14 let) - motto: Svět je krásný

V tomto období převažuje růst éterného těla dítěte a důraz je kladen na prožívání, rozvoj citového vnímání. Na počátku školní docházky se myšlení dětí rozvíjí prostřednictvím vytváření myšlenkových obrazů a představ. Dítě se nejvíce otevírá slovu, řeči a touží po jakémkoli vyprávění. Dovede pozorně poslouchat barvitě líčené příběhy, přijímá tak slovy "vykreslené" myšlenkové obrazy, jejichž prostřednictvím se učí. Potřebuje naslouchat vyprávěním a krásným příběhům. Ve druhém sedmiletí tedy nastává změna v prožitcích dítěte,

formuje se vůle a charakter, dítě přechází od vjemu k myšlenkovému obrazu. Ne však ještě abstraktnímu, nýbrž obraznému, a proto se ve WŠ poznání světa zprostředkovává uměleckým vyprávěním učitele (pohádky, bajky, legendy...). Jeho prostřednictvím můžeme působit na citový život dítěte, na mravní sympatie a antipatie, tedy na utváření dobrého mravního základu dítěte. Na počátku tohoto druhého vývojového stupně je dítě ještě silně pod vlivem předchozího vývojového stupně, což znamená, že při vytváření představ ještě silně působí napodobování, které se postupně mění ve vědomé následování. Výchovným prostředkem je přirozená autorita učitele.

Dítě začíná akceptovat autority, víra v dospělého je v tomto úseku vývoje největší, ale také nejzranitelnější. To klade vysoké nároky na učitele, který má dítěti pomáhat nalézt sebe sama, poskytnout mu jistotu a důvěru v život. Výchova tedy probíhá následováním autority. Učitel by měl být v tomto období pro dítě takovým příkladem, který by měl být hodný následování.

Proto ono krédo druhého sedmiletí – "svět je krásný". Je velice důležité nebrat dítěti iluzi krásného světa, nechat ho pohybovat se v prostředí, které mu skýtá bezpečí a jistotu a kde získá základ pro svůj další život. Učitele vnímá jako velkou autoritu, vzhlíží k němu s úctou. Stejně tak i učitel chová své žáky v úctě a naslouchá jejich potřebám, názorům a připomínkám. Vyučování probíhá v atmosféře tvůrčího dialogu mezi učitelem a žáky.

"Člověk v pozdějším životě nemůže procitnout ke správnému užívání mravní svobody, pokud se v něm ve zmíněném druhém období nemohla plně rozvinout úcta k samozřejmé autoritě jeho učitelů. Tento princip platí pro veškerou výuku a výchovu a pro tu mravní obzvlášť. Podle uznávané autority učitele si dítě uvědomuje a citově prožívá, co je dobré a co zlé. On je pro něj reprezentant světového řádu. Člověk, který se vyvíjí, roste a dospívá, se musí se světem seznámit nejdříve prostřednictvím dospělého člověka." (R. Steiner)

Velký vliv na zdravý vývoj dětí má také rytmus. Dítě vnímá časový rytmus dne, týdne, rytmické pohybové činnosti zařazované v průběhu učení, rytmus v hudbě, zpěvu, řeči.

Devátý rok znamená podstatnou změnu v citovém životě dítěte. Dítě má pocit, že svět stojí proti němu a začíná více prožívat jeho záporné stránky: je stále více kritické, poprvé si uvědomuje sebe sama ve vztahu k okolnímu světu. Teprve po desátém roce věku dítěte se začíná vyvíjet astrální tělo. S tím souvisí také počátek rozvíjení intelektových schopností. Dítě se setkává s různými definicemi a pojmy, teprve nyní jim začíná rozumět a uvědomovat si své myšlení.

Třetí fáze (od 14 do 21 let) - motto: Svět je pravdivý

Ve třetím sedmiletí vystupují silněji do popředí individuální rysy mladého člověka, což souvisí s tím, že na vývoj vůle a citu navazuje rozvíjející se svobodné abstraktní myšlení se silou vlastního úsudku. "Svět je pravdivý!" je ústředním rčením tohoto výchovného období.

Přirozenou autoritu učitel ztrácí u dětí ve třetím období jejich vývoje, kdy žáci začínají o učitelově chování a jednání přemýšlet, nastupuje kritika. Ze svého středu - vlastního JÁ - proniká dítě k vnějšímu světu a chce jej přetvářet podle svých vlastních představ. Dítě se stává natolik zralé, aby si vytvářelo vlastní úsudek a rozvíjelo svobodné uvažování. Učitel se postupně stává partnerem, tolerantním a zkušenějším "přítelem".

Ve vyučování se rozšiřuje rozsah učební látky, důraz se klade na samostatné myšlení, exaktní pozorování, vyvozování zákonů, tvořivé řešení a zpracování témat. Namísto obrazu se klade důraz na logické myšlení a vývoj intelektu. Učitel nevnucuje názory, ale otvírá cestu a vytváří prostor pro samostatné zpracování toho, co svět nabízí.

Napsali jste: Duchovní věda učí: Do 7. roku věku působí vychovatel na cit dětí svou vůlí. Po 7. roku může působit jen rozumem na rozum. Od 14. do 21. roku by k tomu měl přibrat působení citem na vůli, logická argumentace však již bude až do smrti dominantní.

Zdá se mi, že to sice říkáte jinými slovy, ale že v podstatě jde o totéž...

Waldorfské školství bylo iniciováno továrníkem Emilem Moltem, který vydělal ve válce velké jmění na cigaretách Waldorf-Astoria. Po První světové válce si řekl: "Musíme udělat něco, aby se taková hrůza již nikdy neopakovala." A napadla ho lapidární myšlenka, že je třeba začít s výchovou. Lidé se musí učit a naučit jinému způsobu myšlení. Továrník Molt znal knihu Rudolfa Steinera: "Výchova dítěte z pohledu duchovní vědy", obrátil se tedy s dotazem na jejího autora, zda by bylo možno založit školu, která by fungovala podle zásad antroposofie, jak bylo knihou naznačeno. Steiner byl v té době znám jako vizionář, vysvětlující obrazy z duchovních světů. Molt očekával od Steinera, jako odpověď na otázku zda má založit školu, nějaký hluboký duchovní rozbor. Steiner se ho zeptal: "Kolik máte peněz?" Molt prý pyšně odpověděl: "Sto tisíc zlatých marek." Na to Steiner: "No, pro začátek to bude stačit."

První waldorfská škola vznikla na podzim roku 1919, byla vybudována pod Steinerovým "vedením" a ten poté, co dal učitelům 14ti denní kurz, odjel se slovy "Škola se bude samořídít, nebude mít žádného ředitele, ani mne."

WP se svou přirozenou výchovou odpovídající vývojovým obdobím dítěte, jeho potřebám a svobodnému rozvoji vlastní individuality podle jeho schopností se jeví jako jedna z nejlepších stávajících možností alternativní výuky. Výchova ve waldorfské škole usiluje o harmonický rozvoj celého člověka, ne pouze lidského intelektu. Učební látka ve WŠ není cílem, ale nástrojem k rozvinutí vloh dítěte. Na waldorfské škole najde každý něco, v čem vyniká, ale také má možnost doplňovat své nadání podněty z jiných oblastí.

Jak již z výše uvedené charakteristiky vyplývá, waldorfská škola je celistvým organismem, do něhož jsou zapojeni žáci, učitelé i rodiče. Spolupráce rodičů se školou je naprosto nezbytná. Rodiče pomáhají při školních slavnostech, výzdobě školy, přípravě různých společných akcí, mají značné kompetence v celkovém chodu školy prostřednictvím spolku rodičů. Waldorfská škola by bez zájmu a úsilí rodičů nemohla vzniknout a nadále se rozvíjet,

Výkony žáků nejsou motivovány známkovým hodnocením, ale živým zájmem o probíranou látku. Vysvědčení na konci školního roku mají formu slovního hodnocení, které charakterizuje všechny přednosti a nedostatky dítěte, jeho pokroky i obtíže v uplynulém školním roce. Pro život a práci ve waldorfských školách platí zásada, že spolupráce žáků jasně převažuje nad jejich vzájemnou soutěživostí.

V učebním plánu waldorfských škol je také patrná snaha dosáhnout souladu mezi vědou, uměním a duchovními hodnotami. Právě tento soulad pravdy (vědy), krásy (umění) a dobra (duchovních hodnot) se má stát základem pro vhodné vzdělání.

Waldorfské učitelé usilují o rozvinutí vloh svých svěřenců do té míry, aby tito byli v dospělosti schopni vlastní orientace, samostatného, odpovědného a sociálně pozitivně zaměřeného jednání. Jde tedy o to: "vychovávat lidi, kteří jsou schopni vnímat všechno, co se děje ve světě, kteří mohou každého dne, vidí-li něco nového, své pocity, své úsudky vyvíjet podle této novosti. Nesmíme vychovávat lidi spokojené se sebou, uzavřené do svého nitra, nýbrž musíme vychovávat lidi, kteří mohou svobodně a otevřeně předstupovat před svět a kteří mohou svobodně a otevřeně jednat ve smyslu toho, co je prospěšné světu." (R. Steiner).

Odpověď Heleně (svědomí):

Pravíte, že waldorfská pedagogika se jeví jako jedna z nejlepších stávajících možností alternativní výuky. My se domníváme, že pokud WP bude jen alternativou (nikoli dominantní pedagogikou), potud bude lidstvo bloudit...-zmp-

svědomí II. (Helena, 06. 03. 2008 17:25)

Stejně jako alopatická medicína léčí symptomy bez toho, že by se zajímala o celý systém, školy rozbíjí znalosti a zkušenosti do "předmětů", neúprosně dělí celek do částí, květy do lístků, historii do událostí bez souvislostí. Horší, než to, že jen mysl je rozbitá, je to, že je příliš

často rozbitá i duše. Mám problém s pochopením Vaší věty: „Tak jako je hrubá spokojenost a nespokojenost dána rozdílem mezi tím, co si přejeme mít a tím, co máme, tak je jemný hlas svědomí dán rozdílem mezi tím, co se mělo stát a tím, co se skutečně stalo. Zatímco spokojenost a nespokojenost podněcuje konání z naší vlastní vůle, hlas svědomí určuje náš osud proti naší vůli, ať už hlas svědomí slyšíme, nebo neslyšíme (popř. nechceme slyšet).

Hlas svědomí je hlasem naší budoucí karmy.

Hlas svědomí je projevem účelu budoucího následku našeho minulého konání (příčiny budoucího následku).“

Jak si mám představit rozdíl mezi tím, co se mělo stát a co se stalo?

To snad dopředu má člověk určeno, co má udělat? Jak hlas svědomí určuje náš osud proti naší vůli? Svědomí máme tehdy, když neuděláme to, co jsme měli. To je ten „budoucí následek našeho minulého chování“, a co je to „projev účelu budoucího následku“?

Děkuji Helena

Odpověď Heleně (svědomí II.):

Současná alopatická (chemická) medicína: Pacient má v noze zabodnutý trn. Doktor mu dá prášky proti bolesti...

Pocity spokojenosti a nespokojenosti patří mezi naše nejhrubší pocity, které jasně vnímá i člověk nejhrubšího zrna. On si však neuvědomuje, čím jsou dány. Tak např.:

A/ toužíme vyhrát milión, vyhrajeme jen půl miliónu: $1\ 000\ 000 - 500\ 000 = 500\ 000 =$ míra nespokojenosti

B/ toužíme vyhrát 100 000, vyhrajeme půl miliónu: $500\ 000 - 100\ 000 = 400\ 000 =$ nadmíra spokojenosti

Tzn., že o míře naší spokojenosti či nespokojenosti nerozhoduje realita (500 000), ale míra naší žádostivosti (touhy).

Naše touhy (A i B), i naše pocity nespokojenosti (A) a spokojenosti (B), nás podněcují ke konání (resp. nekonání) z vlastní vůle. Buď k dalšímu sázení nebo k upuštění od dalšího sázení.

Vnímání hlasu svědomí patří mezi naše nejjemnější pocity, které jasně vnímají jen jemnější povahy. Ony si však uvědomují, čím je dán. Tak např.:

C/ Zatajím nález 100 Kč, ačkoli vím, komu patří.

Pokud neuposlechneme hlas svědomí (ať už ho slyšíme nebo ne), stane se nalezená stokoruna naším karmickým dluhem proti naší vůli. Kdyby karma byla v souladu s naší vůlí, pak bychom nález vrátili hned a žádná karma by se nekonala.

Nevyslyšený hlas svědomí je tedy hlasem naší budoucí karmy (co nesplatíme hned, budeme muset splatit v příštích životech). Tzn., že:

A) naše zatajení stokoruny je současnou příčinou budoucí karmy

B) budoucí splacení dluhu je budoucím karmickým následkem současné příčiny

C) kauzalita příčiny a následku tedy směřuje z přítomnosti (resp. z minulosti) do budoucnosti

D) naproti tomu hlas svědomí je hlasem zasahujícím do přítomnosti (resp. do minulosti) z budoucnosti. Směřuje tedy v protisměru kauzality (C), od budoucího následku k současné (resp. minulé) příčině.

Příčina směřující do budoucnosti k následku se tedy v čase vyskytuje na tomtéž místě jako hlas svědomí směřující zpět z budoucnosti od budoucího následku k současné příčině, která je v nás (námi založená).

Když např. hrnčír zapřičiňuje na hrnčírském kruhu hrnec, pak to jistě nedělá nahodile, ale něco tím sleduje. Proč chce vyrobit hrnec? Aby jím mohl např. nabrat vodu. Hrnčír tedy se svým příčinným konáním současně sleduje určitý účel, který bude naplněn až v budoucnosti v podobě následku příčiny, jímž je hrnec. Hrnčír tedy svou příčinu (kroužení hrnce) usměrňuje k budoucímu následku, zatímco účel sleduje od budoucího následku k současné příčině (v budoucnu chce hrncem nabrat vodu).

Jak je patrné, účel je v principu tímtéž (stejnoseměrný, zpětný), jako hlas svědomí.

Můžeme tedy říci: „Hlas svědomí je projevem účelu budoucího následku současné (minulé) příčiny.“

Rozdíl mezi tím, co se mělo stát a co se skutečně stalo lze vyjádřit matematicky:

Měl jsem vrátit 100 Kč. Nevrátil jsem nic: $100 - 0 = 100 =$ míra budoucí karmy.

Z toho nevyplývá, že je dopředu určeno, co má člověk dělat (determinismus).

Z toho vyplývá, že existuje tzv. spravedlnost, slušnost a pravdivost jako objektivní zákon tzv. karmy.

a) spravedlnost na fyzické (tělesné) úrovni (dluh = 100 Kč)

b) slušnost na duševní (morální) úrovni (dluh = omluva poškozenému)

c) pravdivost na duchovní (mravní) úrovni (dluh = pokání před obecnou pravdou, tzv. hřích proti duchu svatému)

Neodvratnost následků příčiny nás má vychovávat ke spravedlnosti, slušnosti a pravdivosti. Hlas svědomí nám dává šanci tento výchovný proces zkrátit. Dává nám možnost splácet dluhy hned, dokud o nich víme, nikoli v příštích životech, kdy už o nich nevíme, kdy nutnost jejich splácení pociťujeme jako křivdu. Pociťujeme tu křivdu, kterou dnes pociťují námi poškození.

Pokud svůj dluh nesplatíme z vlastní vůle, potud nás k tomu donutí karma proti naší vůli. To již předurčuje hlas našeho svědomí.

Hlas svědomí se ozývá tehdy, prohřešíme-li se proti spravedlnosti, slušnosti a pravdivosti, neučiníme-li této trojnosti zadost. Pokud se proti této trojnosti neprohřešujeme, potud je naše konání svobodné a navíc máme možnost jakési neřádné „svobody“ se proti této trojnosti dočasně prohřešovat (neuposlechnout hlas svědomí).

-zmp-

Svědomí II. (P.Čollák, 28. 06. 2008 10:52)

Dobrý den, nedá mi než trochu odbočit od Vašeho tématu a zaměřit se na pár věcí v poslední uvedené odpovědi. Možná to bude vypadat jako chaotický odpich od textového celku, ale přiznám se, že také netuším, jak jste se od touhy A i B dostali k C -zatažení stokoruny...

A teď už k mému, snad, dotazu.

To co zde na konci popisujete je v podstatě popsáno v Bibli. Pokud na Zemi tzv. vykonám hřích, budu jej muset v životě nadpozemském splatit, tj. určuje se míra prohřešku a pak se určí, jak se mnou bude naloženo.

Problém ovšem nastává v "bezmezném" lásce Boha ke všemu stvořenému. Bůh miluje bez podmínek, řekl jeden kněz. Co to však v důsledku znamená? Jeho láska je opravdu nadpozemská. Však ukažte mi člověka, který miluje bez podmínek!? Ale dostáváme se tím k rozporu s Vaší odpovědí. Nevrácená stokoruna = příští karmický dluh. Bůh nás miluje a přijímá se vším všudy a tady už je rozpor s Vaším výkladem. Nejdříve vycházíte z Bible a poté se od ní odvracíte? (nevím jak tomu rozumět) V dějinách lidstva již byla spousta pokusů

různých výkladů této knihy a často končily nesmyslným krveprolitím. Kde berete tu jistotu, že právě Váš výklad je ten správný?

Odpověď P.Čollákoví (Svědomy II.):

Od touhy A, B k zatajení stokoruny (C) jsme se dostali číselným vyjádřením míry nespokojenosti (A), spokojenosti (B) a míry výčitek svědomí, odpovídající míře „hříchu“...

Pravíte-li, že „...je v podstatě popsáno v Bibli. Pokud na Zemi tzv. vykonám hřích, budu jej muset splatit v životě nadpozemském...“, pak se musíme ptát, kde v bibli něco takového stojí? Prosíme o citát.

Podle nás bible mluví o karmickém splácení dluhů nikoli jen ve světě nadpozemském (jak se domníváte), ale také ve světě pozemském:

„Amen, pravím tobě, že odtud nevyjdeš, dokud do posledního haléře nezaplatíš.“

(Matouš: 5, 26)

„Mistře, kdo se prohřešil, že se ten člověk narodil slepý? On sám, nebo jeho rodiče?“

(Jan: 9, 2)

Je-li novorozeně trestáno slepotou za svůj hřích, pak se ho ještě nemohlo dopustit v tomto, ale v minulém životě!

A kde jinde pak bylo potrestáno slepotou, ne-li ve světě pozemském (nikoli nadpozemským, jak se domníváte)?

A jak s potrestaným novorozenětem korespondují slova Vámi zmíněného kněze: „Problém ovšem nastává v "bezmezná" lásce Boha ke všemu stvořenému"? Jsou-li knězova slova v rozporu s naším výkladem karmy, pak jsou v rozporu i s bibli!

Co je to za kněze, že je v rozporu s bibli, že se od bible odvrací? Patrně je to kněz nekřesťanský... Nyní však dovolte nám, abychom se zeptali: Kde Vy berete jistotu, že „nejdříve vycházíme z Bible a poté se od ní odvracíme?“ Jak vidíte, jistotu, že právě náš výklad je ten správný, bereme v daném případě mj. také z bible...

-zmp-

k odpovědi (P.Č., 30. 06. 2008 11:44)

Děkuji za odpověď. Musím přiznat chybu na mé straně. V bibli opravdu není psáno nic o splácení hříchu v životě nadpozemském, pokud nebereme v úvahu "sčítání" hříchu u nebeské brány a podobné výklady, jež jsou obsahem náboženské nauky.

Co se týče bezmezná lásky Boží a o větě onoho kněze. Dle sv. Pavla je úplný a dokonalý projev božské lásky v Kříži, kde „Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme ještě byli hříšníci“ (Řím 5,8). Každý z nás proto může bez obavy, že se zmýlí, říci: Kristus mne miloval a zcela vydal sebe za mne. (Ef 5,2). "Žádný lidský život, vykoupený jeho krví, není zbytečný nebo bezcenný, protože všichni jsme milováni. Jím osobně vášnivou, věrnou a bezmeznou láskou." Za co jsou tedy lidé trestáni, popř. jsou jím dle (Matouš: 5, 26) sčítány všechny hříchy? Bůh dokazuje svou lásku k nám, neboť když jsme ještě byli hříšníci, Kristus zemřel za nás. Poté Bůh pravil: "Na Vaše hříchy a na jejich nepravosti již nikdy nevzpomenu." Zde je tedy odpuštění, není už žádná oběť za hříchy. Dále jako bezmeznou lásku Boha, mohu zmínit: "Křesťanům byla "uložena služba usmíření" (2 Kor 5,18), musí především hlásat bezpodmínečné Boží odpuštění. Neboť pouze ten, kdo ví o bezmezná Boží lásce, o milosti smíření a obrácení, může bez ostychu mluvit o vlastním hříchu.

Omlouvám se za své ukvapené vyjádření o Vašem odvrácení se k bibli. Stále trvám na tom, že je to pouze Váš výklad a nemohu s ním bezpodmínečně souhlasit. Omlouvám se za délku svého příspěvku. A také si dovolím říct, že mi nevyhovuje systém vkládání příspěvků na Vaši stránce, v malém rámečku se mi zle orientuje.

Odpověď P.Č. (k odpovědi):

Nejen bible, ale také náboženská nauka o „*sčítání hříchů u nebeské brány*“ odpovídá realitě karmy, neboť teprve v okamžiku smrti, lze karmický součet uzavřít. Karma však nescítá pouze pasiva (např. dluhy) ale také aktiva (např. oběti)...

Máme zato, že ve vztahu k výroku kněze došlo mezi námi k nedorozumění. My nerozporujeme Boží lásku, ale nesouhlasíme s tvrzením, že by ve vztahu ke karmě představovala nějaký problém (že by tu byl nějaký rozpor). Také rodiče milují své děti, a přesto trvají na tom (jsou-li rozumní), aby poslouchaly. Co by to bylo za výchovu, kdyby si děti mohly beztrestně dělat, co chtějí? Chodí-li např. dítě za školu, tu mu přece rodiče nemohou jen tak beze všeho odpouštět. Odpuštění tu musí jít ruku v ruce s nápravou. A nápravou tu nemůže být nic jiného, než obnovení školní docházky a dohnání zameškaného učiva (tj. vyrovnání karmy)...

Nemáme Vám za zlé, že naše úvahy o obsahu bible pokládáte za náš subjektivní výklad, ani že dáváte přednost svým výkladům. Naopak si ceníme, že se nebojíte svůj výklad vyjevit a hájit ho. Tak je tomu přirozeně vždy, na začátku každého dialogu. Konečně i samotnou bibli lze pokládat za subjektivní výklad realit popisovaných autory jednotlivých knih (Mojžíše, proroků, evangelistů, apoštolů aj.). Má-li mít ovšem dialog nějaký smysl, měl by od neshody dospět ke shodě. K té však nedospěje, budou-li obě strany zarytě trvat na svém výkladu, ale pouze tehdy, budou-li veškeré výklady (své i cizí, vč. bible aj. posvátných knih) konfrontovat se zjevnou realitou, která je přece pro všechny stejná...

-zmp-

Reakce na připomínku od P. Č.

...A také si dovolím říct, že mi nevyhovuje systém vkládání příspěvků na Vaši stránce, v malém rámečku se mi zle orientuje...

Svůj příspěvek nemusíte psát hned do malého rámečku komentáře. Na úvodní stránce našeho webu klikněte na mailový kontakt obnovene.forum@seznam.cz.

Otevře se Vám mailová stránka, kterou si můžete zvětšit přes celou obrazovku. Do tohoto mailu pak můžete psát přímo, nebo do něj můžete vložit (zkopírovat) text (obrázek, aj.), který jste si napsal jinde, např. ve Wordu. Můžete také k tomuto mailu připojit jiný soubor (např. Word, txt, jpg, atp.). Po odeslání se nám Váš soubor dostane do naší mailové pošty a my ho vložíme na web do diskuse.

Aleš Musil

Standa (text 1):

V jedné ze svých přednášek z července 1916 (cyklus přednášek: Podstata světa a jáství, GA 169) se Dr.Steiner zmiňuje o knize, která vyšla ve stotisícových nákladech v mnoha jazycích mimo němčinu (pochopitelně), a která se zabývá příčinami a průběhem války a úlohou Německa a Rakouska v této válce.

Dr.Steiner hodnotí tuto knihu jako nejhorší literaturu zadních schodišť, literaturu umělecky hanebnou; jako knihu hanebně špatně napsanou, se špatnou stavbou vět, špatným způsobem myšlení, špatnou formou atd.

Dále se Dr.Steiner podivuje nad tím, že takto špatně umělecky ztvárněnou knihu čtou i lidé, kteří jsou považováni za osvícené duchy, významné a velké muže.

Dokonce mu (Dr.Steinerovi) jeden významný muž doporučil tuto knihu jako nejlepší o současné válce. V této souvislosti konstatuje, že asi neměl všechny smysly pohromadě, když pokládal za velkého muže někoho, kdo mu pak doporučuje takovou hanebnou knihu. Považuje to za svůj chybný úsudek.

Ptám se:

1. Jak může člověk, který se považuje za duchovního vědce, jenom proto, že je německy mluvící občan, označit knihu popisující úlohu Německa a Rakouska před válkou a během probíhající války, za literaturu zadních schodišť, umělecky hanebně ztvárněnou?

2. Jak může lidi, které dříve vnímal jako osvícené duchy, velké a významné muže, jenom proto, že čtou tuto knihu, přestat za takové považovat? Vždyť tito lidé četli tuto knihu jako literaturu faktu, kterou chtěli pouze konfrontovat se svými znalostmi a svými názory. Kdyby si chtěli tito vzdělaní a osvícení lidé přečíst nějakou umělecky hodnotnou a vytríbenou knihu, jistě by si přečetli třeba Vergilia v originálu.

3. Co je na takových závěrech Dr.Steina duchovního a co vědeckého?

Odpověď Standovi (text 1):

1. Rudolf Steiner (RS) se pokládal za duchovního vědce nikoli proto, že mluví německy, ale proto, že v duchovních světech aktivně bádá.

O zmíněné knize se však RS nevyjádřil ze stanoviska duchovního badatele (vědce), ale ze stanoviska lidské inteligence, ze stanoviska člověka poznávajícího vědecky, uvažujícího poctivě a tvořícího umělecky. Proti tomu se zmíněná kniha patrně prohřešovala...

2. Kdyby ve zmíněné knize, přes její logické a formální nedostatky, našel RS alespoň nějaká reálná fakta, nikoli jen spekulativní teorie, určitě by se o nich RS zmínil, jak to činil v mnoha jiných případech. Protože se mu však její výklady ukázaly jako neotesané mlácení prázdné slámy, ukázali se mu jako prázdní a neotesaní také lidé, které v těchto sprostotách našli zalíbení, přestože je dosud omylem pokládal za osvícené. Takovými se mu totiž jeví, dokud neměl příležitost nahlédnout hlouběji do jejich nitra, což mu umožnil až jejich postoj ke zmíněné knize. Protože nicotnost cenili jako hodnotu, projevíli tím svou vlastní nicotnost...

3. Na zmíněných závěrech RS je patrná jeho schopnost nahlížet do lidského nitra v duchu rčení: „Řekni mi, co čteš a já ti povím, jaký jsi!“ Tuto schopnost mají lidé nadaní dostatečnou mírou duchovnosti (tolik je na tom duchovního) a disponující v dané oblasti dostatečným věděním (tolik je na tom vědeckého)...

-zmp-

Standa (text 2):

Dr. Steiner v mnoha svých přednáškách označuje duchovní vědu jako vyšší vědu a všechny ostatní vědní obory souslovím obyčejná věda. (Kdo rozhodl, nebo stanovil, co je „vyšší“ a co „obyčejná“ věda?)

Píše o tom (cyklus přednášek: Podstata světa a jáství, GA 169), že jsou lidé, kteří tvrdí, že existují molekuly a atomy. Jsou to podle Dr. Steinera lidé, kteří „vytváří fantazie o něčem, co nikdo skutečně nepostřehl, protože atom sám je jen hypotéza, je to budování hypotézy na hypotézách, tito lidé mluví o ničem ničeho“. „To znamená stavět domy z karet. Ani to ne, neboť u budovy z karet máme aspoň karty“.

Dr. Steiner označuje tvrzení o existenci atomu jako „hrozné bláznovství“. Dále Dr Steiner pokračuje, že z hlediska duchovně-vědeckého se musíme dostat ven nad takové fantazie a dojít k jinému způsobu nazírání.

O existenci atomu dnes nepochybuje žádné školou povinné dítě, dnes umíme dokonce atom štěpit (v některých případech bohužel!).

Proč tedy „obyčejná věda“ tvrdila, že atom existuje a ta „vyšší“ duchovní věda tvrdila, že existence atomu je hrozné bláznovství, nad které, nebo ze kterého se musíme dostat ven?

V čem jsou taková tvrzení duchovní vědy „vyšší“ a dokonce „ v ě d e c k á ?“

Odpověď Standovi (text 2):

Slovem „obyčejná“ označil RS vědu, která je pro současné materialisticky založené lidstvo obvyklá, tj. vědu přírodní. O tom, co je pro současné lidstvo obvyklé (obyčejné) rozhoduje přirozeně současné veřejné mínění, nikoli mínění RS.

Obdobně je tomu s pojmy „vyšší a nižší“. To, co nazýváme duchem a duchovním, máme jaksí samozřejmě (obvykle) za něco vyššího než to, co nazýváme tělem či fyzickým. V souladu s tím pojímá RS i duchovní vědu za vyšší a přírodní vědu za nižší. V žádném případě tím však nenadřazuje (resp. nepodřizuje) jednu vědu druhé, ale usiluje o harmonické spojení obou, v jednotu praktické vědy (badatelské). Výklady objevů této podvojně (duchovně-fyzické) praktické vědy pak nepřísluší duchovnímu či přírodnímu badateli (vědci), ale přísluší realistickému mysliteli, tj. lidské inteligenci vůbec.

Připomeňme si tu již vícekrát zmíněné:

A/ neinteligence (prostoduchost) a chytrost (duchapřítomnost) = usuzování o vnímaném

B/ inteligence = usuzování na základě uvažování o vnímaném

C/ vzdoro-inteligence = usuzování na základě uvažování (bez ohledu na vnímané)

RS kritizování atomisté náleží do kategorie „C“. Na nereálnost (hrozné bláznovství) jejich „atomů“ jsme se snažili ukázat v diskusích probíhajících na stránce „teoretická věda“. Také jsme se snažili ukázat, že to, co je nazýváno „štěpení atomů“, nemá s nereálnými atomy nic společného. Ven nad takové fantazie se nedostaneme cestou vědeckého bádání, ale pouze cestou morální a mravní nápravy našeho smýšlení, tj. osvojením si úcty k pravdě (poctivým nazíráním na poznané). Jen pak mohou být naše výklady výsledků vědeckého bádání pravdivé (věrné pozorované realitě).

Skutečnost, že „o existenci atomu dnes nepochybuje žádné školou povinné dítě“ není důkazem existence atomů, ale důkazem masového vyplachování mozků akademickým školstvím...

-zmp-

Standa (duchovní vedení):

Někdy si musíme uvědomit, že nejdůležitější minulost je ta, kterou tvoříme dnes.

V knize Rudolfa Steinera „Duchovní bytosti v nebeských tělesech... „ jsem se dočetl, že: „...nad člověkem bezprostředně stojí duchovní bytosti třetí hierarchie (tzv. *andělé neboli angeli*). Jsou to první bytosti nad člověkem, které ho vedou, řídí a usměřňují. Národy jsou vedeny stejným způsobem jako jednotlivý člověk. Jenže ty bytosti (tzv. *archandělé neboli archangeli*), které vedou, řídí a usměřňují národy jsou ještě mnohem mocnější než vůdcové jednotlivého člověka.

V této souvislosti mě napadá několik otázek. Jeden příklad z mnoha:

Německo rozpoutalo II. svět. válku, ve které zahynulo a bylo zmrzačeno mnoho milionů lidí. Proč vznešení duchové, kteří řídí, vedou a usměřňují národy, takovým nevznešeným a hanebným způsobem vedli tento národ (a jiné národy při mnoha jiných masakrech v historii)? Myslím, že v těchto případech vedení „zpackali“; nebo se jim dá připsat řízení národů jen v případech, kdy je to přijatelné a kdy se to hodí? Nebo v těchto strašných věcech řídí národy nějak jiní (zlí) duchové?

Jestliže ano, proč jim v těchto případech nezabrání ti „dobří“, kteří jsou přece vznešenější a mocnější a jsou v převaze?

Je rovněž známo, že několik stovek nebo tisíc Němců se vzepřelo vedení války a byli podrobena perzekuci, nebo emigrovali. Jak je možné, že duchové, kteří tyto jednotlivce řídili, a kteří jsou v hierarchii duchů slabší, byli vlastně silnější než duchové mocnější, kteří řídí národy?

Odpověď Standovi (duchovní vedení):

Váš úvodní výrok „*nejdůležitější minulost je ta, kterou tvoříme dnes*“ obsahuje pravdivý pojem: „*minulost tvoříme dnes*“.

Fyzický (tělesný) svět relativně kontrastních projevů, v němž žijeme, je totiž v čase světem „současnosti“, nikoli světem „přítomnosti“ jak by se mohlo na první pohled zdát:

Současnost = minulost + budoucnost

Přítomnost = v čase relativně nepostižitelný (nečasový) okamžik mezi minulostí a budoucností

Tak např. nelze určit okamžik poledne (mezi dopolednem a odpolednem). Řekneme-li např. „*teď je poledne!*“, pak to ve skutečnosti znamená, že poledne už bylo, neboť pojem „*teď*“ jsme vyslovili v čase, který už uplynul. Tzn., že o okamžiku poledne jsme s to říci jen že ještě není (je budoucností), nebo už byl (je minulostí). Takové je tajemství okamžiku přítomnosti, jenž se nachází současně v čase (v současnosti) i mimo čas (mimo minulost i budoucnost), neboť sám o sobě časem není...

Duchovní bytosti stojící hierarchicky nad člověkem (nad hierarchií člověka), mají k člověku podobný vztah, jako rodiče k dětem. V počátcích vývoje člověka vedou (řídí, usměřňují), jakmile však člověk vývojově dospěje k samostatnosti, tu od jeho vedení upouštějí. V této fázi vývoje je dnes zejména lidstvo západní kultury.

Rodiče svému dospělému dítěti dávají volnost, přestože s těžkým srdcem předvídají jeho utrpení (životní nesnáze a kolize, jež dosud brali na sebe) i možnost, že samo někomu utrpení způsobí. Odtud také sociální katastrofy (vátky) rozpoutané národy západní kultury (Evropou), odtud také budoucí sociální katastrofy.

Dávají-li rodiče dospělým dětem volnost, přestože to pro jejich děti může mít i katastrofální následky, co je na tom hanebného? Rodiče přece své vedení nijak nezpackali tím, že se ho vzdali. Jsou sice připraveni svým dětem v nouzi pomoci, nemohou však jejich nouzi (zranění, smrti, či zločinu) nijak zabránit. Pokud by je chtěli předem chránit, pak by jim vlastně

nijakou volnost (samostatnost) nikdy nedali. Nyní mohou svým samostatným dětem dávat pouze rady, jak životním nehodám předejít. Nemohou jim však své rady vnucovat, neboť by jim tím odňali danou samostatnost (volnost). Proto ani možnost TSO nelze lidstvu vnucovat, ale pouze je na tuto možnost upozornit (poradit)...

Vaše rozlišování na duchy „dobré a zlé“ odpovídá skutečnosti, že každé dítě má dva rodiče. Ten „dobrý“ odpovídá pečující matce, ten „zlý“ odpovídá vychovávajícímu otci, který umí dítě také potrestat („učedník mučedník“). Pokud je dítě nesamostatné, jsou matka i otec duchy vedoucími. Jakmile dítě dospěje k samostatnosti, stávají se matka i otec duchy strážnými.

Pokud se lidské kultury vyvíjely nutně jednostranně, pociťovala např. „žido-křesťanská“ kultura především ducha relativně „dobrého“ (jako anděla strážného aj.), zatímco pohanská kultura řecko-římská pociťovala především ducha relativně „zlého“ (např. jako filosof Sokrates své „daimónion“, které pokládal za zdroj své moudrosti). Obě kultury však měly vždy současně duchy oba. Nejsou tedy duchové „dobří“ mocnější a v převaze, jak se domníváte, ale obojích je stejný počet. Mají k člověku jen odlišné vztahy...

Jako by bylo pošetilé, podezřívát Sokratovo daimonion ze škodolibosti vůči Sokratovi, tak nelze příčiny světového zla připisovat relativně „zlým duchům“, ale jednotlivým lidem, národům, kulturám, rasám či celému lidstvu. Následkem lidských skutků (zvíle, omylu atp.) je karma, vyrovnávající tyto skutky podobně, jako rodičovské pohlazení, či výprask. Ten kdo by chtěl výchovnému „výprasku“ zabránit (jako např. Džamila Stehlíková), toho neprávem nazýváte „dobrým“. Nelze ho ovšem nazvat ani „zlým“ (protože nechce trestat). Jak ho tedy nezveme? Bludař? Takoví duchové však nejsou...

Možná se Vám uvedené bude zdát příkré a kruté. Bez oprávněného výprasku by však bylo hůř. Lidstvo by se vyvinulo v nepředstavitelně odpornou a sebezničující bestii, jejíž skutky by již ani karma nestačila vyrovnávat a kterou by tak jeho Stvořitel musel mít v nenávisti (srovnej biblickou potopu světa, Sodomu a Gomoru aj.)...

-zmp-

Standa (návraty):

Asi každý člověk se po nějaké době nebo po letech vrací a prochází se místy, která znal (nebo která měl rád). Zjistí, že se změnila krajina, změnili se lidé. Není možné se vrátit zpět a začít všechno znovu, od začátku, i když si to možná ze srdce přeje. A najednou dojde k jistému zmoudření, k poznání o plynutí času a jeho nenávratnosti a hlavně asi k vyrovnání se sebou samým. V tom zmoudření je samozřejmě trocha skepse, protože si člověk musí uvědomit své možnosti a hlavně své meze.

Jsou návraty potřebné a užitečné, nebo jsou zbytečné a nebezpečné?

Nebo mají návraty smysl, jen když je, ne kam, ale ke komu se vracet?

Nejsem žádným vyhraněným odpůrcem EU, myslím si, že skutečně sjednocená Evropa je lepším uspořádáním kontinentu, než existence jednotlivých antagonistických států (věděl o tom své už např. Jiří z Poděbrad a mnozí před ním a mnozí po něm). Domnívám se však, že řešením není nějaký byrokratický celek, autoritativně řízený z jednoho mega-úřednického centra. Jeden z posledních příkladů – nařízení o povinném přimíchávání biosložek do paliv v současné výši se vedení unie nepovedlo. Původně se to zdálo jako skvělý nápad, když se přebytky pšenice a jiných potravinářských surovin (před lety všude po Evropě bylo mnoho přebytků) stejně jako ladem ležící zemědělská půda, měly využít při procesu tvorby biolihů a olejů, které mohou suplovat benzin a naftu. Cílem bylo pomoci zemědělcům a snížit závislost Evropy na ropě ze států, jejichž někteří obyvatelé nám nejsou právě příznivě nakloněni. Ukázalo se však, že když budeme ze pšenice pálit hodně alkoholu, začne jí být

málo, zvedne se její cena a v důsledku toho i cena pečiva a v návaznosti i cena všech základních potravin. Pánové v Bruselu, rozhodnutím přidávat do roku 2020 do pohonných hmot 10 % biopaliv, „vyrobili“ nesmysl, kterým se má řídit celá Evropa! Je samozřejmé, že alternativy k ropným produktům se budou hledat dál. Nelze však hledat alternativy úřednickým rozhodnutím, a nejde jen o ropné produkty!

Odpověď Standovi (návraty):

„Jsou návraty potřebné a užitečné, nebo jsou zbytečné a nebezpečné?“

Návraty jsou potřebné a užitečné pokud jsme zbloudili. Ostatní návraty jsou škodlivé, neboť obracejí směr vývoje zpět.

„Nebo mají návraty smysl, jen když je, ne kam, ale ke komu se vracet?“

Dokud smysl (účel, směr) není naplněn, nachází se vždy v budoucnosti, nikdy v minulosti („kam, a ke komu se má vracet“). To platí i pro návrat zbloudilého, jenž se vrací do minulosti jen proto, aby našel správnou cestu k budoucímu naplnění účelu. Otázka „kam, a ke komu se má vracet“ je otázkou kde došlo ke zbloudění ze správné cesty...

Nápad EU, že se přebytky pšenice a jiných potravinářských surovin a ladem ležící zemědělská půda mají využít k výrobě biolihů a olejů k ekologickému pohonu motorových vozidel, je názorným příkladem egoismu a bezcitnosti západní kultury, tváří v tvář k milionům hladovějících v tzv. „třetím světě“. Ignorance se tu obrátila proti ignorantovi...

-zmp-

Standa

Nějaký čas jsem pozoroval při konkrétních pokusech o konání dobročinnosti, o poskytování dobra jednoho svého přítele, který konstatoval, že jediným reálným výsledkem toho všeho je pouze nevděčnost. To mě přimělo k následující poznámce, nebo k obecnějšímu zamyšlení.

Řekl bych, že dvě z mnoha různých chyb lidí žijících lehkomyšlně a nerozvázně se od sebe takřka neliší, a sice, že neumíme ani poskytovat, ani přijímat dobročinnost. V důsledku toho špatně poskytnuté dobré skutky jsou špatným dluhem a pozdě si naříkáme, že nám nebyly oplaceny. Taková dobročinnost byla totiž ztracena už ve chvíli, kdy byla poskytnuta. A není divu, že mezi tolika velkými poklesky není žádný častější než nevděčnost. To má podle mého názoru více příčin.

První příčinou je, že si nevybíráme osoby hodné toho, abychom jim dobré skutky prokázali. Když chceme půjčit peníze, pečlivě si ověřujeme dlužníkovu schopnost dostát svému závazku, při setí obilí nezaséváme osivo do vyčerpané a neplodné půdy, avšak dobročinnost spíše bez výběru rozhazujeme, než poskytujeme.

Pokud bych měl říci, zda je hanebnější zapřít dobro, nebo je požadovat zpět, nebylo by to pro mě snadné. Jde totiž o takový dluh, při němž lze přijmout zpět jen tolik, kolik je vraceno bez nucení. V krajním případě vyhlásit úpadek je pak nejohavnější právě proto, že k tomu, aby se člověk zbavil závazku, není zapotřebí majetek, ale úmysl, protože kdo uznává svůj dluh, splácí tím dobročinnost. Vina je samozřejmě na těch, kteří svou vděčnost neprojeví ani tím, že dluh přiznají, ale je i na nás. Zakoušíme nevděk mnohých lidí, ale ještě víc lidí děláme nevděčnými, protože se jim někdy zprotivíme vyčítáním a vymáháním, jindy jsme nestáli a brzy je nám našeho daru líto, jindy jsme mrzutí a z malicherných důvodů nevrlí.

Ubíjíme veškerou vděčnost nejen pro poskytnutí dobra, ale už při jeho prokazování. Nikdo se necítí dobře, je-li dlužen za něco, co nedostal jako laskavost, ale co si vynutil. Mohl by být také někdo vděčný tomu, kdo mu opovrživě hodil dobro jako psovi nebo mu je rozčileně vrazil do rukou nebo mu je dal unavený naléháním, aby měl pokoj od obtěžování? Jestli někdo doufá,

že mu oplatí ten, koho unavil odklady a utýral čekáním, je na omylu. Dlužníkův vztah k dobročinnosti je podmíněn vztahem dárcovým, a proto nemá být dobro poskytováno nedbale. Každý je totiž dlužen sám sobě to, co dostal od člověka, který si nebyl vědom toho, že daruje. Dobročinnost také nemá být poskytována pomalu, protože při každé službě se velmi cení dárcova dobrá vůle. Kdo něco udělal pomalu, dlouho to nechtěl udělat. Rozhodně nesmí být dobročinnost prokazována tak, aby ponižovala. Pokud je člověku přírodou dáno, že křivdy proniknou hlouběji než dobré činy, takže se na dobré činy rychleji zapomíná, kdežto křivdy paměť bedlivě střeží, co může čekat ten, kdo ve chvíli, kdy si někoho zavazuje, ho současně ponižuje? Takovému dobrodinci je obdarovaný dostatečně vděčný, když mu jeho dobrodiní promine.

Skutečnost, že je velké množství nevděčníků, nás však nesmí odradit, i když připustíme, že jsme neměli úspěch. Jenže i děti a životní partneři leckoho zklamali, a přesto lidé dále vychovávají děti a uzavírají sňatky a navzdory zkušenostem se vytrvale znovu vrhají do válek, i když byli poraženi, a znovu se pouští na moře, i když ztroskotali. O to víc není zbytečné prokazovat dobro. Abych to uzavřel. Nevděčnost nás nesmí odradit od dobročinnosti, protože kdo nedává, dopouští se chyby dřív než nevděčnick; kdo dobro nesplácí, chybuje víc, kdo je nedává, chybuje dřív. Dobročinnost nepřipouští žádný vedlejší cíl, žádá však rozumný výběr. Není to žádná bezbřehá, samozřejmá altruistická povinnost. Nejsme zavázáni tomu, kdo nám prokázal dobro jen ve svém vlastním zájmu.

Standa - úvaha

Jistá skupina českých politiků, publicistů atd., která pokud jde o sudetské Němce, už léta tvrdí, že co bylo ukradeno, má se vrátit.

Problém je v tom, že sudetoněmecký problém vytrhávají ze souvislostí, které jsou v tomto případě podstatné a zásadní. Z faktů si pak vybírají jen to, co se jim hodí do jejich konstrukce, podle níž Češi okradli po válce sudetské Němce, a proto by jim majetek měli vrátit. Kdyby si místo opakování tohoto stanoviska prostudovali dokumenty, mezinárodní smlouvy související s koncem druhé světové války a pokusili se pochopit principy mezinárodního práva, museli by konstatovat, že problém sudetských Němců a jejich majetku takto nestojí.

Česká republika žádné reparace za nacistickou okupaci nedostala. Sudetoněmecký majetek, který byl v r.1945 majetkem „říšských Němců“, kterými se po Mnichovu 1938 sudetští Němci většinou s nadšením stali, byl zabaven zcela v rámci tehdejších mírových ujednání. Můžeme se při o to, zda bylo moudré se „zahojit“ vlastně ze svého, můžeme pociťovat smutek a zmar nad vyhnáním tří milionů sudetských Němců. Ale nelze popřít, že majetek sudetských Němců je podle pařížských mírových jednání z r.1947 „částečnou reparací“ za nacistickou okupaci.

Německo, ani to západní, ani východní, o Rakousku nemluvě, pak po válce reparace Československu nevyplatily. Nedávná pozdní individuální odškodnění obětí nacismu a nucených prací jsou proti po válce vzneseným českým reparačním nárokům drobné, a nikoli „krvavé peníze“, jak někteří tvrdí.

Pokud jde o Rakousko, tam je to ještě viditelnější, Vídeň se zapojila z českého pohledu pouze do odškodnění nuceně nasazených. Přitom fakt, že podíl nacistů byl v Rakousku za války vyšší než v Německu, je známý, stejně jako je známý podíl Rakušanů na nacistických zločinech.

Vyhnání sudetských Němců a zločiny Čechů, které ho provázely, nepatří ke světlým stránkám českých dějin. Ale prvotní odpovědnost patří Němcům, i sudetským, kteří rozpoutali válku, prováděli holokaust a Česko okupovali. Nesli za to jako občané poraženého státu kolektivní vinu. Německý nepřátelský majetek konfiskovaly ve velkém po válce všechny vítězné mocnosti, Češi mezi těmito vítězi po právu byli.

Standa (reinkarnace a karma)

Nedávno jsem četl a slyšel něco o inkarnacích, o převtělování duší. Nevěděl jsem jak se to má s počtem duší v poměru k počtu fyzických těl. Prý je to tak, že je obrovský počet duší, které se vyskytují v prostoru všude kolem nás, a které čekají na převtělení do nového fyzického těla. Prý je jich třeba např. 200 miliard. Dobře, ale potom, při tomto počtu, musí některé z nich čekat na své fyzické tělo třeba stovky nebo tisíce let. Jestliže tedy mohou takto existovat, proč potřebují nějaké fyzické tělo? Zajímá mě, kdo rozhoduje o tom (při tom obrovském počtu duší), která duše se může v daném okamžiku inkarnovat do fyzického těla, které je k dispozici, a která duše musí čekat? A nyní s trochou nadsázky: nebo se duše losují, nebo se mezi sebou o inkarnaci perou?

Dále jsem četl, že duše člověka, který napáchal v životě mnoho zla, se inkarnuje v dalším životě do jiného fyzického těla, a v tomto novém životě se mu všechno zlo vrátí a bude trpět. Totéž platí v případě opačném, v případě dobra. To se zdá spravedlivé.

Ale napadá mě jedna věc, krajní případ (bohužel možný) : v případě vypuknutí globálního jaderného konfliktu by na planetě nezůstalo jediné živé (nebo reprodukce schopné) fyzické tělo a možná by nezůstala ani planeta.

Kam by se inkarnovaly duše? Nebo by existovaly i bez existence fyzických těl a tedy je nepotřebují? Proč se tedy inkarnují? Kam by se v takovém případě poděla spravedlnost oné odplaty zla a dobra v příštích životech?

Odpověď Standovi (reinkarnace a karma)

V odpovědi Heleně (ke světlu III.) jsme se pokusili vysvětlit, že člověk není předmětem vědomí, např. tělem (tělesem, myšlenkou, pocitem, chtěním), ale samotným vědomím, které předměty vědomí tvoří i vnímá. Tělo tedy můžeme přirovnat ke kabátu, který si člověk (vědomí) obléká (inkarnuje se do něj). Pokud je tedy méně kabátů než lidí, nemohou být všichni lidé oblečení. Mohou si však kabáty předávat (v genetické řadě lidského pokolení) a tak se střídavě oblékat a svlékat (rodit a umírat). Pokud by někdo všechny kabáty (těla) zničil, zůstanou všichni lidé nazí (neinkarnovaní v těle).

Naskýtá se tedy logicky otázka: Proč se lidé vlastně inkarnují ve fyzickém těle?

V téže odpovědi Heleně jsme si mj. řekli, že člověk žije v myšlenkách bohů. Tzn., že člověk žije v předmětech vědomí vytvářených (myšlených) bohy. Bůh sám tedy stejně jako člověk není předmětem vědomí, ale vědomím. Bůh je ovšem vědomím nejen vnímajícím (své vlastní myšlenky), ale i tvořícím (myslícím), zatímco člověk je zpočátku pouze vědomím vnímajícím, neboť myslet se teprve učí o vnímaných (cítěných) myšlenkách Boha. Problém je v tom, že pokud člověk nemá pravdivé poznání vnímaného předmětu vědomí, potud o něm nemá ani jednoznačně jasné myšlenky. Jeho nejasně nejednoznačné myšlení o jasných myšlenkách bohů je „jasnozřivé“ (nejasným soudem o jasném). Nejednoznačné nejasné myšlení je nevěrné a je tedy tím, co známe jako myšlení těkavé, neschopné setrvat při jedné myšlence, ale prožívající neustálé proměny myšlenek, jako chaos snivých obrazů (iluzí), což je v principu totéž jako nemyšlení. Z vlastní zkušenosti víme, že máme-li o nějakém předmětu iluze, nejeví se nám daný předmět tak jak je, ale tak, jak jsme si ho ve svých iluzích vysnili. Čím méně je daný předmět vědomí pevný, tím méně může korigovat naše iluze o něm. Z hry na tzv. „tichou poštu“ můžeme vědět, jakými nechtěnými proměnami prochází sdělení (např. popis principu hodinového stroje), putující od ucha k uchu. Předáváme-li si však z ruky do ruky pevné těleso (např. kovový hodinový stroj), nijaké nechtěné proměny tu nemohou nastat.

Z uvedeného je zřejmé, že bez pevných těles (těl) není pravdivé poznávání vůbec možné. Tím budiž odůvodněna existence tzv. „fyzického světa“ (světa hmotných těles) a tělesná (hmotná) inkarnace člověka v něm. Jakmile je však pravdivé poznání dokonáno, fyzického světa nadále již není zapotřebí...

Nesoulad lidských duševních iluzí s tvrdou fyzickou realitou vede ke kolizím fyzického těla s jinými fyzickými těly či tělesy. Tyto kolize ve fyzickém světě jsou pak nejen zdrojem poučení, ale současně také zdrojem utrpení. Kolize ve světě fyzickém představují fyzické škody, jež jsme způsobili sobě i jiným, nebo nám byli způsobeny jinými. Vlastní příčinou těchto škod jsou však již zmíněné iluze, týkající se vždy současně tří světů: duchovního, duševního a tělesného (mravního, morálního a fyzického). A jako následkem iluzí o myšlenkách bohů musíme sestupovat ze světa duchovního, přes svět duševní do světa fyzicky-tělesného (biblický pád Andělů), tak můžeme zpětně vystoupit ze světa fyzického přes svět duševní do světa duchovního. Tento střídavý „karmický“ sestup a vzestup můžeme pozorovat nejen jednou za fyzický život jako zrození (sestup) a smrt (výstup), ale také každodenně jako střídavé probouzení a usínání (bdění a spánek). Toto střídavé prožívání tří světů nejen brání tomu, aby se člověk příliš nesžil s fyzickým světem, že by z něj již nenalezl cestu zpět, ale umožňuje člověku také vynášet poznání z nižších světů do vyšších a zpětně z vyšších světů do nižších. Schopnost pravdivého poznávání, nabytou na úrovni fyzicky-tělesné, lze totiž uplatnit také na vyšších úrovních, kde to původně nebylo možné.

Karmický pád do fyzického světa (přes svět duševní) je tedy kauzálním následkem iluzí o duchovním světě (tyto iluze jsou mravní vinou, tj. škodou způsobenou na úrovni duchovní). Aby mohl člověk vystoupit zpět do vyšších světů, z nichž předtím sestoupil, musí se nějak vypořádat s karmou, která ho svrhla dolů. Vypořádání (vyrovnání) karmy musí mít logicky opačný charakter, než jaký má poškozování. Odtud nutnost nápravy škod (náhrady způsobené škody) na všech třech karmických úrovních (mravní, morální, fyzické), postupující zdola nahoru. Smyslem vyrovnávání karmy tedy není utrpení škůdce, ale náhrada škody poškozenému (srovnej hlavní zásady TSO). Pokud má člověk vyrovnanou karmu jen částečně, potud je jeho zpětný vzestup omezen jen na nejnižší duchovní úroveň a potud se musí na fyzickou úroveň zase vracet (inkarnovat). Karma je tedy nástrojem, který člověka nutí do vývoje jeho pravdivého poznání. Člověk by se však v tomto ohledu nevyvíjel, kdyby se inkarnoval opakovaně do týchž poměrů, jen za účelem vyrovnání karmy. Proto se lidé inkarnují v takových časových odstupech, během nichž se na Zemi dostatečně změnil (jsou negovány) poměry, v nichž předtím žili. Prostorové odstupy jsou pak dány inkarnacemi v různých (charakterově opačných) pozemských lokalitách a národech (zejména v těch lokalitách a národech, které ve svém předchozím životě nějak negoval, např. nenáviděl). Protože vlivem technického pokroku se poměry na Zemi mění stále rychleji, jsou také reinkarnační cykly stále kratší, zhruba z 1 000 letého cyklu klesly na zhruba 100 letý. Zkrátka, bez reinkarnace a s ní související karmy, by lidský život a s ním veškerý vesmír neměl nijaký smysl...

Zdá se, že 100 let je také cyklem, v němž lidstvo novověku dostává příležitost zavést TSO. Mezi první (původní) a druhou příležitostí došlo k tzv. 1. světové válce (první příležitost nebyla využita následkem zavraždění prvního hlasatele TSO, známého pod nepravým jménem Gaspar Hauser). Mezi druhou a třetí (dnešní) příležitostí došlo ke 2. světové válce (druhá příležitost nebyla využita následkem ignorace druhého hlasatele TSO, R. Steinera)...

Míra (počet) účastníků reinkarnace bezprostředně souvisí s mírou (kapacitou) Země. Tzn., že Zemi nehrozí přelidnění, ale devastace její kapacity neinteligentními lidmi. V případě úplné devastace by se veškerá reinkarnace i vývoj zastavily... Čekatelé v sestupné fázi reinkarnace se netlačí ani neperou, ale hledají nejvhodnější pár rodičů, kteří jim mohou poskytnout takové

dědičné tělo a takové rodinné poměry, jež jim umožní co nejvíce rozvíjet vývojem nabyté vlohy (talenty). To může reinkarnační cyklus někdy velmi prodloužit...

-zmp-

Standa (kdo stvořil Boha?)

Je známo, že Řekové, Římané měli mnoho Bohů, z nichž každý byl „specialistou“ na něco jiného: na lov, na víno, na úrodu, na radost ze života, na válku, na lásku, na moře atd. Jiné kultury zase mají jediného Boha, který je „odborník“ na úplně všechno; své bohy měli Inkové, Sumerové, Féničané, Mayové, mají je Indové, Číňané, Japonci, Arabové, Afričané atd.

O všech těchto bozích se můžeme dočíst, co všechno stvořili (nebo co ve svém hněvu zničili), ale nikde se nedočteme co dělali celé ty miliardy let, celé to nekonečno předtím než něco stvořili. Co tedy stvořil Bůh „víme“ – ale kdo stvořil Boha??

Odpověď Standovi (kdo stvořil Boha?)

Stvořené (předmět vědomí) vzniká tvořením (myšlením) Stvořitele (myslícího bdělého vědomí). Tzn., že Stvořitel nemůže být stvořen, jako se vnímající vědomí nemůže stát vnímaným předmětem vědomí. Otázka „kdo stvořil Boha“ je tedy nepatřičná.

Lépe položená otázka je: Co „dělal Stvořitel předtím než něco stvořil?“

Obdobná je otázka je: Co dělá Stvořitel potom, co něco stvořil?

Krouží-li např. hrnčíř na hrnčířském kruhu hrnec, co dělal před tím a co bude dělat potom?

Bible praví, že Bůh po šesti dnech tvoření sedmý den odpočíval.

O svém vědomí víme, že prochází v čase třemi stavy: spaním, sněním a bděním...

-zmp-

vesmír (Mirek, 23. 03. 2008 16:06)

Děkuji za odpovědi.

Když jste mi napsali: „Pravíme-li, že atomy hmoty neexistují, pak tím nehlásáme nijakou teorii, ale naopak tím nějakou teorii popíráme. Protože jsme již důvody svého popírání uvedli, čím bychom měli své popírání ještě podkládat?“ – tak já myslel, že máte samozřejmě nějakou jinou atomovou teorii nachystanou a můžete ji nakreslit či popsat.

Dále vidím, že vše (energii-síly i hmotu) odvozujete ze světla, jako koncentrovaného vědomí. To jsou ale věci, které směřují někam do oblastí, které se již začínají vzdalovat klasickým vědeckým výzkumům.

Neumím si totiž dost dobře představit, co je vědomí a ani to, jak z něj vznikne světlo. Vědomí je spíše nějaká energie, nebo už je to něco nehmotné? Ale vědomí je snad to, co člověk vnímá jako sebe?

V souvislosti s výbuchem nějaké hvězdy se psalo, že je vzdálená 7,5 miliardy světelných let.

Prý tedy vidíme událost, která se stala před 7,5 miliardou let.

Prý ta hvězda je na samém okraji vesmíru.

Vybavil jsem si, jak jste psali, že světelný paprsek je jako slepecká hůl a že tedy v okamžiku, kdy hůl narazí na překážku, tak je informace předána. Není tam žádná časová prodleva. A to, co se stalo ve vzdálenosti 7,5 miliardou světelných let, je tedy v tom okamžiku sděleno na Zem. Kdyby ale tam někdo rožnul lampu, tak to světlo by sem ale letělo těch 7,5 miliardy let...

Skutečně se divím, že toto nikoho nenapadlo. Nejen ani mě.

Odpověď Mirkovi (vesmír I.):

Paprsky koncentrovaného vědomí (světlo) se nijak nevzdalují vědeckým výzkumům, neboť je v koncentrované podobě máme k dispozici (k vědeckému pozorování) jak objektivně - v naší planetární soustavě (v jejich ohnisku je tzv. Slunce), tak subjektivně - v našem koncentrovaném vědomí. V ohnisku paprsků sil koncentrovaného vědomí míváme buď vnímaný předmět vědomí, nebo vůbec nic (vědomě dosahováno u Mistrů koncentrace), které si jaksí „podvědomě“ uvědomujeme jako své vlastní „já“. Já, jako jakýsi plod vědomí (syn), je v evangeliích pojímáno jako tzv. „syn člověka“, nebo také jako „Syn Boží“, podle toho, jedná-li se o Já mikrokosmu (člověka) nebo makrokosmu (vesmíru). K pravému vědomí „Já“ se ovšem musí člověk teprve propracovat, neboť jeho já se mu projevuje nepravým způsobem (podvědomě) jako tzv. „ego“.

Z porovnání obou koncentrací (makrokosmu a mikrokosmu) vyplývá pro současnou akademickou astronomii zdrcující závěr, že tzv. Slunce (ego makrokosmu) není zdrojem paprsků světla (tzv. slunečního světla), ale naopak je jimi samo dáno, jako jejich ohnisko!

Skutečností, že si neumíte představit vědomí, se nemusíte trápit. To neumí nikdo! Janovo evangelium tento fakt konstatuje slovy:

„Boha nikdy nikdo neviděl!“ (Jan: 1, 18)

Ač tedy vědomí nemůže vnímat samo sebe, přece se o sobě samém může dozvědět nepřímo (oklikou) prostřednictvím svého synovského „Já“:

*„Boha nikdy nikdo neviděl! Jednorozený Syn, který je v náručí Otce, nám o něm řekl.“
(Jan: 1, 18)*

Pokud jako „já“ pojímáme ohnisko paprsků sil koncentrovaného vědomí (mnohost konců světelných paprsků sil), potud máme vědomí „ega“. Pokud jako „já“ pojímáme NIC, které je ze všech stran tísněno (svíráno, drceno, bodáno, absolutně anulováno atp.) dostředivými konci paprsků sil koncentrovaného vědomí, potud máme vědomí „pravého Já“ (řčeno zjednodušeně).

Jako synovské „já“ je tedy koncentrováno nejen otcovské vědomí (pravé Já), ale i paprsky sil jeho koncentrace (ego). Tak i člověk vnímá sebe sama nikoli jako otcovské vědomí, ale jako synovské já (nepravé, či pravé):

„Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne!“ (Jan: 14, 6)

Vědomí je to, co si představuje (představa = předmět vědomí), nikoli to, co je představou. Člověk odkojený ve státních školách lživou teoretickou vědou, která vše (vč. vědomí) vydává za materialistický předmět vědomí, není zvyklý ani jen pomyslet na (natož domyslet) zásadní rozdíl mezi tvořícím a vnímajícím vědomím a stvořeným a vnímaným předmětem vědomí...

Zatímco představa vědomí není vůbec možná, představa jak ve vědomí vzniká světlo (paprsky sil koncentrovaného vědomí) není vůbec obtížná. Využívejte podobenství (oprávněné analogie). Pozorujte např., jak ve vodě vzniká led. Všimněte si pak, že koncentrované (centrálně orientované) paprsky ledových krystalů, dovede „vykouzlit“ pouze příroda, v podobě šesti-paprskovité sněhové vločky, na níž lze navíc pozorovat jakési skládání paprsků sil. To, co příroda tak marnotratně chrlí, to lidská technika (sněžná děla aj.) vůbec nedovede, ale chrlí jen hrudky ledu podobné dešťovým kroupám. Popište (přírodovědecky), jak vzniká sněhová vločka a popište princip vzniku paprsků světla v koncentrovaném vědomí, popište mechanismus lidského vnímání i myšlení. Tuto oblast poznání (a mnohé podobné) současná přírodověda zcela ignoruje. Navíc jsme se v již proběhlých diskuzích pokusili naznačit rozdíl mezi neuspořádanou energií a uspořádanou silou, kterou lze naplnit tzv. „prachem země“ (např. krystaly ledu, nerostů, vlákniny rostlin, živočichů atp.).

Všímejte si také zcela všedních věcí, např. jak je lidské logické myšlení pocíťováno jako něco „chladného“ (vypočítavě chladné), zatímco lidské city vnímáme buď jako „mrazivé“ (pohrdání a lhostejnost), nebo jako „vřelé“ (náklonnost), až „žhavé“ (nenávist aj.). Proto se správné myšlení (ani správné pozorování) nesnáší s tendenčními city (se sympatiemi a antipatiemi), které na logiku (uspořádání) působí doslova ničivě. Horko a žár sněhovou vločku rozpustí a mráz ji postupně promění v homogenní ledový krystal, který nakonec popraská a rozpadne se na prach (ve ledovou tříšť).

Z uvedeného vyplývá, že vědomí není síla (kterou pořádá), ani energie (z níž sílu pořádá), tím méně může být hmotou (prachem země = erozivní produkt světla).

Tím, že tendenční teoretická věda prohlásila vědomí za produkt tělesné hmoty (chemických procesů v mozku atp.), zmátla stvořené se Stvořitelem do iluze totální jednoty zvané „hmotnost“. Na otázky po původu „hmotnosti“ a vůbec na otázky původu čehokoliv pak vlastně odpovídá: „*To samo!*“ (srovnej tzv. Velký třesk aj.).

Když např. malé děti rozbijí drahou vázu a rozhněvaní rodiče se z nich snaží vynutit doznání: „*Kdo to udělal?*“, tu děti nakonec po mnohém zapírání odpoví: „*To samo!*“ Pokud tato odpověď rodiče nenadchne, pak si evidentně nedovedou vážít skutečnosti, že jim jejich dosud nerozumné děti odpovídají „vědecky“ („*To samo!*“)..

Kdyby někdo rozsvítil lampu na samém okraji vesmíru, pak by k nám paprsek jeho lampy mohl narůstat 7,5 miliardy let jen tehdy, kdyby lampa 7,5 miliardy let svítila. Tak dlouho však svítit nemusí. 7,5 miliardy let je „hausnumero“ vypočítané akademickými „astronomy“ na základě vylhaných iluzí Einsteinovy teorie relativity...

Zmínili jsme se již, že přirovnání paprsku světla k holi naznačil René Descartes (viz: odpověď Heleně - dodatek ke srozumitelnosti). Nakolik své podobenství Descartes domyslel není známo. Takové informace škodí akademickým spekulacím, takže se o nich na akademické půdě (vč. veškerého školství) důsledně mlčí...

-zmp-

vesmír II. (Mirek, 23. 03. 2008 16:06)

Ale nejzajímavější na této informaci je, že hvězda je na samém okraji vesmíru.

Lze říci vůbec okraj vesmíru? Co je za tím okrajem? Jestli má vesmír konec tak co je za tím koncem? Protože pořád musí něco být... nemůže být nějaká bublina (vesmír) a kolem už nic...podle mě jsme jako atomy, hvězdy buňky, vesmír těleso..

No ale stejně tak nemůžeme dokázat, že vesmír žádný okraj nemá, když má člověk jen omezené možnosti dohlédnout dále do vesmíru. Všechno jsou to jen teorie.Když vesmír vzniknul..pak se prý začal rozpínat až dosud. Rychlost se ale prý neustále snižuje, a řekl bych že kvadraticky (stále větší vesmír a stále méně energie), takže to asi nikdo moc neví...

A co je tedy tam, kam se rozpíná..Nic? A od kdy tam to nic je a jak to nic vypadá?

V TV to vysvětlovali na příkladu nafukujícího se balonku, že takto se rozpíná vesmír, OK, ale co je kolem něj? (Přesněji řečeno vesmír se nepodoba nafukujícímu se balónku, ale povrchu tohoto balónku. Ten má také svou přesnou velikost, ale nemá žádné hranice...) Prý neexistuje nic kolem „něj“, vesmír je uzavřený sám v sobě. Kde není hmota, není ani čas a prostor.

Dochází mi, že asi jinde nemohou platit jiné zákonitosti. Celý náš vesmír je omezený zákony našeho vesmíru. Jinde asi tedy také neplatí jiné zákony. Je totiž otázkou, co je to jinde? Někde mimo náš vesmír? A hranice našeho vesmíru přece není nějaká zeď. Takže může vůbec existovat jiný vesmír? Jaký je Váš názor na teorii „velkého třesku“? Vesmír se rozpínal, možná se už začíná smrskovat.

Ale stejně, co bylo před velkým třeskem? Nic? Je to vůbec možné nějak vystopovat? Nebo jsou to vše jen bohapusté teorie, které už prostě nelze dokázat? To by podporovalo názor o nepoznatelnosti světa. Je prostě hranice, za kterou nelze jít, kde už je tolik proměnných, že nelze zjistit, kudy a jak se mohl vývoj ubírat.

Velký třesk znamená, že něco třesklo. Přece netřesklo nic! Kde se tedy vzalo na nějakém počátku to, co třesklo?

Mirek

Odpověď Mirkovi (vesmír II.):

Žádná hvězda nemůže být na okraji vesmíru, neboť samotná hvězda je vesmírem, tj. vesmírným prostorem, např. prostorem naší planetární soustavy. Hvězdou ovšem není Slunce, jak tvrdí akademická „astronomie“, neboť Slunce je ve středu vesmíru (v jeho egoidním ohnisku). Zkrátka, hvězda je vesmírem a vesmír je prostorem.

Vaše otázka: „*Jestli má vesmír konec tak co je za tím koncem?*“ je v principu totožná s aporií Zénóna z Eleje proti prostoru, kde je ovšem vyjádřena slovy: „*V čem je prostor?*“

V odpovědi Heleně (Co je to světlo) jsme uvedli, že prostor je jakousi „dírou“ v neprostorovém okolí. Přesněji řečeno, prostor je v „díře“ v neprostorovém okolí. Tyto nuance ve vyjadřování prostoru a jeho okolí jsou dány tím, že mechanismus vzniku prostoru je mnohem složitější (o to však srozumitelnější) než lze na našich stránkách vyjádřit. Pro naši potřebu však plně dostačuje i zjednodušené vyjádření věci. Představa prostoru v neprostorovém okolí je srovnatelná (analogická) s vjemem vzduchové bubliny v okolní vodě...

Pravíte-li, že člověk nemůže okraj vesmíru dohlédnout, pak jeho možnosti poněkud podceňujete. Jeden z okrajů v naší planetární soustavě můžete nejen dohlédnout pouhým okem, ale také to můžete téměř každodenně pozorovat na jasné denní obloze. Co myslíte, že vidíte při pohledu na blankytně modrou oblohu (tzv. nebeskou klenbu)?

V odpovědi Heleně (ke světlu III.) jsme se snažili ukázat, že se světlost prostoru vyvíjí jaksi na dvě strany (vně a dovnitř) počátečního obvodu (ohraničení) prostoru. Tzn., že každý vesmír (světlost prostoru) má nejméně dva konce (vnější a vnitřní), takže je na dvě strany konečný (ohraničený). Jako nekonečná se jeví (iluzorně) jen okolní neprostorovost (tzv. mezihvězdná temnota). Počátek prostoru (jeho počáteční ohraničení) pak musíme hledat mezi oběma jeho konci, tj. tam, kde dnes krouží planeta Země, jejíž sférou (naznačenou v průřezu oběžnou dráhou planety Země) je naše planetární soustava rozdělena na dvě planetární sféry (sféry vnějších a vnitřních planet). Tzn., že i světlost prostoru má svou tělesnou „anatomii“. Lidská páteř odpovídá průřezu sférou Země (v rovině ekliptiky) jako okruhu rozvinutého do „S“. Vnitřní tělesné orgány, jsou pak podle páteře uspořádány podobně, jako ostatní planety kol sféry Země (v rovině ekliptiky).

Zkrátka, hvězda je vesmírem, vesmír je prostorem a světlost prostoru je relativně konečná (ohraničená) na dvě strany.

Akademická představa vesmíru jako pouhého povrchu nafukovacího balónku je mírně řečeno připitomělá, ne-li vědomě lživá. Což povrch balónku evidentně neohraničuje jeho vnitřní obsah? Což vnitřní obsah evidentně neodděluje od ničím neobsáhnutého (bezobsažného) vnějšího okolí? Jakou „vědeckou“ cenu má povrchní podobenství (neoprávněná analogie), jehož výklad ignoruje vše, co představuje, a tendenčně na něm hledá (vymýšlí) něco, co vůbec nepředstavuje? Což tvrzení, že povrch balónku nemá žádné hranice, může být pravdivé? Povrch přece představuje ukončení (ohraničení) vnitřního obsahu! Bez obsahu není povrchu obsahu! Povrch sám o sobě (bez obsahu jehož by byl povrchem) nemůže vůbec existovat a také neexistuje! Tzn., že akademická povrchní představa „vesmíru“ je pouhou iluzionistickou

mystifikací, jejímž cílem je oklamat mystifikované veřejné mínění. Mystifikací je pak také vše, co je od této základní mystifikace „logicky“ odvozeno (např. nesmyslné tvrzení: „Kde není hmota, není ani čas a prostor“)...

Na otázku zda „*může existovat jiný vesmír*“ tedy odpovídáme:

Protože je každá hvězda prostorem, existuje tolik jiných vesmírů, kolik je hvězd na noční obloze...

Teorie tzv. „velkého třesku“ je mystifikace, odvozená z mystifikace „povrchního vesmíru“...

Všimněte si, že správně položená otázka, co bylo před velkým třeskem Vás přivádí k pojmu „nic“, který vůbec nic neznamena, takže Vás vlastně k ničemu nepřivedla. Tzn., že tzv. „velký třesk“ Vám ukazuje cestu, která nikam nevede. Nic tu není než tzv. „nicotou“ fatalistů a nihilistů. „Velký třesk“ Vás zavádí na scestí, jako bludný kořen (paradox, protimluv, nesmysl).

Naproti tomu správně položená otázka, co bylo před myšlením (před koncentrací vědomí), Vás také přivádí k pojmu „nic“, ten však znamená myslící (tvořící) vědomí! Tzn., že koncentrovaný předmět vědomí Vám ukazuje cestu, která vede k poznání sebe sama...

Tzv. „agnosticismus“, tj. teorie nepoznatelnosti světa a pravdy vůbec, pochází od fatalistů a nihilistů a vyhovuje lhářům. Že je i tato teorie výplodem chorobných nebo nepoctivých mozků prokážete jednoduchou logickou námitkou:

Je-li pravda nepoznatelná, pak jste tuto „pravdu“ (že je pravda nepoznatelná) nemohli vůbec poznat! Agnosticismus je ve skutečnosti motivován egoismem (osobním nebo skupinovým):

a/ nemohu-li já nic vědět, pak nikdo nesmí nic vědět!

b/ mimo nás, nesmí nikdo nic pravdivého vědět!

Zkrátka: Protože nikdo nemůže v pravdě vědět, že je pravda nepoznatelná, je teorie nepoznatelnosti nepravdivá! Jak jsme si ukázali, ani nevnímatelné otcovské vědomí není nepoznatelné, neboť ho můžeme poznat prostřednictvím synovského Já, tj. prostřednictvím sebevědomí (sebezpoznaní) „Já jsem!“...

-zmp-

stvořitel (Mirek, 30. 03. 2008 18:32)

Přemýšlím zase, kde bych začal, protože je to hodně široká otázka - zarazilo mne, jak říkáte, že existuje tolik vesmírů, kolik je hvězd na noční obloze. Jak je to možné vysvětlit z hlediska stvoření? To je tolik stvořitelů, nebo jeden? Asi tady úplně opouštíme evoluční názory a půdu.

Jak může správně položená otázka (co bylo před Velkým třeskem?) vést k pojmu nic a tedy nikam - ale správně položená otázka (co bylo před myšlením?, před koncentrací vědomí?) která vede také nikam, k nic, ale to je správně - neboť vede k tvořícímu vědomí... Copak to tvořící vědomí nebylo i makrokosmicky v celém vesmíru? Ono je jen mikrokosmicky v člověku?

Protože pak si odporujete, když říkáte - nebo máte předpoklad (také by mne zajímalo, kde jste vzali tento předpoklad a překvapuje mne, že ho bez důkazu berete jako určitý předpoklad, z kterého vycházíte a dál na něm stavíte...), že: člověk žije v myšlenkách bohů.

A to je člověk postaven mimo myšlenky bohů, nebo i on je jimi myšlen? I on je jen myšlenkou bohů? Kde je potom lidská svoboda, jsem-li jen někým myšlen!? To bychom byli vydáni v šanc rozmarům boha? A také se tedy ptám: Co dělal Stvořitel předtím, než něco stvořil? A co dělal potom? Krouží-li hrnčír hrnec na hrnčírském kruhu, pak si musí nachystat hlínu, sestrojít hrnč. kruh a mít cíl = hrnec a vědět, jak ho udělat! Ale jakou má souvislost hrnčír a Stvořitel? Co to je za analogii? Stvoření Stvořitelem z ničeho na rozdíl od vytváření hrnce z hlíny?

Odpověď Mirkovi (stvořitel):

V diskusích na téma stvoření a Stvořitele jsme se snažili ukázat, že tvořivé je pouze a jen vědomí, ať už obecné (samo o sobě), nebo konkrétní (v jednotlivém člověku). Staří zasvěcenci přirovnávali mnohost jednotlivých lidských vědomí ve vztahu k obecnému vědomí, jako mnohost kapek vody ve vztahu k jednotě vod oceánu (resp. moře). Takto lze ovšem mít jen představu mnohosti konkrétních lidských vědomí. Pro představu obecného vědomí (bez mnohosti konkrétních vědomí) však již podobenství o moři (oceánu) nevyhovuje. S obecným vědomím samým o sobě se to má např. jako s obecným trojúhelníkem. Nakreslíme-li (představíme-li si) jakýkoliv trojúhelník, tu se vždy jedná o konkrétní trojúhelník. Obecný trojúhelník nakreslit (představit si) nelze, přestože má zcela konkrétní vlastnosti (tři strany, tři vrcholy, součet vnitřních úhlů 180°, součet vnějších úhlů 360°). Zatímco konkrétní trojúhelník má všechny vlastnosti obecného trojúhelníka, obecný trojúhelník nemá všechny vlastnosti konkrétního trojúhelníka (např. nemá tři konkrétní úhly). Tzn., že o obecném vědomí (tzv. Bohu), stejně jako o obecném trojúhelníku, nelze mít představu, ale pouze pojem (jméno, název). Patrně proto např. Mojžíš zakázal Hebrejům obrazy (představy) a dovolil jim pouze poznání v pojmech (odtud monotheismus a abstraktní myšlení Západu). Poznání v představách bylo vyhrazeno národu starých Egyptanů, jejichž kulturu založil Hermes, zvaný Trismegistos (odtud polytheismus a výtvarné umění Západu). Přesto se u Mojžíše k šestému dni stvoření dočteme:

„I řekl Bůh: „Učiňme člověka!“ (1. Mojžíš: 1, 26)

Obecné vědomí (Bůh) totiž může tvoření počít, avšak vše, co vytvoří představuje současně proces konkretizace vědomí na mnohost konkrétních „bohů“ (duchovní hierarchie), kteří se do procesu tvoření rovněž zapojují (jakmile svou schopnost tvořit dostatečně vyvinou). Jejich myšlenky se tak stávají pro následně stvořeného člověka objektivní realitou, vč. jeho (lidské) tělesnosti. Člověk je pak dalším článkem v hierarchii konkretizovaných vědomí, která se rovněž zapojují do procesu tvoření (jakmile svou schopnost tvořit dostatečně vyvine).

Na Vaši otázku, kolik je Stvořitelů (jeden, či více) lze tedy odpovědět:

Na počátku je vždy jeden (obecný) Stvořitel. S pokračujícím tvořením Stvořitelů přibývá. Tak je tomu při tvoření každého vesmíru. Všechny vesmíry jsou počínány týmž obecným vědomím, jako všechny konkrétní trojúhelníky vycházejí (přijímají vlastnosti) od jednoho jediného obecného trojúhelníka. Mj. z toho vyplývá, že scifi představy „zelených mužičků“ obývajících jiné světy (vesmíry), můžeme zařadit mezi naprosté pitomosti. Všude probíhá tvoření v principu stejně a všude je tvořeno v principu totéž. V mnohosti vesmírů jsou rozdíly jen v různých fázích jejich vývoje. Zasahování z jednoho vesmíru do vývoje druhého vesmíru je nežádoucí, neboť tím bychom opustili evoluční půdu (přeskakovali bychom nutné fáze vývoje). Naštěstí je něco takového naprosto nemožné.

A jako po početí následuje vývoj plodu, tak po stvoření následuje vývoj (evoluce) člověka i bohů, a s ním i vývoj jeho (i jejich) okolí, do něhož člověk (i bohové) stále víc a více tvořivě (resp. ničivě) zasahuje, ze svého vlastního vědomí...

Správně položená otázka: „Co bylo předtím?“ vede vždy k tzv. „nic“, neboť se vlastně ptáme: „Co bylo před něčím, resp. před vším, co bylo stvořeno? Protože to, co má být stvořeno (něco, vše) nemůže být před stvořením, nelze stav před stvořením pojímat jinak než jako „nic“. Je to právě týž případ jako s obecným vědomím, či obecným trojúhelníkem, které má přírodověda za „nic“ a proto se domnívá, že si tyto pojmy lidé vymysleli z jakési „pověřivosti“.

Boha (obecné vědomí) si prý vymysleli, protože na otázku „co bylo předtím?“ si nedovedli odpovědět úplně blbě (velkým třeskem atp.). Obecný trojúhelník si patrně vymysleli z téhož důvodu, neboť ani akademická „věda“ si netroufá vyspekulovat abstraktní „velký třesk“ konkrétních trojúhelníků.

Nyní si všimněte následujícího:

Materialistická „přírodověda“ z oboru svého poznání předpojatě vyloučila subjekt (obecné vědomí) a vše pojímá jen jako objekt (předmět vědomí). Její „nic“ (jako odpověď na správně položenou otázku „co bylo předtím?“) tedy k ničemu reálnému nevede (nevede ani k odpovědi na položenou otázku a není tedy reálnou odpovědí). Po analytickém vyloučení všeho objektivního materialistické „přírodovědě“ nic nezbude.

Pokud z oboru svého poznání subjekt (obecné vědomí) tendenčně nevyloučíme, pak nám po analytickém vyloučení všeho objektivního „nic“ zbude, jako subjekt (vědomí):

Předpočáteční NIC tendenčního materialismu = NIC co NENÍ (objektivně, ani subjektivně) = nicotnost, nicota

Předpočáteční NIC nepředpojatého uvažování = NIC co JE (subjekt) = obecné vědomí

O tvořícím vědomí člověka z vlastní zkušenosti víme, že se nachází jaksí uvnitř prostoru mikrokosmu (lidského těla). Obdobně se tvořící vědomí bohů nachází uvnitř prostoru makrokosmu (tělesa vesmíru).

A protože tvořený vesmír je již konkrétním makrokosmem, je i tvořící vědomí konkrétním vědomím. Jinými slovy, jakmile obecné vědomí (Bůh) počne tvořit, odděluje se (v míře svého tvoření) od obecného vědomí jako konkrétní vědomí, jako Stvořitel (jako moře, či kapka konkrétního vědomí).

Pokud obecné vědomí nepočne tvořit, potud se nekonkretizuje a nenachází se tedy ve stvořené světlosti prostoru (v jasné hvězdě), ale mimo veškerý prostor (v neprostorové mezihvězdné temnotě), ve stavu negace vědomí (nevědomí = spící vědomí)...

Z uvedeného je zřejmé, že idea „člověk žije v myšlenkách bohů“ není předpokladem, jehož správnost je třeba dokazovat, ale naopak je již poznaným faktem, k němuž jsme dospěli po sérii logických důkazů dvojího druhu:

a/ negativních důkazů = vyvrácením akademických aj. nesmyslů o vesmíru a člověku

b/ pozitivních důkazů = logickou analýzou a syntézou reality

Naše analýza vycházela logicky nepředpojatě z reality, a jako každá analýza dospěla k objektivnímu „nic“, které nutně souvisí se zbylým subjektem (obecným vědomím). Z poznaného (nikoli předpokládaného) tvořivého subjektu pak vyšla naše zpětná syntéza, která logicky „znovustvořila“ objektivní realitu, kterou jsme předtím analyticky vyloučili. Jiným způsobem, než naznačenou analýzou a syntézou, nelze nic pravdivě poznat!

Takto jsme oprávněni věc otočit: Pravíte-li, že „vycházíme z pouhého předpokladu a dál na něm bez důkazu stavíme“, pak se můžeme ptát po důkazech pravdivosti takového tvrzení. Takové otázky ovšem neklademe s hořkostí, ale v naději na reálné dokazování a vyvrácení, které je tou nejvydatnější stravou pro vývoj našeho logického myšlení...

Na otázku, zda je člověk postaven mimo myšlenky bohů odpovídáme: Logika věci praví: Žije-li člověk v myšlenkách bohů, pak nemůže být postaven mimo ně. Myšlenky bohů jsou lidským vědomím vnímány jako objektivní realita. Vnímat znamená pociťovat. O vnímaném (pociťovaném) pak lidské vědomí usuzuje dvojím způsobem:

a/ neinteligentně = úsudek na základě pouhého pocitu (vnímání)

b/ inteligentně = úsudek na základě uvažování o vnímaném (myšlení)...

Na otázku, zda je myšlenkami bohů myšlen také samotný člověk odpovídáme: Samotný člověk je vědomím (subjektem), které může myslet, avšak nemůže být myšleno (vymyšleno). Myšlenkami bohů je však myšleno lidské tělo (těleso, objekt). Člověk se sice v těle nerodí svobodný, jak zcela nereálně leckdo tvrdí, může si však svobodu vydobýt pravdivým poznáním dvojího:

a/ objektivní reality = svého okolí (v němž se má svobodně pohybovat) a svého těla (jímž se má svobodně pohybovat)

b/ subjektivní reality = sebe sama (jako: Já jsem konkrétní vědomí = „kapka“ obecného vědomí)

Tzn., že lidská svoboda je myšlenkami bohů dotčena v tom smyslu, že lidskou svobodu (její vývoj) umožňují.

To také znamená, že realita není pouze objektivní (jak tvrdí akademická „věda“), ani pouze subjektivní (jak tvrdí někteří idealističtí „filosofové“), ale objektivní i subjektivní...

Jako je scestný akademický ateismus (materialistický či jiný), tak je scestný i akademický theismus (idealistický či jiný). Pokud totiž náboženské (teologické) učení postrádá (resp. tendenčně vylučuje) např. reinkarnaci a karmu (viz odpověď Heleně: svědomí, aj.), potud „svému Bohu“ připisuje velmi nepěkné vlastnosti, jako rozmary, zvůli, zlomyslnost, pokrytectví aj. Jinak totiž (bez reinkarnace a karmy) nedokážeme vyložit skutečnost, že se někteří lidé rodí méně talentovaní, méně zdraví a do horších sociálních poměrů než jiní. „Kudlanky nábožné“ (teologové) takových náboženství uvedené nepoměry vysvětlují povážlivě drzími slovy: „Tak se Bohu zlíbilo!“ Odtud také Vaše obava z „rozmarů boha“...

Odpověď na otázku „Co dělal Stvořitel předtím než něco stvořil a co dělal potom“ naleznete v odpovědi Standovi (text 5). Také zde jsme se však této otázky dotkli zmínkou o spícím Bohu (obecném vědomí)...

Pravíte-li, že hrnčír musí nejdříve sestrojít hrnčírský kruh, nachystat hlínu, mít za cíl hrnec a vědět jak ho udělat, pak musíme upřesnit, že i sestrojení hrnčírského kruhu a nachystání hlíny předpokládá totéž, co vykroužení hrnce. Tzn., že hrnčír musí mít za cíl nejen hrnec, ale i hrnčírský kruh a hrnčírskou hlínu a vědět jak to vše (kruh, hlínu i hrnec) udělat. Řekneme-li, že máme cíl a víme jak ho dosáhnout, pak mluvíme o pojmech a představách našeho vědomí. Nuže, z čeho naše vědomí tvoří své pojmy a představy? Z toho, z čeho je tvoří také vědomí Stvořitele! Obojí vědomí (hrnčíře i Stvořitele) tvoří samo ze sebe. A protože vědomí (subjekt) je objektivně ničím, tvoří vědomí hrnčíře i Stvořitele z ničeho. Souvislost Stvořitele a hrnčíře je tedy dána jejich vědomím (subjektem), takže je naše analogie správná...

Ještě je třeba říci, jaký je rozdíl mezi hrnčírskou představou hrnce a hliněným hrncem. Tento rozdíl lze vyjádřit matematicky:

Hliněný hrnec - představa hrnce = hrnčírská hlína

Jinými slovy, hliněný hrnec představuje:

a/ z hlediska představy: naplnění hrnčírovy představy (ideje) hrnce hrnčírskou hlínou (prachem země)

b/ z hlediska hlíny: uspořádání hrnčírské hlíny do (podle) hrnčírovy představy hrnce

Obdobně lze říci, že lidské fyzické tělo představuje:

a/ naplnění božské představy (ideje) lidského těla „prachem země“ (hmotou)

b/ uspořádání „hmoty“ (prachu, vody, vzduchu a tepla) do (podle) božské představy lidského těla...

-zmp-

odplata (Helena, 05. 04. 2008 18:06)

Hovoříte o splácení karmického dluhu v příštích životech, což bude člověk, který splácí a neví za co, tak to cítí jako křivdu. To je skvělá, ale i krutá myšlenka. Jenže opravdu je to tak, že musí člověk odčinit všechno, co udělal? I dobré?

Co když někomu jen podám pomocnou ruku, nebo naopak mu zalžu? Musím i to dostat vráceno zpět? Rozlišujete tři úrovně karmy.

Dám příklad: Pomohu-li někomu, je to oblast mravní nebo morální nebo tělesná?

Třeba mu poradím něco, co je správné. Díky tomu, on třeba vydělá peníze. Tedy vrátí se mi to v příštím životě jako nějaký peněžní dar? Není to také naše osobní řeč? Není to tedy i oblast morální? Je pro mne otázkou, jestli to souvisí s morálkou? Ale je to svým způsobem i obecná pravda = tedy úroveň mravní. Nebo je to jen oblast tělesná?

A když třeba někdo někomu zalže, nebo na něj něco řekne a ten člověk potom třeba trpí, bude ten člověk v příštím který ho udal, trpět jen duševně, nebo i fyzicky? Pak se už vlastně dál odvíjí karma člověka někde třeba v gulagu, a za to již udavač nenese odpovědnost karmicky nebo ano? A když někdo (velitel) dá pokyn střílet na třeba nepřítele. Bude i velitel zastřelen v příštím životě?

Hovoříte, že hlas svědomí se ozve, když se dopustíme třech prohřešků: proti spravedlnosti, slušnosti a pravdivosti. A když potom člověk, který něco spáchá – se tím potom trápí, má výčitky svědomí a nebo prosí o odpuštění, je mu odpouštěno?

Kdo vše a co vše může odpustit? Kněz také? Jakou má moc, zastupuje Krista na Zemi?

Kristus snímá hříchy... je prý pánem karmy, tedy má moc věci na Zemi svázat i rozvázat (není tím míněna karma?) Je možné se vyhnout karmě či ji vložit na jiného? Lze odpustit na jedné úrovni a na druhé ne? Dá se tzv. očistec v církvi přirovnat k odplatě karmy?

Odpověď Heleně (odplata):

Karmické následky jsou dvojí:

A/ tzv. negativní karma = jsme dlužníky = musíme splácet dluh věřiteli (poškozenému nebo dárci)

B/ tzv. pozitivní karma = jsme věřiteli = musí nám být splacen dluh (škůdcem nebo obdarovaným)

Odčinit je tedy třeba negativní (A), nikoli pozitivní (B) karmu:

„Amen, pravím tobě, že odtud nevyjdeš, dokud do posledního haléře nezaplatíš.“

(Matouš: 5, 26)

Podáme-li někomu pomocnou ruku, staneme se jeho karmickým věřitelem a on naším dlužníkem. Zalžeme-li někomu, staneme se jeho dlužníkem a on naším věřitelem.

Příklady které uvádíte nejsou dostatečně přehledné. Uvedme nejjednodušší možný případ:

Např. odcizíme příteli 100Kč. Máme tedy karmický dluh na fyzické úrovni ve výši 100Kč a ztratili jsme přítele. Abychom získali přítele zpět, 100Kč mu vrátíme. Dejme tomu, že poškozený 100Kč přijme ale přátelství s nám neobnoví, protože nám neodpustí. Tzn., že jsme se zadlužili nejen fyzicky (tělesně 100Kč), ale také morálně (duševně). Tak jako se fyzický dluh vyrovnává ze strany dlužníka nabídkou náhrady (100Kč) a ze strany věřitele přijetím náhrady (tj. odpuštěním škody), tak se morální dluh vyrovnává ze strany dlužníka pokáním (projevem lítosti a omluvou poškozené duši) a ze strany věřitele odpuštěním (projevem milosti).

I když nám poškozený odpustí a stane se opět našim přítelem, budeme mít výčitky svědomí, jak jsme mohli tak dobrého přítele okrást a zklamat. Protože přítelovo přijetí náhrady škody a odpuštění výčitky našeho svědomí neutiší, je zřejmé, že mimo dluh fyzický (tělesný) a morální (duševní) jsme se zadlužili také mravně (duchovně). Mravní dluh se splácí podobně jako dluh morální, ne však konkrétní duši, ale obecnému duchu. Ze strany věřitele se mravní dluh splácí duchovním pokáním a omluvou, ze strany věřitele odpuštěním. Omluvou na mravní úrovni je pravdivé poznání a vyznání duchovní reality (tzn., že poškozením mravní úrovně je vyznávání nepravdy). Pokud tedy pravdivosti nedosáhneme, nemůže nám být plně odpuštěno a výčitek svědomí nás může zbavit pouze smrt:

„Ze stromu poznání dobrého a zlého nejz.“

V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti."

(1. Mojžíš: 2, 17)

Smrt je jakýmsi předběžným aktem odpuštění, který nás zbavuje starých zábran, abychom mohli dostat novou možnost (znovuzrozením) mravní omluvy (pravdivého poznání reality).

Zkrátka, je pouhou iluzí, že jsme se dopustili nepravosti pouze na jedné ze tří úrovní karmy (fyzické, morální, mravní). Ve skutečnost jsme se zadlužili současně na všech třech úrovních karmy.

Z věci je zřejmé, že plné odpuštění není jednostranným aktem ze strany poškozeného, jako odpuštění předběžné. Bez náhrady škody na všech třech úrovních karmy není plné odpuštění možné...

Lež a udavačství je nepravostí zapříčiněnou nedostatečností na jedné či více úrovních (fyzické, morální, mravní), podle toho, jaký účel taková nepravost sleduje (nejčastěji sleduje hmotný zisk)...

Popravenému splácí karmický dluh jeho kat:

„A třebaže ho chtěli na jeho požádání dát léčit,

jak o tom sám zesnulý učinil úmluvu s katem, který se vyzná v těch věcech..."

(J. Scintilla: *„Zpráva o výslechu, mučednické smrti a pohřbu bl. Jana Sarkandera"*)...

Ten, kdo dává příkazy jiným (např. katu), bude vyrovnávat karmu tím, že sám bude muset poslouchat příkazy jiných...

Kdo a co může odpustit? Jak jsme si ukázali, odpouštět může pouze poškozený a to způsobenou škodu (hmotnou, morální, mravní)...

Křesťanský kněz jako zástupce Krista na zemi může pouze tlumočit fakt předběžného odpuštění na úrovni mravní. Tím však smrt od mravního dlužníka neodvrátí...

Kristus snímá hříchy světa, jako hříchy celého makrokosmu, mezi něž patří i hříchy lidstva. Hříchy jednotlivého mikrokosmu (člověka) snímá jen následování Krista, tj. dokonání cesty k pravdivému poznání reality (pravdy). Jen pravdivým poznáním reality se lze stát pánem karmy (Kristus makrokosmické, člověk mikrokosmické, tj. své vlastní)...

Moc svazovat na Zemi, bezprostředně s karmou nesouvisí. Souvisí s ní prostřednictvím navazování vztahů. Tuto moc delegoval Kristus na Petra:

*„...cokoli rozvážeš na Zemi, bude rozvázáno v Nebi,
co svážeš na Zemi, bude svázáno v Nebi."*

(Matouš: 16, 19)

Karmě se nelze vyhnout! Vložit karmický dluh na jiného nelze. Pokud někdo jiný zaplatí karmický dluh za nás, způsobí tím jen výměnu věřitelů (zaujme jeho místo)...

Z uvedeného je také zřejmé, že povinností je především nahradit škodu a teprve potom odpouštět. Není-li s to poškozený plně morálně odpustit i když mu byla škoda nahrazena (fyzicky i morálně), bude muset odpustit příště, až o svém poškození nebude vědět...

Očistec se netýká církve ani karmy. Očistec je proces probíhající mezi dvěma životy, jako mezi svlečením a znovu oblečením proběhne praní a bělení prádla. Proto tzv. „bělidla" na fyzické úrovni odpovídají očistci na úrovni duševní. Cílem očistce je zbavit člověka všeho, co ho nějak váže k minulému životu, jakoby člověk musel přeplavat mýtickou řeku zapomnění (Léthé). Karma se pak k němu vrací jakoby z venčí...

odpuštění (Helena, 11. 04. 2008 12:42)

Děkuji za odpověď. Velmi vážné je Vaše tvrzení, že: „...je pouhou iluzí, že jsme se dopustili nepravosti pouze na jedné ze tří úrovní karmy (fyzické, morální, mravní). Ve skutečnost jsme se zadlužili současně na všech třech úrovních karmy...“

A to vždy se člověk zadluží na třech úrovních? I když něco ukradne, co třeba nějak nepatří nikomu? Třeba si koupí pozemek, na něm objeví ropu..., vlastně neokradl nikoho, ale třeba to předtím patřil pozemek obci a tím třeba to mohli mít všichni... Je to sice na jeho pozemku, ale ten ještě před hodinou patřil všem! Vzniká zde dluh? Ale vlastně cokoli člověk udělá, nezadlužuje se tím vůči ostatním lidem či přírodě? Už to, že dýchám, tak si vlastně půjčuji vzduch od okolní přírody, nebo to se pletu? Tím, že jdu – zašlápnu mravence, zlámu kytky, rozdrťím kameny... Způsobuji tím bolest živým tvorům... Dluh se vrací pouze lidem? Nebo je člověk povinen vrátit dluh i zvířeti či rostlině či nerostné přírodě? A co ještě případná existence duchovních bytostí, boha? Není-li duchovní svět výmysl, což pro mnohé určitě je velmi sporné (a tímto dotazem vůbec nechci nějak zesměšnit, shodit či nějak zlehčit svůj příspěvek – tuto problematiku), tak jsou-li andělé, cherubíni, rusalky, víly, čerti, skřítkci, elfové, salamandři, atd....lze se zadlužit i proti nim, nebo obecně vůči duchovním bytostem nebo duchovnímu světu? Píšete: „Není-li s to poškozený plně morálně odpustit, i když mu byla škoda nahrazena (fyzicky i morálně), bude muset odpustit příště, až o svém poškození nebude vědět...“

To tedy znamená, že když poškozený v příštím životě bude muset odpustit někomu, kdo mu ublížil minule... ponese to jako utrpení? Ale to by ten, co kradl minule, musel krást zase, aby mu ten poškozený z minulého života mohl opět (měl co) odpustit? Pak by se z toho dluhu nevymotal! Tak by se v případě neodpuštění neustále znovu točili oba v kruhu. Takže poškozený musí odpustit v tom životě, kdy byl i poškozený? To by pak poškozený musel udělat vědomě a to s tím, aby mohl tento dluh zlikvidovat! Poškozený může sice odpustit, i když o těchto věcech neví. Je tedy asi lépe odpustit?

A co když se do takových složitých vztahů zaplete ještě soudce? Jaký má vztah k poškozenému a škůdci soudce, který soudí případ a nakonec i někoho odsoudí? Kdo tady ponese karmu? Když je zloděj soudcem odsouzen za ukradenou věc nebo peníze, např. k roku vězení! Nemusí vrátit okradenému to, co ukradl? Anebo když je poškozeno více lidí, ale soudce odškodní jen někoho! A to ještě třeba i málo. Anebo zbaví zloděje viny a to třeba neprávem! Jaký bude následek pro soudce, zloděje a okradeného?

Možná to vše dělám složitější, ale jsou to skoro běžné životní situace a moc mne to zajímá. Děkuji za odpověď, na kterou se už těším...

Odpověď Heleně (odpuštění):

Aby mohlo být dítě vůbec počato, aby se počaté mohlo vyvíjet, aby se mohlo vyvíjet i po zrození, k tomu je zapotřebí řady obětí rodičů. Na obětavost druhých však není právní nárok. Buď je obětí lásky, nebo nic. To, co na krkavčích rodičích vymáhá lidský zákon, to již obětí není. Obojí (oběť i vynucení) je konkrétní úvěr, který bude nutno jednou splatit. Zde nic neřeší fráze, že se dítě stane jednou rodičem a obětuje svým dětem. To jsou dvě různé karmy. Vůči svým rodičům máme negativní karmu (dlužnickou), vůči svým dětem pozitivní karmu (věřitelskou). To se karmicky vyrovnává např. tak, že se dnešní děti jednou stanou rodiči svých dnešních rodičů.

A jako je tomu s dětmi ve vztahu k rodičům, tak je tomu s tvory vůbec ve vztahu k přírodě (Stvořiteli, či jak chcete obětujícího nazvat). Ani na obětavost „přírody“ není právní nárok. Otázka práva je otázkou mezilidských vztahů. Buď si lidé navzájem přiznávají „právo“ nerovné (jedni drancují přírodu víc než druzí) nebo „právo“ rovné (všichni drancují přírodu stejně).

Lidské právo je jako úmluva loupežníků o dělení kořisti. Vůči drancované „přírodě“ (oběti) však nijakého práva není.

Zatímco děti se domáhají svých „práv“ na rodičích, rodiče po dětech vyžadují plnění určitých povinností, sledujících naplnění jejich účelu. Jakého účelu? Je účelem rodičovské výchovy dětí, aby svým rodičům splatily všechny dluhy (vyrovnali karmu)? Nikoli. O karmu se rodiče nestarají. Jimi sledovaný účel je samostatnost dětí. Kvůli tomuto účelu se pro své děti obětovali.. Pokud děti své účelné povinnosti neplní, následuje výprask. Nevyvíjí-li se člověk ke svému účelu, co bude asi následovat? Dějiny lidského vývoje jsou plné zdánlivě nahodilých katastrof, které si lidstvo zpravidla způsobuje samo, nenaplňováním svého účelu, tj. bezúčelným drancováním všeho, co se stane předmětem jeho zájmu (prohlubováním karmy). Jedno z přikázání vývoje lidstva praví:

„Nevezmeš jméno Hospodina... nadarmo!“ (2. Mojžíš: 20, 7)

Nuže, vedle povinnosti vyrovnat karmu (nahradit způsobenou škodu) má člověk ještě povinnost naplnit svůj účel. Pouhá karma by byla samoúčelná. Vzhledem ke karmě lze pak říci, že doslova každý nádech a výdech musí být karmicky vyrovnán. Člověk se zadlužuje nejen vůči všemu, co uvádíte, ale také vůči mnohosti toho, o čem nemáme ani tušení. Člověku však nic neprospěje vyrovnaná karma, nenaplní-li svůj účel.

Jak se za těchto okolností zachová rozumný vychovatel (rodič, pedagog aj.)?

Dokud děti nenaberou zdravý rozum, seznámí je pouze s povinnostmi vedoucími k naplnění jejich účelu, zatímco o povinnostech vedoucích k vyrovnání karmy účelně pomlčí! Tak se karma vytratila z povědomí Západu, zatímco otázka účelu je pro Západ doslova záhadou. Ani lidstvo Východu nemá o svém účelu jasno, neboť má na zřeteli pouze vyrovnávání karmy. Tak Západu i Východu zůstalo jen povědomí povinností, jímž se dnes již zcela zbloudilé lidstvo doufá nějak vyhnout.

Lze se ptát: Jak mohl rozumný vychovatel dopustit zbloudění lidstva?

Odpověď je jednoduchá: Kdo nesmí zbloudit, ten nemůže být svobodný (individuálně ani sociálně v TSO). Kdo se ze svých bludů sám vymotá, ten vlastním úsilím pozná pravdu, která ho vysvobodí.

V souladu s vůlí vychovatele si tedy příliš nezatěžujme hlavu karmou, ale usilujme především o naplnění účelu svého vývoje. O naši karmu se stará Hospodin (Hospodář makrokosmu), o naplnění našeho účelu se musíme postarat sami. Pravdu o karmě má smysl poznat jen potud, pokud nás to ochrání od zbytečného (neúčelného) zadlužování. Nutným zadlužováním se netrapme. Účel je důležitější než karma! Nenaplníme-li svůj účel, pak nám vše, co jsme kdy přijali, odmítli, či mimoděk poškodili, bylo obětováno nadarmo. Pak běda nám (výprask)...

Jsou-li nahrazení škody, pokání a omluva zřejmé, pak neodpustit představuje zatvrzelost, rovnající se pomluvě, neboť pak hodnotíme člověka podle toho, jaký byl, nikoli podle toho jaký je (po svém napravení). Tu se původně poškozený stává sám škůdcem a původní škůdce poškozeným. Vedle způsobené škody (pomluvy) je zatvrzelec dlužen ještě odpuštění. Komické vyrovnávání pomluvy (na 3 úrovních karmy) pak budeme ovšem pociťovat jako křivdu (poškození), kterou navíc budeme muset odpustit, aniž by se nám dostalo náhrady domnělé škody a omluvy. Neodpustíme-li ani za těchto nepříznivých okolností, karmu nevyrovnáme a bude trvat dál. Pokud odpustíme, budeme morálně lepší než dříve, neboť dříve jsme nebyli s to odpustit za příznivých okolností (po náhradě a omluvě), nyní jsme s to odpustit i za nepříznivých okolností (bez náhrady a omluvy). Není třeba se bát, karma má velmi důsledný a navíc účelný řád...

Zaplete-li se do karmických vztahů ještě dnešní akademicky cizelovaný a státem zmocněný „soudce“, pak běda mu. Neboť on nesoudí podle slušnosti, ale podle zvláště tendenčně vyspekulovaných paragrafů, ne-li podle úplatné libovůle, či zločinného spiknutí. Nepřejme si mít jeho postavení, kvůli jeho karmě. Jak zcela jinak je tomu s občanským soudcem v TSO, který potvrzuje pouze vinu, či nevinu a do karmy sporných stran se víc už nevměšuje (neodsuzuje ani netrestá)...

-zmp-

potraty (Helena, 15. 04. 2008 13:30)

Děkuji za odpověď k odpuštění.

V médiích proběhla informace, že by se v blízké budoucnosti měly potraty odehrávat jen za písemného souhlasu otce! Jak má právo rozhodovat o svém těle žena, tak vlastně od chvíle početí dítěte už nejde jen o její věc, ale plod dítěte se stává společným vlastnictvím - něčím, o čem by měl rozhodovat i otec! Zdá se mi to rozumné a jako v pořádku. Jak k tomu přijde muž, když se těší na své – společné dítě a žena by mu jen oznámila: Byla jsem utratit naše dítě..

Otázka potracení dítěte je tu v rovině jako by se projednávalo dělení například společného nábytku nebo auta. Chybí mi zde jakákoli zmínka o tom, že dítě je už od početí lidská bytost, z toho shluku buněk se nezrodí mamut ani velryba, ale jen a jen lidské dítě!

Je to tedy pokrok, jestliže se může k utracení dítěte vyjádřit i otec?

Nikdo se ani slovem nezmíní o právu nenarozeného dítěte na život! Právem koho mohou rodiče utratit dítě v lůně matky? Není to jen pěstování pokrytectví a neupřímnosti, jestliže se modelky, podnikatelé, politikové... exponují při záchraně např. nemocných dětí..., ale potraty nechávají bez povšimnutí? Proč tito normální lidé dělají jako ve snu a nejsou alespoň citově zasažení takovou zřůdností (utrácením dětí v lůně matek), když už jejich rozum není schopen se zamyslet nad takovým zvěrstvem? Vzít život dítěti v lůně mámy je potom zcela legitimní, dokonce za to dostanete zapláceno (jako doktor potratář)! V ruštině se nazývá břicho: život. Možná naši předkové byli v těchto věcech mnohem dál než my. V tomto určitě klesá lidstvo do úpadku.

Chránit jen narozené dospělé lidi, ale nenarozené lidi vraždit! To je morálka! Je mi to velmi líto. Jak nedůsledně zákonodárci uvažují a jak se nedomýšlí různé věci. Lidé potom berou rozhodnutí zákonodárců jako svaté přijímání a potrat (neboli vražda dítěte v lůně mámy) je zcela běžnou a legitimní praxí v řadě rodin, a to i mezi normálními lidmi, dokonce mezi vzdělanými lidmi! Je to absurdní, jak vzdělaní lidé neuvažují o tak vážných věcech! (To už asi i primitivové se chovají k dětem v lůně matek lépe!) Na stejné úrovni zde potom máme např. dva zákroky:

1. Nechám si dnes udělat piercing nebo náušnice.
2. Jo a zítra si nechám udělat potrat...

Tak se bere život nenarozeného dítěte, jako nějaký neduh nebo výrůstek na ruce...

Odpověď Heleně (potraty I.):

Na jedné straně zákonodárci vytlačují otce z výchovy dětí, na druhé straně ho vtahují do spolurozhodování o vraždě dítěte. Patrně mají ověřeno, že většina dnešních otců by s potratem stejně souhlasila. Záchrana života v lůně matky otcem tak jak tak nepřichází v úvahu, neboť pokud matka dítě nechce, nemusí otce vůbec uvést a rozhodne o potratu sama. Formální vtahování otce do takového spolurozhodování má význam pouze ideologický, neboť dítě v lůně matky je tím deklarováno tendenčně materialisticky jako „majetek“ (těleso) obou rodičů nebo jen matky. To jste ostatně postřehla sama. Pokrok může nastat, jen pokud se

změní lidské smýšlení, pokud bude nenarozené dítě pojímáno hned od početí jako živá lidská bytost...

Exponování při záchraně nemocných dětí je často pokrytecké, neboť pravé příčiny onemocnění těchto dětí se (stejně jako práva nenarozených dětí) zamlžují. Necitlivost tu není jen nechtěným následkem, ale, stejně jako nerozumnost, cílem...

Nejen v ruštině, ale i v češtině (byť spíše básnické) souvisí pojem „život“ s vnitřní formou mateřského lůna (s dělohou). To naznačuje nedozírné souvislosti s „tajemstvím“ tvaru a formy, o němž nemá (ani nechce mít) současná akademická věda ponětí, které však naši prapředkové ještě tušili svou přirozenou jasnozřivostí. Toto tajemství je v nesčetných variantách zakódováno např. v komposicích renesančního umění, zejména však v křesťanské symbolice „svaté rodiny“, či „matky boží“. Lze říci, že současné systematické (zákonodárné) a celosvětové rozvracení rodiny, je doslova globálním útokem (preventivním, či následným) proti křesťanství...

Pravíte-li, že je nemorální „chránit jen narozené dospělé lidi a nenarozené lidi vraždit“ pak musíme připomenut, že ani narození lidé na tom nejsou o mnoho lépe. Sociální zákony (práva aj.) nemohou vraždu znemožnit, ale jen umožnit. Lidský život má pro zákonodárce (zástupce lidu, diktátory či jejich „animátory“) pouze cenu „pracovní síly“ (daňového poplatníka)...

Pravíte-li, že „lidé berou rozhodnutí zákonodárců jako svaté přijímání“, pak to platí pouze v těch případech, pokud to jejich egu vyhovuje. Co jim nevyhovuje, proti tomu reptají. Možnost potratu, žel, lidskému egu zpravidla vyhovuje. Abychom však naše zákonodárce pouze nekritizovali, musíme uznat jejich zásluhy nejen na poli rozvratu rodiny, antivýchovy dětí a „herodovského vraždění neviňátek“, ale také na poli „výchovy“ k akceptování „partnerství stejného pohlaví“ a k jiným „osvíceným vymoženostem“ akademické vědy...

potraty II. (Helena, 15. 04. 2008 13:57)

Když toto dáme do spojitosti s osudem, karmou, jak potom dopadnou vztahy těchto lidí?

Dítě, člověk se chce inkarnovat, a někdo mu znemožní splnit poslání na Zemi... zavraždí ho ještě v lůně mámy. Jakou odpovědnost má potratář, jakou matka, jakou otec, který souhlas dal a pak ten, který souhlas sice nedal, ale jen nečinně přihlížel? Jakou vinu na tom mají politikové a zákonodárci - morální? Budou tím pádem i oni při příští inkarnaci vystaveni zvrácenému a amorálnímu zákonodárství, jaké sami nyní podporovali?

A to dítě, člověk, který se nemohl nyní inkarnovat, jaké to bude mít následky? Být zavražděn vlastní matkou! V příštích inkarnacích se takový zážitek a čin asi také zobrazí - ponese nějaké následky? Tisíce žen mezi námi se tu potulují jako vražedkyně, tisíce lidí tomuto jen tiše přihlíží a neozvou se! Je to hrozný svět, kde to žijeme. Věřím, že mnohé z těchto vražedkyň ani netuší, čeho se dopustily. Jak se říká tady na pozemské fyzické úrovni: Neznalost zákona neomlouvá. Je tomu tak i ve světech duchovních? Nechci tím lézt nikomu do svědomí, vím, že mnohé ženy pak do konce života nenacházejí klidu a do smrti si to vyčítají... Tyto otázky mne osobně velmi zajímají a běžně na veřejnosti se o těchto věcech nemluví.

Odpověď Heleně (potraty II.):

Odpovědnost z vraždu nenarozeného dítěte je táž, jako odpovědnost za vraždu člověka vůbec. Z úrovně tělesné (fyzické) se provinuje kat (potratář, andělíčkářka atp.), z úrovně duševní (morální) matka (popř. i otec) a z úrovně duchovní (mravní) zákonodárce a každý kdo jeho zákony schvaluje, nebo je k nim lhostejný. Všichni tři se ovšem provinují současně na všech třech úrovních karmy. Jejich osudem tedy bude nahradit na třech úrovních karmy škodu,

kteřou způsobili. Na to ovšem pouh  utrpenı škůdce nesta ı. Protože t   dluh lze vyrovnat různými způsoby (splacenım, odpracováním atp.), nelze tu nijak obecn  určit osudy vinık ...

Co zavra d n  zárodek? R. Steiner pravı, že pokud dıt  zahyne před 12-t m rokem svého věku, inkarnuje se znovu pom rn  velmi rychle. A  je jeho karma v této souvislosti pozitivnı,  ok z nedavn  n siln  smrti ho může ve vztahu k lidem velmi nep ızniv  poznamenat...

R enı „*neznalost zákona neomlouvá*“ je podl  fráze zákonodárců (z konık ) na  rovnı mor lnı (du evnı). Tım m  být předem vyloučena opr vn n  námitka, že v bludišti jejich z kon  se nikdo nemůže vyznat (ani oni sami). Pro úroveň mravnı (duchovnı) podobnı intelektuálové vyspekulovali potm  ilou frázi, naprosto opačného významu: „*Nevědomost h ıchu ne ini*“ (což je totéž, jako na  rovnı mravnı: „*neznalost z kon  omlouvá*“). Pro úroveň fyzickou (tělesnou) bychom v tomtéž potměšilým duchu mohli říci: „*Kdo nevı, že pad , ten nedopadne*“. Zde by nám však nikdo neuvěřil, protože ve světě pevných objektů si bez úrazu nic dlouho namlouvat nelze...

fáze vývoje hvězd (Mirek, 18. 04. 2008 19:35)

Děkuji za odpovědi, byť jsou hodn  filosofick . Jak to jinak nazvat? Jestliže se dokážete vypořádat s otázkou stvoření či evoluce tak, že nejprve vyvodıte, že došlo ke stvoření a potom následovala evoluce... Vyř ili jste to vlastn  šalamounsky!

Tam, kde se dva (kreationist  a evolucionist ) spolu perou, tam se Vám podaří elegantn  se vysmeknout a ještě  ikovn  využijete všeho toho nejlep ıho, co za staletı obě teorie nashromáždily. Nemyslım tım to, co říkáte – Vy mluvıte zcela jinak a Vaše argumentace je velmi zvl  tnı, origin lnı a velmi logick  – ale myslım tım, že máte možnost pou it řadu důkazů či omylů, jak badatel  před námi pracovali.

V odpovědi jste mi napsali: „...Všude probıh  tvoření v principu stejn  a všude je tvořeno v principu totéž. V mnohosti vesmır  jsou rozdıly jen v různých f zıch jejich vývoje...“ A tady jsme u z sadnıho milnıku. Jak si můžeme vysvětlit r zn  fáze vývoje hvězdy, resp. vesmıru, galaxie? Nenı-li pro Vás sm rodatn  existence Velkého třesku, jak se potom dıv te na ony fáze vývoje hvězdy (supernova, bıl  a  ern  trpaslık, neutronov  hvězda,  ern  dıra...)? Nejprve: Jak  je vesmır - zavřeny či otevřen ?

1. Uzavřen  Friedmanovsk  vesmır si lze představit jako trojrozměrnou sféru, kter  se postupně "nafukuje" od nulového poloměru (inici lnı singularita v čase $t=0$) do jistého maxim lnıho poloměru, a pak se zase smršťuje do bodu (koncov  singularita).

2. Ploch , otevřen  Friedmanův vesmır – rozpın  se, ochlazuje...

3. Je možnost vesmıru s nekone n m poloměrem, pak by probıhala kontrakce do ur it  minim lnı hodnoty, po tom by následovala neohrani en  expanze.

Podle koncepcı kvantov  kosmologie se vesmır zrodil z kvantov  prostoro asov  p ny, mohlo se zrodit i vıce vesmır . Jednotliv  fáze vývoje vesmıru po "velk m třesku"

1. Hadronov   era - trvala jen desetitisıcinu vteřiny, hustota hmoty-energie byla v   ı než jadern  hustota 10^{14} g/cm³, teplota přesahovala 10^{12} K. P ev  n    st hmoty byla tvořena sm sicı neustále vznikajıcıch těžkých částic - protonů, neutronů, mezonů, hyperonů a jejich antičástic, dominantnı úlohu zde hrála siln  interakce mezi těmito hadrony.

2. Leptonov   era - trvala asi 10 sekund. P ı poklesu teploty pod 10^{12} K

3.  era záření - po anihilaci většiny pozitronů s elektrony nastává na asi 300 000 let fáze elektromagnetick  záření, kter  je zpočátku natolik vysokoenergetick , že neumožňuje vznik atomů - elektrony jsou okam it  z řenım vyráženy.

4. Éra látky - při poklesu teploty pod asi 3000 K se energie fotonů sníží natolik, že již nejsou schopny ionizovat atomy vodíku a hélia. Éra látky trvá dosud

Poté všechny jaderné reakce uvolňující energii ustanou, doba aktivního života hvězdy končí - nastává konečná fáze hvězdné evoluce.

Odpověď Mirkovi (fáze vývoje hvězd):

Řeknete-li o odpovědi, že „je hodně filosofická“, tu patrně naznačujete, že je v ní příliš filosofie, na úkor něčeho jiného. Musíme se tedy ptát: na úkor čeho?

Předmětem vědeckých zpráv badatele jsou jednotlivé, systematicky pozorované jevy, bez ohledu na jejich souvislosti s celkovým projevem reality. Tak např. Archimédův zákon neřeší svou souvislost s precesním kuželem Zeměkoule. Tyto badatelské jednotlivosti uvádí do logických souvislostí s celkem filosofie myslitele. Jinými slovy, badatelské odpovědi jsou dílčí, filosofické odpovědi jsou celkové. Jsou-li pak dílčí odpovědi v nesouladu s celkovými, může badatel opravit filosofa, nebo filosof badatele, podle toho, kdo z nich se v daném případě dopustil chyby. Současná teoretická věda ovšem zcela vyloučila filosofii a pouze shromažďuje rozbuželé badatelské jednotlivosti bez jejich souvislosti s celkem.

Rozumíme-li Vaším slovům správně, pak v našich filosofických odpovědích postrádáte dílčí odpovědi badatelské. Pravíte-li však, že „šikovně využíváme... řadu důkazů či omylů, jak badatelé před námi pracovali“, pak se zdá, že v našich odpovědích badatelské odpovědi přece jen nepostrádáte...

Spory kreacionistů s evolucionáři o stvoření nebo vývoj pokládáme za spory badatelů, nepřihlízejících k celkové realitě, ale mylně pokládajících svá dílčí pozorování (byť jakkoliv rozsáhlá) za všeobsáhlá. Kdo je schopen přihlížet filosoficky k celku, tomu nečiní potíže logicky skloubit s celkovou realitou jak její stvoření, tak i její vývoj. Aby se např. lidský zárodek (embryo) mohl vyvíjet v lůně matky, musí být nejdříve počat (stvořen). Aby se mohlo dítě vyvíjet ve vnějším světě, musí být nejdříve zrozeno. Zatímco princip početí odpovídá aktu stvoření, princip zrození odpovídá aktu vývojového zlomu (skoku), jímž daný vývoj přechází z vnitřního prostoru do vnějšího. Správné porozumění početí na počátku vývoje tedy smiřuje kreacionisty s evolucionisty, zatímco správné porozumění zrození v průběhu vývoje smiřuje evolucionisty ve sporu o to, zda vývoj probíhá plynule, či ve skocích (zlomech atp.). Z věci je zřejmé, že bez reálné filosofie vězí badatelé a lidé vůbec ve zbytečných sporech a omylech, aniž si mohou navzájem porozumět...

Jako je tělesně stvořen (počat) člověk a jak jeho tělo (těleso) prochází vnitřním a vnějším vývojem ze zárodečného stavu k okamžiku zrození a od zrození ke smrti, tak (v principu) vzniká, vyvíjí se a zaniká také celý vesmír. Vesmírem (makrokosmem) ovšem míníme prostor jednotlivé hvězdy, jako člověkem míníme jednotlivou tělesnost. Galaxie pak odpovídá mnohosti lidí, tvořících konkrétní sociální společenství (národ atp.). Hvězdy v galaxiích, stejně jako lidé v sociálním společenství, se pak nacházejí v různých fázích individuálního vývoje (např. v různém věku atp.):

„...tvé potomstvo rozmnožím jako nebeské hvězdy...“ (1. Mojžíš: 22, 17)

Vyvíjí se ovšem i galaxie, tak jako se vyvíjí i mezilidské vztahy v sociálním společenství (v národě atp.). Sociální společenství lidí (národ aj.) se pak stejně jako různé galaxie nacházejí rovněž v různých fázích vývoje. Na tom není nic neobvyklého. Jde jen o to, abychom tyto různé vývoje poznávali pravdivě v jejich realitě, nikoli o to, abychom o nich libovolně spekulovali. Proto nám pojmy jako černá díra, bílý trpaslík, černý trpaslík atp. připadají jako dětinské, proto pro nás není směrodatná teorie Velkého třesku, ignorující ve své fantasknosti prostor a tendenčně přihlížející pouze ke hmotě, přestože její relativní plnost může vzniknout jen v relativní prázdnotě prostoru...

Vaše otázka, zda je vesmír „zavřený či otevřený“ odpovídá otázce, zda je lidské tělo uzavřené či otevřené. Z každodenní zkušenosti víme, že je uzavřené i otevřené. Pokud je uzavřené, potud v něm probíhají uzavřené vnitřní procesy (např. krevní oběh) i vnitřní vývoj (např. vývoj zárodku v mateřském lůně). Pokud je otevřené, potud mezi ním a jeho okolím může probíhat výměna látek, potud může svými smysly ve svém nitru trpně zrcadlit své okolí, potud může svými údy činně zasahovat do svého okolí atp. Oba relativně opačné stavy (zavřeno - otevřeno) jsou u lidského těla možné, protože se může vůči vnějšímu okolí uzavírat i otevírat (může např. zavřít a otevřít oči). V porovnání s kulovitým prostorem (vesmírem) je ovšem lidské tělo složitější a hlavně je vybaveno mnohostí příslušných průduchů (smyslů a tělesných otvorů), jaké na kulovitém povrchu prostoru (hvězdy) nepozorujeme. Řekli jsme již (viz: odpověď Heleně: dodatek ke srozumitelnosti), že veškeré pozorování (smyslové vnímání) se v principu zakládá na doteku (silové akci a reakci). Proto také můžeme hvězdy pozorovat a z nitra těchto hvězd lze pozorovat náš vesmír (prostor naší planetární soustavy). Tzn., že každé těleso je v principu uzavřené i otevřené...

Na svou otázku, zda je vesmír „zavřený či otevřený“ hledáte odpověď v abstraktních spekulacích ruského akademika Alexandra Alexandroviče Fridmana (po matce Čecha), na nichž ve skutečnosti nic uzavřeného ani otevřeného není, protože nejsou reálné. Fridman totiž svou kosmologii nestaví na pozorované realitě, ale na abstraktně-matematických spekulacích Einsteinovy teorie relativity, kterou jsme na naší stránce již demaskovali jako nesmyslnou, neli vědomě podvodnou. A pokud správně rozumíme reálné logice, tak na podvodech staví jen podvodníci, jejichž tvrzení kalkuluje s lidskou důvěřivostí, nikoli se zdravým lidským rozumem...

Pravíte-li, že „podle koncepcí kvantové kosmologie se vesmír zrodil z kvantové prostoročasové pěny“, pak se pro pořádek také ptejte, odkud se vzala ona „kvantová prostoročasová pěna“. Zkrátka, ptejte se důsledně na počátek (početí, nikoli zrození) objektivní reality tak dlouho, až dospějete k počátku skutečnému, nikoli předstíranému. Dle Fridmanovy einsteinovské logiky je člověk počat porodní bábou a to nikoli reálnou, ale jen abstraktně-matematickou. Reálným počátkem vesmíru přece nemůže být matematický vzorec! Ze skutečného počátku pak zpětně nijaké „prostoročasové pěny“ či jiné akademické nesmysly zpětně neodvodíte...

Jako na „prostoročasovou pěnu“ se ptejte i na počátek „velkého třesku“. Následné „hadronové, leptonové, zářivé, látkové“ aj. éry mohou počkat, až z reálného počátku zpětně odvodíte „velký třesk“. Protože to není možné, můžete zmíněné éry i s velkým třeskem hodit do koše...

-zmp-

fáze vývoje hvězd II. (Mirek, 18. 04. 2008 19:36)

Pokud hmotnost hvězdy není vyšší než asi 1,25 hmotností Slunce, zůstává hvězda (stlačená gravitací z původních několika set tisíc kilometrů do průměru několika tisíc kilometrů a hustoty řádu tisíců kilogramů na cm^3) v rovnovážném stavu, kdy gravitační síly jsou vyváženy tzv. Fermiho tlakem degenerovaného elektronového plynu v plně ionizované látce. Hvězda v tomto stavu se nazývá bílý trpaslík (dokud září rozžhavena zbylým teplem; posléze se stává černým trpaslíkem. Pokud má hvězda zbylou hmotnost vyšší než asi 1,25 hmotností Slunce (tzv. Chandrasekharova mez), není již tlak elektronového plynu schopen vyvážit tak obrovské gravitační síly, gravitace zvítězí a smršťování bude pokračovat. Elektrony jsou "vtlačovány" do jader a jimi pohlcovány (dochází k masívnímu elektronovému záchytu); slučují se tam s protony za vzniku neutronů a vylétajících neutrin. Tím se obsah elektronů ve hvězdě

zmenšuje a jejich Fermiho tlak klesá, čímž se látka hvězdy stává snadněji stlačitelnou - dochází k dalšímu smršťování a pohlcování elektronů. Proces pokračuje s lavinovitě narůstající rychlostí: během zlomku sekundy dojde k prudkému smrštění (jakési "implozi") hvězdy, při němž se téměř všechny protony a elektrony sloučí na neutrony (atomová jádra se rozplynou a přestanou existovat). V tomto stádiu pak může (ale nemusí!) opět nastat rovnováha - vznikne neutronová hvězda, která má průměr jen několik desítek kilometrů a je složena z neutronové "látky" s hustotou $\gg 10$ na 14g/cm^3 stejného řádu jako je hustota v atomových jádrech. Rychle rotující neutronové hvězdy jsou ve vesmíru pozorovány jako tzv. pulzary - vysílají totiž při své rotaci kužel směřovaného elektromagnetického záření, které podobně jako u majáku pozorujeme jako velmi pravidelné rychlé záblesky záření.

Při implozi vedoucí ke vzniku neutronové hvězdy dochází k náhlému uvolnění velkého množství energie, které se částečně vyzáří neutriny a elektromagnetickým zářením (nejen infračerveným a viditelným světlem, ale hlavně tvrdým rtg a gama zářením), přičemž vnější vrstvy hvězdy se prudce rozpínají do prostoru a vytvářejí posléze zářící mlhovinu: vznik neutronové hvězdy je doprovázen výbuchem supernovy, při níž je vyzářeno obrovské množství energie a vnější vrstvy hvězdy jsou "rozmetány" do okolního prostoru.

Pokud má vyhořelá hvězda zbylou hmotnost více jak dvojnásobnou než je hmotnost Slunce, jsou gravitační síly již tak velké, že překonají i Fermiho síly mezi neutrony, katastrofální gravitační kolaps se nezastaví ve stádiu neutronové hvězdy a pokračuje dál, až se hvězda podle obecné teorie relativity dostane pod svůj gravitační poloměr, překročí horizont a vznikne černá díra.

Odpověď Mirkovi (fáze vývoje hvězd II.):

Tak jako Rus Alexandr Fridman (1888-1925) nestavěl na realitě, ale na abstraktních relativistických spekulacích Alberta Einsteina, tak Ital Enrico Fermi (1901-1954), jenž po realistickém období (v dětství se svým bratrem konstruoval motory a elektrické hračky) začal stavět na abstraktních atomistických spekulacích Ernesta Rutherforda.

Na obojích spekulacích (Einsteinových a Rutherfordových) stavěl Ind Subrahmanyan Chandrasekhara (1910-1995).

Chandrasekharův „*degenerovaný elektronový plyn*“ není než Rutherfordův nereálný „atom“, jehož elektrony prý již neobíhají kol jádra, jako planety kol Slunce, ale spojily se jaksí s jádrem, jako kdyby planety spadly na Slunce. Tím se prý zvýší hustota atomu a z mnohosti takto degenerovaných atomů prý vznikne tzv. „*bílý trpaslík*“.

Pojem „*bílý trpaslík*“ vyspekuloval učený britský astronom Arthur Stanley Eddington (1882-1944), jenž rovněž stavěl na spekulacích Einsteinovy teorie relativity. Byl to právě Eddington, kdo vydumal, že energie hvězd (které pokládal za Slunce) pochází z jaderných reakcí.

Tzv. „*chandrasekharova mez*“ prý znamená, že „*bílý trpaslík*“ nemůže mít neomezeně velkou hmotnost, neboť za touto mezí se prý stává nestabilním.

Použijme v záplavě zmíněných spekulací na chvíli také zdravý rozum:

Spadnou-li planety (elektrony) na Slunce (atomové jádro), jako sůl na bramboru v hrnci, tu se přece hustota prostoru planetární soustavy (atomu, obsahu hrnce) nijak nezvýší, neboť v tomtéž prostoru jsou stále táž hmotná tělesa (elektrony a jádro atomu, sůl a brambora), byť jinak uspořádaná. Tím méně se může zvýšit hmotnost prostoru (obsahu hrnce, atomu), neboť jeho tělesa (sůl, elektrony) změnila pouze místo, nikoli kvalitu (hustotu) ani kvantitu (mnohost) své hmotnosti.

Trochu jinak by tomu bylo, kdyby se scvrknul („degeneroval“) prostor planetární soustavy (obsah hrnce, atomu), o čemž Chandrasekhara ovšem nemluví. Tu by se jistě zvýšila relativní hustota obsahu prostoru, ne však jeho hmotnost, neboť osolený brambor má stejnou

hmotnost, bez ohledu na velikost obsahu hrnce. Ať tak, či onak, v těchto spekulacích neodpovídají nesmyslné pojmy ani popisované nesmyslné představě, natož realitě. Chandrasekharův „degenerovaný elektronový plyn“ a „chandrasekharova mez“ nejsou, než spekulativní bláboly, založené na iluzi, že hvězda je Slunce (planetární stálice), nikoli prostor planetární soustavy (v jehož středu teprve může být Slunce)...

Akademické spekulanty to ovšem netrápí. Když se v jejich spekulacích objeví rozpory, vymyslí si („objeví“) novou částici, nový koeficient či jiné šidítko a spekulují dál. Tak se jim prý (abstraktně matematicky) „bílý trpaslík“ scvrkne v „černého trpaslíka“, ten prý dostane „masivní elektronovou zácpu“, v níž se prý vše promění v jakýsi homogenní a rychle rotující exkrement „neutronové hvězdy“ („pulzaru“), jejíž hustota je prý stejná, jaká byla původně v atomových jádrech, takže se během údajného dramatického zhušťování vlastně vůbec nic nezhušťilo. Potom prý následuje průjem v podobě „výbuchu supernovy“, po němž prý nastane „katastrofální gravitační kolaps“ a namísto vyprázdněných útrob prý vznikne „černá díra“.

Oficiálně prý to vše bylo vypočteno podle „obecné teorie relativity“, o níž akademicky nevzdělaná realita nemá ani potuchy. Neoficiálně se však zdají být tyto spekulace inspirovány mechanismy výměny látek, neboť příslušní teoretici patrně trpěli chronicky úpornou zácpou...

-zmp-

fáze vědomí (Mirek, 20. 04. 2008 01:27)

Ještě bych chtěl doplnit svoji poslední reakci.

Jsou hvězdy vnějším projevem stavů vědomí?

Jestliže ano, a máme na počátku stvoření vesmíru obecné vědomí, potom čím jsou fáze vývoje hvězd (vesmíru), jak jsem je vyjmenoval? Jak lze stavy hvězd přetransformovat, zbytnostnit na stavy vědomí? To nějak nechápu. Je to v duchu Smaragdové desky Herma Trismegista? Myslím tím, že co je nahoře je jako to, co je dole (vědomí a vesmír?)... a že vše povstalo z jediného (vesmír z vědomí v procesu uvažování?)...a že světlost nastala tím, že "temnota prchne před tebou..." (na koho se zde Hermes obrací, když říká, že prchne před tebou? Hovoří jako k tomu sebe-vědomí, k já?)

Smaragdová deska, nejvýznamnější dílo Herma Tříkrát Největšího (Trismegas) - je považováno za základ staré egyptské alchymie, shrnující vše ve třinácti tezích:

"Jest beze lži a nejpravdivější, že to, co jest nahoře, jest jako to, co jest dole, a to, co jest dole, jest jako to, co jest nahoře, aby byly dokonány zázraky jediné věci.

A jako všechny věci byly učiněny z Jediného, za uvažování Jediného, tak všechny věci zrodily se z této Jediné věci přízpůsobením. Slunce je toho Otcem, Luna je toho Matkou, Vítr to nosil v břiše svém, Země jest toho živitelka. On jest zde Otcem universálního Telesmatu celého světa. Jeho síla je úplná, když byla proměněna v zemi. Oddělíš zemi od ohně, jemné od hrubého, opatrně a nanejvýš moudře. Vystoupí to od země k nebi a opět sestupuje z nebe na zemi, čímž přijme sílu věcí hořených i dolených. Takto budeš mít slávu celého vesmíru. Veškerá temnota prchne před tebou. Zde je síla ze všech sil nejmocnější, která překoná každou jemnou věc a pronikne každou věc pevnou. Takto byl stvořen svět. Odtud vzejdou zázračná přízpůsobení, jejichž způsob jest zde. Proto jsem nazván Hermés Trismegistos, maje tři části filosofie celého světa. Co jsem pověděl o Magisteriu Slunce je úplné. Toť je úplný text Smaragdové desky Herma Tříkrát Největšího."

Odpověď Mirkovi (fáze vědomí):

Hvězda (světlost prostoru) je řádným makrokosmickým projevem relativně bdělého (jasného) stavu vědomí. Okolní mezihvězdná temnota je pak neřádným (relativně nesamostatným) projevem relativního nevědomí (bezvědomí = vědomí bezesného spánku). Od těchto dvou relativních stavů vědomí (bdění a nevědomí) lze odlišit stav snivého vědomí (vědomí relativně bezobsažných fantomů, jako obvodů bez obsahu). Snivé vědomí se zdá být jakýmsi mezistavem, mezi oběma krajními stavy (bdělým vědomím a bezvědomím), ač se ve skutečnosti v obou těchto stavech nachází, je však jimi (jejich relativně temnou či světlou podstatou) absolutně anulováno (0). Absolutně anulované snivé vědomí makrokosmu (absolutní nic co je = 0) je stavem reálného absolutna, vycitřovaným v obou relativních stavech vědomí makrokosmu (bdění a nevědomí) jako relativně nepostižitelný (nevnímatelný) „okamžik“. Absolutní okamžik snivého vědomí se zdá střídavě přiklánět (jako přímočaré kyvadlo) k oběma krajním relativním stavům vědomí, tj. střídavě k bdělému vědomí (tzv. manvantara) a k bezvědomí (tzv. pralaya). Toto přirozené anulování snivého vědomí bděním a nevědomím ovšem nepředstavuje nijaký umělý vývoj vědomí, neboť samotné vědomí nebylo stvořeno (počato) a proto se ani nevyvíjí...

Předmětem vývoje jsou výhradně předměty vědomí, chcete-li, silové (světelné) předměty stvořené bdělým vědomím. Tzn., že předmětem vývoje jsou mj. také reálné fáze vývoje hvězd (stvořených vesmírných prostorů), ne však nereálné spekulace o zaživačích potížích akademiků, které jste vyjmenoval („fáze vývoje hvězd“ I. a II.)...

Zatímco citováním akademiků jste se dostal zcela mimo reálný vývoj, citováním Herma Trismegista jste se do reálného vývoje vrátil. Jde jen o to, Hermovu obraznému podobenství reality (textu tzv. „Smaragdové desky“) správně porozumět.

Legenda praví, že Hermova Smaragdová deska byla zakopána do země (= snesena z Nebe do Země). Tzn., že k jejímu porozumění nelze dospět spekulováním o opisech jejího textu, ale prostřednictvím pravdivého poznání reality (stvoření a vývoje = alchymie) Nebe a Země (nahore a dole)...

Legenda o Smaragdové desce nám mj. praví: Nic nelze pravdivě poznat (pochopit, vysvětlit) poznávanou věcí samou (tj. tautologicky). Stvoření nelze poznávat stvořením, vývoj vývojem, realitu realitou, logiku logikou, Smaragdovou desku Smaragdovou deskou, bibli bibli atp. Proto lze pravdu Smaragdové desky poznat jen prostřednictvím pravdivého poznání Nebe a Země, čímž jako bychom Smaragdovou desku ze Země vykopali (vydestilovali, našli). V určité míře jste se s námi (na této webové stránce) takového kopání již zúčastnil. Kolik si však z tohoto kopání odnesete pro sebe, to záleží jen na Vás. Obdobně lze veškerou realitu (stvoření, vývoj aj.) pravdivě poznávat jen prostřednictvím reálné (realitu respektující) logiky a veškerou logiku (Loga, Slovo Boží) jen prostřednictvím logické (logicky uspořádané) reality.

Proto si za žádných okolností nedejte vnutit jednostrannost nereálné logiky idealismu či nelogického realismu materialismu...

-zmp-

Idealismus a materialismus (Mirek, 16. 05. 2008 10:50)

Děkuji za podnětné myšlenky. Když zde mj. hovoříme o idealismu a materialismu, které toto stanovisko či světový názor je podle Vás správný či skutečný? Kritériem správnosti je co? Že to musí být logické, nebo skutečné?

Potom by se dal jako správný obhájit názor, že materiální bylo to první a svět se kultivuje a zjemňuje až k idejím, k duchovním sférám. Ale stejně tak jde říci, že svět klesá dolů z nějakých duchovních výšin, z ideálního světa do světa nedokonalého. Oba názory jsou stejně

logické. Ale důkazy materiální, díky odmítnutí Velkého třesku aj. teoriím vzniku a chodu vesmíru mohou naznačovat, že to je jinak, ne že svět povstal z idejí, z duchovna. Ale možná by šlo dokazovat i to, že svět povstal z duchovna. Sice důkaz by asi nemohl být z hmotného světa? Jak by mohl zákon ze světa materiálního dokazovat svět idejí? Děkuji.

Odpověď Mirkovi (idealismus a materialismus):

Než se rozhodneme volit mezi idealismem či materialismem, ujasněme si nejdříve základní pojmy:

Tak např. již samotný pojem „nepravda“ naznačuje, že nepravda nemůže existovat bez pravdy. Ne-pravda je negace (NE) pravdy, při níž negativ „NE“ doslova parazituje na pravdě, kterou neguje. Zatímco negativ „NE“ je sám o sobě (absolutně bez negované pravdy) nereálnou iluzí (pokud nemá co negovat není reálným negativem), pravda je sama o sobě (absolutně bez negativu) reálná (s negativem se stává relativní ne-pravdou). Jinými slovy, nepravda obsahuje reálnou pravdu (negovanou), takže není plně reálnou nepravdou, ale pouze částečnou pravdou, kterou vystihuje pojem „polopravda“:

Nepravda = polopravda = jednostranně pojímaná (negovaná) pravda

Analogicky platí:

Nereálné = poloreálné = jednostranně pojímaná (negovaná) realita

Takovou polo-realitou je např.:

a/ idealismus = jednostranné přihlížení (negování) především k duchovně-duševní realitě

b/ materialismus = jednostranné přihlížení (negování) především k fyzicky-tělesné realitě

Z věci je zřejmé, že k plnému (oboustrannému, všestrannému) přihlížení k realitě je zapotřebí obou jednostranností:

c/ idealismus + materialismus = oboustrannost (všestrannost) anthroposofie (lidské moudrosti)

Protože plné přihlížení je dáno spojením dvou jednostranných přihlížení, je zřejmé, že všestranné (oboustranné) přihlížení představuje vzájemné porovnávání dvojího pohledu na realitu, jako kdybychom dvě pozorování reality položili na misky vah. Všestrannost (v daném případě oboustrannost) tedy již sama o sobě představuje uvažování. Uvážíme-li pak, že na miskách vah máme s jednostranně pozorovanými realitami také jejich negace (NE), je zřejmé, že uvažováním uvádíme do vztahu také dva negativy (NE NE) ze dvou stran pozorované reality. Jsou-li pak do vztahu uvedeny pravým způsobem (logicky), dojde mezi nimi k interakci (násobení), tj. k negaci negace (NE x NE), v níž se dva (NE x NE) stanou jedním (NE x NE = ANO).

Správné uvažování = negace negace = NE x NE = ANO = logika (Logos, Slovo)

Je to tedy logika (ANO), jíž jsme s to vyloučit omyly (negace), dané iluzemi pozorování, jež tak krásně vystihují např. aporie Zénóna z Eleje.

Překonání iluze pozorování (omylu) je tedy negací negace pozorované reality (pravdy):

NE x NE pravda = ANO pravda = potvrzení pravdy = logické potvrzení reálnosti pravdy!

Všimněte si, že ve slovanském jazyku (jazyku Slova, Loga) vykazuje i verbální pozitiv (ANO) vnitřní uspořádání ze dvou negativů, které se ve vzájemné interakci jeví jinak a různě (A-NO = NE-NE = NE x NE).

A = negující negativ (aktivně činné NE)

NO = negovaný negativ (pasivně trpné NE)

Vzájemné násobení připomíná pravoúhlé uspořádání dvou negativů (NE x NE) jako pravou interakci dvojice sil uspořádaných do „T“ (Tau - viz Odpověď Heleně: ke světlu I.).

Logika = řád (pravé uspořádání dvou negativů do „T“ = ANO = NE x NE)

To, co je v našem uvažování (myšlení) subjektivní logikou (ANO), to je ve všestranně chápané objektivní realitě objektivním řádem (objektivní logikou). Tak objektivní řád (logiku) poznáváme subjektivním řádem (logikou) a naopak můžeme subjektivní logiku (řád) poznat prostřednictvím objektivní logiky (řádu). Z toho vyplývá následující pravidlo poznávání:

Poznání (pochopení) vnější reality hledej ve svém nitru (nikoli ve vnější realitě, jako materialistický badatel), poznání sebe sama hledej v pochopení vnějšího světa (nikoli v sobě samém, jako idealistický mystik).

Na základě uvedeného by se mohlo zdát, že logikou (řádem) můžeme poznat (potvrdit: ANO) jen uspořádané (ANO-logické = analogické), nikoli ne-uspořádané (chaotické, NE-logické = negované), tedy nikoli ani samotný negativ (NE). Je to pravda?

Vezměme např. chaos mnohosti ozubených koleček. Jakou realitu (pravdu) tato mnohost představuje? Každé jednotlivé ozubené kolečko představuje řádně uspořádanou realitu (např. uspořádání zubů), jejich chaotická mnohost však nijakou realitu nepředstavuje. Chaos, či mnohost sama o sobě (bez řádných koleček) totiž nic neznamená, je pouhou iluzí reality, jako pojem, který nic neoznačuje (např. jako tzv. „množina“ akademické iluze „teorie množin“).

Zde si mj. můžeme uvědomit, že negativ (NE) a chaos (ne-řád) mají tentýž charakter:

Negativ (NE) = chaos = ne-řád = neuspořádaná mnohost ničeho = ne-reálnost = iluze

Z toho logicky vyplývá, že nereálnou iluzi (chaos) nelze poznat reálně ani logicky, ale jen nereálně a nelogicky, tj. iluzorně (chaoticky)! Tudy tedy cesta k poznání iluze chaosu (NE) nevede.

Zkusme nyní na iluzi (chaos) vyvrát oklikou přes uspořádané (logické), tj. přes reálně logicky (řádně) poznatelné.

Vezměme např. ozubené soukolí, které logicky poznáváme jako uspořádanou mnohost ozubených koleček, jako řádné ozubené soukolí.

Řádná realita = uspořádaná mnohost jednotlivostí = pozitiv (ANO)

Nyní je také třeba si uvědomit, že řád představuje vedle „staré reality“ (pravdy) a staré iluze o ní (NE-pravda), jakousi „novou realitu“ (ANO = Logos, Slovo), již původně nebylo. Spojením obojí reality (srovnej spojení Starého i Nového zákona v bibli) v jednotu pak dospíváme k logickému poznání (potvrzení) pravdy (ANO pravda), resp. k „pravdivě poznané logice (řádu). V daném konkrétním případě dospíváme k pravdivě poznanému (pochopenému) řádu ozubeného soukolí.

Nyní se můžeme ptát: Co se stane, když pravdivě poznané ozubené soukolí zpětně rozložíme na chaos ozubených koleček?

Tu nereálnost (iluzi) existence neuspořádané mnohosti, chaosu samého o sobě (absolutně bez jednotlivých ozubených koleček), pravdivě a logicky poznáme jako negaci reality (NE-pravdu) i jako negaci logiky (NE-řád = chaos):

Chaos = neuspořádaná mnohost sama o sobě = negace reality i řádu = popření logické pravdy (resp. pravdy logiky)

Ještě je třeba si říci, že ozubené soukolí je sice logicky reálné (reálně logické), samo o sobě však nemá nijaký smysl (nemá nijaký účel = je samoúčelné). Aby ozubené soukolí mohlo plnit účel např. hodinového stroje, musíme ho uvést do řádného vztahu k ciferníku hodin. Co vlastně představuje hodinový „ciferník“? Ciferník představuje řád Nebe (duchovní ANO), projevující se makrokosmicky jako 12 souhvězdí zvěrokruhu (jako sféra stálic). Mikrokosmickým obrazem řádu Nebe je právě ciferník hodin (mnohost cifer 1-12 uspořádaná do uzavřeného okruhu). V lůně cifer (srovnej „Lu-cifer“ = tzv. ďábel) je pak logicky počat hodinový stroj, jenž se může zrodit (odloučit od ciferníku) jako ozubené soukolí, které je řádem Země (fyzickým ANO).

Soukolí (řád Země) bez ciferníku (řádu Nebe) ovšem není hodinovým strojem (jeho účelem není měřit čas), ale je jen hlomozící samoučelnou mechanickou hračkou (srovnej „A-hry-man“ = tzv. satan), jíž lze ovšem dát jiný účel (veškerá soukolí mají svůj původ v lůně hodinového ciferníku).

Ciferník (řád Nebe) bez soukolí (řádu Země) také není hodinami (jeho účelem není ukazovat míru času), ale je jen němým a samoučelně neplodným lůnem, jemuž lze dát rovněž jiný účel (veškeré stupňování míry je v principu odvozeno od ciferníku).

K hodinám je zapotřebí spojit oba řády (Nebe a Země) třetím řádem (duševním ANO) v řádnou jednotu (srovnej ukřižování Krista mezi dvěma zločinci, mezi Luciferem a Ahrimanem).

Na otázku, co je kritériem správnosti, tedy odpovídáme: Kritériem správnosti je na všech třech stupních (fyzickém, duševním a duchovním) „reálná logika“, či chcete-li „logika reality“!

Z věci je zřejmé, že uspořádáním (násobením) dvou negativů (NE x NE), které jsou samy o sobě nereálné (iluzí chaosu), se logika stala samostatnou realitou (ANO), kterou lze subjektivně odloučit od potvrzené reality (ANO-pravda mínus pravda = ANO). Odloučení logiky (ANO) od potvrzené pravdy (ANO-pravda), je zcela vědomou zradou pravdy (lži), nikoli pouhým omylem (NE-pravdou), který byl přece již překonán potvrzením pravdy (NE x NE pravda = ANO pravda). Chce-li se logika (ANO) emancipovat od reality (srovnej akademickou ryze abstraktní matematiku), pak musí namísto pravdy potvrzovat jako pravdu nepravdu. Potvrzení nepravdy jako pravdy ovšem není možné řádně, neboť by tím nepravda stejně vyšla najevo: ANO x NE-pravda = NE³-pravda = NE x NE x NE = ANO NE-pravda = potvrzení nepravdy). Potvrzování nepravdy jako pravdy je možné jen neřádně, jako iluzionistické nahrazování (zakrývání, schovávání v rukávu) negativu (NE) positivem (ANO):

NE-pravda + „čáry máry fuk“ (akademický výklad) = ANO \approx pravda (srovnej zatmění Slunce Měsícem).

Nereálná logika (ANO \approx pravda) = duch lži = vzdoro-inteligence (srovnej biblického hada v ráji)

Názor, že materialismus předchází idealismus (fyzické duchovní) je neobhajitelný, neboť nikoho by nenapadlo konstruovat hodinový stroj (fyzický řád Země), kdyby nejdříve neměl ideu ciferníku (duchovní řád Nebe). Rovněž při konstrukci pouhého soukolí musíme mít nejdříve ideu (představu) soukolí, od níž odvozujeme nižší ideje jednotlivých součástí soukolí (ozubených koleček), od nichž odvozujeme také nejnižší ideje prvků součástí (materií vhodnou pro ozubená kolečka), jimiž (fyzickou plností = hmotou) pak naplňujeme i vyšší ideje podobně, jako děti plní kyblíček (ideu) pískem (plností jinak chaotické materie), aby uplácaly pískovou bábovičku.

Tzn., že materialismus nemůže na žádný způsob předcházet idealismus. Jinými slovy, fyzický svět (materialismus) vzešel z duchovního světa (z idejí), který pak zpětně naplňuje hmotou (fyzickou plností). A protože naplňovat ideje pevnou (tvrdou) hmotou znamená ideje „potvrzovat“ (ANO-idea), musíme s dokazováním pravdy jinak těkavě proměnlivých idejí začít na nepoddajné a neústupné (proto tvrdě zjevné) fyzické úrovni, která je vlastně nejnižším možným plným projevem idejí: „Zjevným dokazujeme skryté!“ (Aristoteles)

-zmp-

projev absolutna v relativním (Petr, 02. 06. 2008 09:55)

Jak byste popsal vztah toho, co se nám zdá mimo a "nad" protiklady k tomu, co se nám zdá jako jeden relativní protiklad "světlé", "solární", "morální" atd?

Odpověď Petrovi (projev absolutna v relativnu):

Nejsme si jisti, zda jsme zcela porozuměli otázce. Proto se k dané otázce rádi kdykoliv vrátíme...

Připomeňme si, že se absolutno neprojevuje absolutně (jako absolutno), ale relativně (jako relativno). Relativním projevem absolutna je to, co nazýváme relativním, přičemž projevující se absolutno není svým relativním projevem. Tím je dáno, že absolutno je nadále přítomno i ve svém relativním projevu (v relativnu), jako absolutně neprojevené Absolutno. Ač lze říci, že se relativno vztahuje k absolutnu jako jeho následný relativní projev, přece nelze říci, že se absolutno vztahuje k relativnu, neboť v něm beze změny (absolutně) trvá dál, tak jak trvalo i bez něj. Zkrátka, relativno se vztahuje k absolutnu, zatímco absolutno se k relativnu nevztahuje. Tento zdánlivý protimluv je dán jednak tím, že vztah je vždy jednostranný a také tím, že vztah relativna k absolutnu je pouze časový (následný), nikoli prostorový.

Proto je třeba dávat pozor na vyjadřování těchto poměrů. Řekneme-li totiž „*projev absolutna v relativním*“, pak to sice není nesprávně, může to však budít dojem, že se v relativnu (v relativním projevu absolutna) projevuje absolutno ještě jednou, jako absolutno, což není možné. Poněkud lépe lze věc vyjádřit např. pojmem „*projev absolutna v podobě relativna atp.*“...

Za uvedených okolností se vnucuje otázka na podstatu samotného vztahu (relace), na rozdíl mezi vztahem časovým a prostorovým a také otázka, k čemu se relativno vztahuje v prostoru, když se k absolutnu vztahuje pouze v čase:

V prostoru se relativno vztahuje k opačnému relativnu. Relativní projev jediného absolutna je totiž sám o sobě vztahový (relativní) a proto musí být nutně podvojný (duální), tj. složený ze dvou relativních opaků (protikladů atp.).

Prostorový projev absolutna (relativno) je totiž na počátku vnitřní a vnější (Země a Nebe). Na počátku ještě nejsou k dispozici nijaké orientační strany (vlevo vpravo atp.), takže je vnitřní a vnější projev všestranný (sférický = kulovitý). Vnitřní se takto nachází ze všech stran uvnitř vnějšího, které je do všech stran vně vnitřního. Můžeme tedy vnitřní a vnější pojímat také jako všestranné „pod a nad“...

V následném vývoji je vysvětlen prostor, který zahrnuje nejen to původně vnitřní (Zemi), ale také určitou míru vnějšího, takže se temnota Nebe posouvá mimo světly vnitřní a vnější prostor, jako relativní neprostorovost. Prostor se tak stává nekонтрастním (světlym) relativním projevem vnitřního a vnějšího, zatímco prostor a neprostor se jeví jako kontrastní (světly a temný) relativní projev světlého prostoru a temného neprostoru.

Uvážíme-li tedy uvedené, můžeme zobecnit zásadu, že relativní (vztahový) projev zahrnuje vždy dva opaky (protiklady atp.), které mohou být kontrastní nebo nekонтрастní. Nyní si také můžeme uvědomit, že mezi dvěma relativními opaky je reálný vztah (relace), který není žádným z obou opaků a není tedy ani relativní (relativní není relace, ale to, co je v relaci). Tento nerelativní vztah (relace) tedy představuje s relativní dvojností celkovou trojnost. Tento vztah se nachází mezi oběma opačnými relativními projevy tak, jako se mezi nimi nachází projevující se absolutno. Tzn., že vztahem mezi opaky relativního projevu absolutna, je samo projevující se absolutno (relativně NIC)...

-zmp-

čas, prostor, dialektika dobra (Petr, 06. 06. 2008 19:43)

Dobře napsáno. Trochu mne překvapilo tvrzení, že relativno se nevztahuje k absolutnu v prostoru, ale jen v čase. Výsledný, jak tomu říkáte "nekontrastní prostor" se tedy nedá nazvat absolutnem, protože jako skrytý předpoklad je tam přítomno to "temné"? Nedá se říct, že "čas se stal prostorem"?

Zajímalo mne, jak byste si poradil s námitkou, že pravda je vlastně to "mezi" protiklady, a proto ji nemohu ztotožnit s jedním relativním protikladem. Že to, co se nám zdá dobré, je jen relativní. Osobně myslím řešení mám, ale zajímalo by mne ještě Vaše řešení. (Aristoteles definoval dobro jako to, co si vystačí samo v sobě. Ježíš říká: Proč mi říkáš dobrý, nikdo není dobrý, jen Otec na nebesích.)

Odpověď Petrovi (čas, prostor, dialektika dobra):

Aby se absolutno mohlo k něčemu vztahovat, muselo by být relativním protikladem něčeho. Pak by se ovšem nejednalo o absolutno (samo o sobě), ale o relativno (ve vztahu dvou protikladů). Proto se absolutno nevztahuje k ničemu ani v čase, ani v prostoru. Proto se relativno může k absolutnu vztahovat jen v čase (jako jeho následný projev), nikoli v prostoru, kde se relativno vztahuje k opačnému relativnu (jako vnější k vnitřnímu aj.)...

To, co jsme nazvali relativně „nekontrastní prostor“ není temné, ale naopak světlé (vysvětlené). Nekonstrastní je prostor proto, že je světlý vně i uvnitř, např. jako prostor naší planetární soustavy (Sluncem vysvětlené sféry vnitřních i vnějších planet). Kontrastně se světlý prostor (vnitřní a vnější) projevuje jen vzhledem k temnotě okolního neprostoru, jako hvězda v okolní mezihvězdné temnotě...

Čas se nemůže stát prostorem, jak zcela nereálně fantazírují akademičtí blouznivci (tzv. „odborníci“)...

Tvrzení, že „pravda je vlastně to mezi protiklady“ bere v úvahu pouze absolutní pravdu, neboť mezi relativními protiklady je spára absolutna (viz odpověď Heleně: ke světlu III., odpověď Mirkovi: fáze vědomí a odpověď Standovi: duchovní vedení).

Vedle absolutní pravdy však existuje také relativní pravda, jíž jsou oba relativní protiklady (relativně protikladnými projevy absolutní pravdy). Relativní pravdou jsou ovšem současně oba relativní protiklady, nikoli jen jeden z nich. Jeden z obou relativních protikladů je tedy pouze částečná pravda, pouze jednostranná (stranická) pravda, tj. polopravda, tj. nepravda...

Pozorujeme-li např. relativní protiklad vnitřní světlosti hvězdy a okolní mezihvězdné temnoty (popř. kontrast světlosti měsíčního úplňku a okolní lunární temnoty), tu můžeme mít např. jedno (vnitřní nebo vnější-okolní) za plné a druhé za prázdné. Pokládáme-li např. za to plné okolí (mezihvězdnou či lunární temnotu), tu se nám to vnitřně prázdné může jevit jako díra v okolní plnosti, tedy jako něco nepatřičného (zlého) v patřičném (dobrém). Obdobně (jako dobré a zlé) se nám může jevit naopak plnost (hvězdy, či úplňku Měsíce) v okolní prázdnosti. Zdravý rozum však říká: Objektivně nemůže být jeden a tentýž relativní projev současně dobrý i zlý. Tak se jeví jen subjektivně jednostrannému (tendenčnímu, stranickému, svévolnému) pojmání, podle toho, ke které straně (ke kterému z obou protikladů) se přikláníme. Tak se jednomu subjektu (straníkoví) jeví být dobrá „pravice“ a zlá „levice“, zatímco druhému subjektu (straníku) se zdá být dobrá naopak „levice“ a zlá „pravice“. Odtud biblické varování:

„Z každého stromu zahrady smíš jíst, ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez!“

(1. Mojžíš: 2, 16-17)

Všimněme si, že naši akademičtí „odborníci“ jsou vždy straničtí (tendenční)...

Zajímalo by nás, odkud máte Aristotelovu definici dobra, jako toho, co si vystačí samo v sobě. Jedna věc je totiž Aristotelovo učení a jiná věc jsou tendenční „citace“ Aristotela akademickými „odborníky“...

Naproti tomu Vámi citovaný Ježíšův výrok je nejsrozumitelnější v Matoušově podání:

„Proč se mě ptáš na dobré. Jediný je dobrý!“ (Matouš: 19, 17)

Ježíš tu praví: Dobré je jediné absolutno a jeho jediný relativní projev, nikoli jeden či druhý z relativních protikladů relativního projevu absolutna. Ostatní evangelia (Marek a Lukáš) pojmají to jediné dobré jako Boha (ekumenická bible), či jako Otce na nebesích (Kralická bible). Bůh tu představuje jediné absolutno, Otec na nebesích jediný relativní projev Boha, neboť relativním protikladem Nebe je Země. Protože je Země v nitru Nebe, jsou tu oba relativní protiklady (Nebe i Země) zahrnuty v jediném pojmu „dobrý Otec na nebesích“...

-zmp-

prostor (Petr, 06. 06. 2008 19:54)

Nebo je to myšleno, že se nevztahuje k prostoru, dokud se neuskutečnil "nekontrastní prostor"? Dá se říct, že se vztahuje k prostoru prostřednictvím času? Jaký je vlastně vztah času a prostoru?

Odpověď Petrovi (prostor):

Vztah času k prostoru je dán vývojem prostoru v čase. To, co ve vývoji pozorujeme, však není čas, ale změněné vývojové stavy prostoru v řadě za sebou. S tím souvisí také již zmíněné (viz odpověď Standovi: čas) měření času mírou prostoru (veškerá míra je pouze a jen prostorová, nijaká ryze časová míra neexistuje). Takové měření času je mj. také příčinou intelektuálního matení času s prostorem (např. tvrzením, že čas je čtvrtý rozměr), či jiného abstraktního fantazírování o přeměně času v prostor a naopak...

-zmp-

jemná hmota (Petr, 06. 06. 2008 20:28)

Často se dělá rovnítka mezi éterným a jemnohmotným tělem. Lze říct, že éter je hmotný? Jaký je jeho vztah k "duchu"? Ten je "nehmotný"? Lze prohlásit, že vše hmotné předpokládá nutně něco nehmotného? Třeba nějakou geometrii, která je základem všeho co se nám jeví jako hmotné? V jakém vztahu je vůbec to, co se nám zdá jako hmotné a nehmotné? Srv. například Tomášova fyzická zkušenost vzkříšeného Ježíše

Odpověď Petrovi (jemná hmota):

Ježíšův učedník Tomáš pokládal vše fyzické (tedy i fyzické tělo) za hmotné, tj. za plně látkové (za „prach země“). Proto nemohl uvěřit, že by jedna pevná látka (hmota fyzického těla) mohla jen tak (bez vyvrtání otvoru) projít jinou pevnou látkou (hmotou zavřených dveří). Nemohl tomu uvěřit ani když na vlastní oči viděl projít dveřmi zmrtvýchvstalého Krista. Tomáš uvažoval: Prošel-li Ježíš zavřenými fyzickými dveřmi, pak tělo v němž vstal z mrtvých nemůže být fyzické. Jakmile však vložil ruku do Ježíšova boku (bodné rány v srdci), pocítil odpor okrajů rány (silového obvodu) a rázem uvěřil, že Ježíš vstal z mrtvých skutečně ve fyzickém těle. Na to byl Kristem poučen, že lépe je na tom ten, kdo uvěří, aniž to může vidět a ohmatat (jako spravedlivý soudce, jenž smí činit závěry jen na základě cizího pozorování - svědků žaloby a obhajoby).

Zde je třeba si všimnout následujícího rozporu: Na jedné straně zmrtvýchvstalý Kristus prochází dveřmi (respektive dveře volně procházejí Kristovým tělem), na druhé straně neprochází Tomášovou rukou (respektive Tomášova ruka neprochází volně Kristovým tělem).

Co to znamená? Je snad bible nepravdivá, nebo je biblí popisovaná realita paradoxní (odporuje si)? Jedná se tu snad o jakési „biblické paradoxon“?

Rozpor je tu jen zdánlivý. Tomáš sice pokládá fyzické tělo (těleso) za hmotu, současně je však jasnozřivý, takže vidí nehmotné silové tělo Kristovo. Rozpor mezi materialistickým (hmotným) pojmáním fyzického a jasnozřivým (nehmotným) pozorováním fyzického si Tomáš až dosud neuvědomoval. Prostě pociťuje silový odpor Kristova těla tím, že svůj jasnozřivý dotek prožívá rovněž silově (svým éterickým nikoli fyzickým tělem). Dnes se tomuto jasnozřivému odporu podobá nepřekonatelný logický argument. S tímto argumentem související rčení: Přes to nejede vlak..., odpovídá Tomášovu pocitu odporu kladenému jeho ruce v Kristově ráně. Teprve tento akt mu otevře oči a svou rozporuplnost prohlédne (uvědomí si, že fyzicky silové mátl dosud s fyzicky hmotným).

Nuže, v čem spočívá hmatatelné poučení nevěřícího Tomáše? Tomáš se mohl přesvědčit, že fyzické není pouze hmotné (látkové) jak se dosud domníval, ale také silové (éterné), jak dosud netušil. Relativní plnost hmoty (látky) nemůže mít např. podobu lidského těla, pokud jí tato podoba není vtisknuta silou, jako lze písku vtisknut tvar bábovky (napěchováním do kyblíčku). Zatímco písková bábovka má jen jeden silový tvar (tělesa kyblíčku), který je naplněn jedinou látkou (pískem), fyzické tělo je složeno z bezpočtu silových tvarů (orgánů), které jsou naplněny bezpočtem různých látek. Odmyslíme-li si z fyzického těla látky (plnost hmoty), můžeme si fyzické tělo představit jako čisté síly uspořádané do podoby (řádu) lidského těla. Právě v takovém silovém fyzickém těle vstal Ježíš Kristus z mrtvých! Proto jeho fyzické tělo mohlo projít zavřenými dveřmi, neboť tu na plnost hmoty fyzických dveří nemohla narazit plnost hmoty fyzického těla.

Rozdíl mezi relativně plným (hmotným) fyzickým tělem a ideálně prázdným silovým tělem (silového obvodu bez obsahu) si lze názorněji představit jako rozdíl mezi malbou (sochou atp.) a kresbou (od hmoty abstrahovanou ideou malby, sochy atp.):

„Kreslit znamená vynechávat!“ (Michelangelo Buonaroti)

Abstraktní kresbou hmotně projevená (např. plnou čarou křídly nakreslená) idea je mj. i Vámi zmíněná geometrie, jako umění hmotného projevu čistě silových obvodů (obrazů), bez jakéhokoliv obsahu. Odmyslíme-li si prach křídly, dostaneme nehmotnou představu (kresbu) čistě silového obvodu.

Nazveme-li podstatu sil (např. paprsků světla) „éter“ (život), pak je podstata hmoty dána rozkladem (smrtí) éterné síly (např. paprsku světla) na prach (biblický prach země), a jeho dalším zhušťováním. Silovým přechováním mrtvého „prachu“ do mrtvé tělesné formy (např. do formy plechového kyblíčku), pak dostane plnost (hmota) podobu fyzického (silového) tělesa (těla). Hmotná fyzická tělesa (těla) se nám pak mohou jevit jako neživá (živé éterné síly jsou umrtveny mrtvou hmotou), nebo živá (mrtvá hmota je oživena éternými silami).

Oddělit životodárné fyzické síly od umrtvující fyzické látky (odhmotnit) umí např. léčitelská „homeopatie“ (léčení oživováním žádoucích sil, jejich očišťováním od umrtvujících látek), úporně skandalizovaná akademickou „alopatií“ (léčení umrtvováním nežádoucích sil jejich naplňováním umrtvujícími látkami).

Z uvedeného by měl být patrný rozdíl mezi hmotným (nečistě silovým) a nehmotným (čistě silovým)...

Vzhledem k éterné podstatě sil a vzhledem k éternému původu mrtvé hmoty, lze o čistě silové kresbě mluvit také jako o jemnohmotném (éterném) těle a o éteru jako o jemné hmotě, tj. jako hmotnosti (plnosti) éteru. Takové pojetí sil a jejich podstaty však může být velmi zavádějící a proto je lépe se mu vyhnout.

To, co nazýváme „duch“ je pak tím, co v éteru žije jako jasná (světlá) idea bdělého vědomí, jako fantom (jasný obvod nejasného obsahu) snivého vědomí, či jako nejasný (temný) spánek

spícího vědomí. Zmrtvýchvstalé (vzkříšené) tělo Ježíše Krista (Loga) se od uvedeného trojího života prvotního ducha liší tím, že je s to ze svého čistě silového (světelného) obvodu logicky vysvětlit (naplnit světlem) nejen samotný silový obvod, ale také jím ohraničený ideálně prázdný obsah. Proto je toto logické fyzické tělo zobrazováno jako plně světelné (zářící)...

-zmp-

svoboda (Petr, 15. 06. 2008 10:36)

Teď vidím, že o svobodě je odpověď Janovi. Budu rád, když to třeba jinými slovy zopakujete.

Co je to vlastně svoboda? Poznaná nutnost? Je zvíře v lese svobodné? A co vlastně myslíme pravdou? Nějakou sumu rovnic, nebo výroků že "tráva je zelená a kočka sedí na rohožce"?

Jak byste to definoval? Je problém to definovat.

Odpověď Petrovi (svoboda):

Vždy, když mluvíme o svobodě, musíme přísně rozlišovat dvojí svobodu (viz odpověď Janovi: co je to svoboda). Musíme odlišit svobodu vnitřní, jako individuální schopnost svobody (svobodomyslnost), od svobody vnější, jako vnějšího projevu (realizace) vnitřní svobody. Protože v kleci vnitřní svobodu zevně projeviti nelze, je k vnější svobodě zapotřebí vnější možnosti, v podobě takového sociálního uspořádání mnohosti jednotlivců (TSO), které vnější projev (realizaci) vnitřní svobody skutečně umožňuje, nikoli pouze deklaruje. Zkrátka, k možnosti zevního projevu vnitřní svobody je třeba vnější možnosti (TSO) svobody.

Zjednodušeně lze říci, že vnitřně svobodní můžeme být jen když nepodléháme (neotročíme) předsudkům, které jsou člověku buď zcela přirozené (antipatie, sympatie, sebeláska atp.), nebo uměle vsugerované (víra, přesvědčení, učení atp.). Vnější svobodu si také nesmíme plést s ničím neomezovanou libovůlí či z vůlí (viz odpověď Rostovi: ohleduplnost, láska). Tzn., že vnější svobodu nelze pokládat za něco neomezeného. Na druhé straně však tuto vnější svobodu nelze vymezovat z venčí (zákonem, jako Engelsovu poznanou nutnost - cizí svobodou, jako Robespierův teror - plotem, zdí atp.). Vnější svoboda není možná neomezeně, ani je-li omezovaná z venčí. Vnější svoboda musí být omezována z vlastního svobodného nitra (ohleduplností, obětí lásky atp.), tak aby neobtěžovala (neomezovala z venčí) svobodu jiných.

Z uvedených důvodů není zvíře v lese (ale ani primitivní či nevychovaný člověk) zevně svobodné (ale pouze libovolné či svévolné), prostě proto, že nemá vnitřní schopnost svobody, jíž by svou vnější svobodu mohlo ohleduplně omezovat...

-zmp-

ještě jednou želva (Petr, 15. 06. 2008 10:16)

Není ale tam nějaká chyba, když budu čas převádět na prostor jako základnější míru? Není to právě příčina proč vzniká aporie s želvou? Jak to že ta aporie vůbec vzniká?

Odpověď Petrovi (ještě jednou želva):

Řekli jsme si již (viz odpověď Petrovi: čas, prostor, dialektika dobra), že se čas nemůže stát prostorem, ani prostor časem, že jedno nemůže přecházet v druhé. Protože však neexistuje jiná míra (R) než prostorová, může být čas měřen jen prostorem, či prostorovým tělesem (mírou tělesa). Tak je např. den odměřován rotací Zeměkoule a rok veškerými pohyby Zeměkoule (její rotací i oběhem kol Slunce). Následkem měření času prostorem však nesmíme podléhat akademické iluzi, že čas je něčím podobným jako prostor (že je např. čtvrtou mírou prostoru), že jedno může přecházet v druhé...

Zénónova aporie o rychlém Achilleovi a pomalé želvě se iluze přecházení času v prostor či prostoru v čas nijak netýká. Týká se iluze nemožnosti konce pohybu (vývoje, poznání, pokroku atp.) v nekonečnu (času či prostoru). Nekonečno je však tautologická iluze času či pohybu v prostoru, uzavřeného do akademického bludného kruhu. Podléhajíc iluzím nekonečna může badatel Achilleus nekonečně bloudit např. při nahánění nejmenší částice hmoty (při dohánění želvy). Jakmile totiž dospěje k předpokládané nejmenší částici hmoty např. v domnělém „atomu“, ukáže se, že i ta je dělitelná, takže mu želva (nejmenší částice) popoleze k ještě menší částici hmoty, např. k domnělému „protonu“. Ten se však rovněž ukáže být dělitelný, takže mu želva opět popoleze k ještě menší částici, např. k domnělému „elektronu“, potom zase k ještě menší částici („nesmysl-tronu“) atd. tak říkajíc do nekonečna. V zajetí bludného kruhu akademické teoretické vědy tedy ani rychlonohý Achilleus (bystrý badatel), pomalou želvu (těžkopádně dělenou nejmenší částičku hmoty) nikdy nedožene! Takové bludné kruhy ovšem akademismus uzavírá ve všech oborech lidského poznání, jak nás na to upozornil Zénón z Eleje již před více než dvěma tisíci lety...

-zmp-

relativita (Petr, 16. 06. 2008 20:12)

Jestliže "nelze jít ze stromu poznání dobra a zla", pak asi nemá nic smysl řešit. Odkud pak beru pojmy jako "karma", TSO? Na čem TSO stavím? Neplave to na vodě? Jak se budete bránit hypotetické filozofii "upírů"? Jestliže to jde, pak to mohu přece označit za "dobro". Jinak to nemá smysl. Mohu napadnout cizí zemi a říct: "Nevíš co je pravda." Takhle dnes jeden nejmenovaný národ uvažuje. Co s tím?

Odpověď Petrovi (relativita):

Praví-li bible: „Z každého stromu zahrady smíš jíst, ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez!“ (1. Mojžíš: 2, 16-17)

pak je třeba si uvědomit, že praví dvojí: Slova: „z každého stromu zahrady smíš jíst“, se týkají všech stromů v zahradě, bez jediné výjimky. Slova: „ze stromu poznání dobrého a zlého nejez“, se týkají každého stromu v zahradě jednotlivě. Mojžíš nám tím praví dvojí:

A/ pojmáme-li relativní projev z venčí, jako celek (vnější jednotu) relativních protikladů, ať už je nám sympatický či nesympatický, pak ze stromu zahrady jíme dovoleně

B/ pojmáme-li relativní projev z nitra, jako dvojici relativních protikladů, z nichž je nám jeden sympatický (dobrý) a druhý nesympatický (zlý), pak ze stromu zahrady jíme nedovoleně

Jíst nedovoleně, je jako poznávat strom v přírodě buď z hlediska jeho koruny, která se nám tak jeví jako „dobro“, zatímco kořeny se nám jeví jako „zlo“, nebo z hlediska kořenů, jež se jeví jako „dobro“ a koruna jako „zlo“. Takto může k poznání přistupovat pouze podvodník nebo pitomec.

A/ jíst ze stromu zahrady dovoleně = pozorovat relativní projevy všestranně (z hlediska obou protikladů) = brát v úvahu obě (všechna) hlediska pozorování = uvažovat na obou miskách vah (pocitivě) = soudit spravedlivě (na základě výpovědí svědků obou sporných stran)

B/ jíst ze stromu poznání nedovoleně = pozorovat relativní projevy jednostranně (z hlediska jednoho protikladu) = brát v úvahu pouze jedno hledisko pozorování = uvažovat na jedné misce vah (nepocitivě) = soudit nespravedlivě (na základě výpovědi svědka jedné ze sporných stran)

Jaké newtonovsko-einsteinovské akademické nesmysly vyplývají z jednostranného pozorování, uvažování a usuzování (B) ukazuje Zénónova aporie proti času pohybu.

Z věci je zřejmé, že pravdivě poznávat zjevenou realitu (svět relativních projevů), znamená jít ze stromu zahrady dovoleně (A). Jen tak má smysl cokoli řešit. Jen tehdy nestavíme poznání na vodě (na iluzích). Pak ani nemůžeme iluze „dobra a zla“ stranicky pokládat za obecně platné pravdy a vnucovat je jiným. Pravda není jednostranná (částečná), ale oboustranná, resp. všestranná (celá). Jednostranná je pouze částečná pravda, tj. polopravda, tj. nepravda! Jen takto se lze účinně bránit tendenčním iluzím v kultuře (např. v tzv. „teoretické vědě“), v politice (např. v tzv. „politické straně“) a v hospodářství (např. v tzv. „konkurenčním boji“)...

-zmp-

prostor (Petr, 15. 06. 2008 10:46)

Teď jsem našel, že "prostor je díra v okolí" (odpověď Heleně "co je světlo"). Vysvětlete třeba ještě jinými slovy, jak to myslíte. Děkuji.

Odpověď Petrovi (prostor):

Ve světě relativních projevů, založených na dvojici relativních protikladů, není ani prostor možný jen tak sám o sobě. Vůbec je třeba říci, že bez možnosti není nic možné, že bez možného není nic možností. Možnost a možné jsou vzájemně neoddělitelné protiklady reálné relativní existence. Proto je třeba i prostor pojímat relativně protikladně, jako možný prostor v možnosti prostoru, jako dítě v lůně matky.

Prostor, který jsme v odpovědi Heleně (co je to světlo) nazvali „dírou v neprostorovém okolí“, je tedy přesněji řečeno možnost prostoru. Teprve v této možnosti prostoru (v otvoru v neprostorovém okolí) je možný prostor, jako ideálně prázdné, či plně vysvětlené těleso.

Možnost prostoru je také správnou odpovědí na Zénónovu otázku (viz Zénónova aporie proti prostoru): V čem je možný prostor?...

-zmp-

otisk (Petr, 26. 06. 2008 16:08)

Jestliže chápete poznání jako otisk, jak odpovíte na námitku, jak vlastně například odraz vidíme, vždyť vidění není ani obraz ani zobrazení. Když něco vidím, vidím tu věc nebo obraz? Jestliže vidím obraz, jak se tedy ve mně obraz zobrazuje, protože když vidím věc, tak vlastně zobrazuji zobrazení určité věci atd. Analýzou zrakového nervu nikdy nemohu zjistit co je to vlastně vidění, protože vidění jako takové není sumou nějakých příčin, ale vždy předpokládá celek, který vše jakoby předchází.

Odpověď Petrovi (otisk):

Mechanismus plného projevu ideje a mechanismus vnímání plného projevu si lze naznačit na plechovém kyblíčku a pískové bábovce. Písková bábovka je jako plný projev ideje komolého kužele, jako tvar (možný tvar) vtisknutý písku formou (formou možnosti) plechového kyblíčku, či chcete-li, jako tvar naplněný pískem. Použijeme-li pískovou bábovku jako jádro slévačské formy a odlijeme kolem ní ocelový odlitek plechového kyblíčku, tu bude vnitřní forma odlitého kyblíčku např. jako obraz v oku (reflexe, zrcadlený obraz).

Porovnáme-li pak vnitřní formu plechového kyblíčku (formu možnosti projevující se ideje) s vnitřní formou odlitku kyblíčku (obrazu v oku), tu nahlédneme, že se tu jedná o dvě stejné

formy. Rovněž nahlédneme, že tzv. „zrakový nerv“ s tím nemá naprosto nic společného, a že tedy akademická analýza zrakového nervu k porozumění „vidění“ nejen nevede, ale dokonce od porozumění odvádí (je zcela zavádějící)...

-zmp-

vědomí ("Petr, 26. 06. 2008 15:58)

Jaký je principiální rozdíl mezi vědomím andělů, elementárních bytostí nebo třeba toho, co se nám jeví jako zjevení panny Marie a vědomím člověka?

Odpověď Petrovi (vědomí):

Vědomí = vědomí! Zde nijak nezáleží na tom, kdo je nositelem vědomí (anděl, element, člověk, Bůh, zvíře aj.). Zde záleží na tom, jaké schopnosti má příslušný nositel vědomí. Je např. známo, jak dramaticky se mění život člověka, který např. vlivem nějakého šoku, přišel o paměť. U něj se přece nezměnilo vědomí, ale něco úplně jiného (paměť)...

K dramatické životní změně může dojít např. také tím, že člověk, který dosud vnímal jen objekty fyzického světa a své vlastní myšlení, cítění a chtění, má najednou vidění něčeho ze světa duchovního (zjevení P. Marie dětem v Medžugorii, zjevení Krista Pavlovi z Tarsu, či Františkovi z Asisi atp.). Ani zde se nejedná o změnu vědomí, ale o změnu předmětu vědomí...

-zmp-

vůle (Petr, 26. 06. 2008 15:48)

Jak byste definoval pojem "vůle"? Je to asi něco jiného než chtění. Jaký je vztah k chtění, např. chci (mám vůli?) vylézt na všechny osmitisícovky... Nebo kdybych řekl vůle je, že bůh touží po "člověku" a člověk touží po bohu?

Odpověď Petrovi (vůle):

Touží-li bůh po člověku nebo člověk po bohu, tu se jedná o chtění, které je projevem vůle, tak jako je tvar pískové bábovky projevem formy plechového kyblíčku (lůna ideje komolého kužele). Již samotný pojem „vůle“ naznačuje míru formy otvoru (= termín používaný velmi přesně např. v technické praxi). Zkratka, chtění (touha, přání atp.) je tím (duševní plností), co naplňuje (plně projevuje) vůli (jako písek naplňuje kyblíček). Chtění je silovým (savým) projevem vůle, která se nespokojuje např. s pouhým obrazem v oku (formou odlitku kyblíčku), ale chce ho také ohmatat, popř. slyšet, chutnat, cítit atp. Chtění je vlastně úsilím o vyžití všech tělesných (popř. duševních, či duchovních) smyslů, na vnímaném předmětu vědomí. Tak např. touha (chtění) vylézt na nějakou horu, znamená touhu ohmatat (obšlápnout) si to, co jsme předtím jen viděli z dálky. Abychom mohli chtít, musíme mít vůli (v lůně vůle je počato chtění)...

-zmp-

duplikát (Petr, 22. 07. 2008 16:19)

Jak se stane, že "bůh" netvoří jen samé duplikáty sebe sama? Jak udělá jakoby šipku z vnějšku sám na sebe? Nebo jak se to dá lépe vyjádřit?

Odpověď Petrovi (duplikát):

Řekli jsme již (viz odpověď Standovi: kdo stvořil Boha), že „stvořené (předmět vědomí) vzniká tvořením (myšlením) Stvořitele (myslícího bdělého vědomí). Tzn., že Stvořitel nemůže být stvořen, jako se vnímající vědomí nemůže stát vnímaným předmětem vědomí“. Proto není možné, aby to, co nazýváte „bůh“ stvořilo duplikát sebe sama...

Řekli jsme také (viz odpověď Mirkovi: stvořitel), že v podstatě se má vědomí Boha k vědomí člověka, jako moře ke kapce vody. Přirovnáme-li pak vědomí Boha (resp. Boha samého) ke stavu, v němž je všude pouze a jen voda, pak si také dokážeme představit stvořitelský problém, jak od tohoto homogenního stavu oddělit jednotlivou kapku. Problém stvoření se nám tím konkretizuje na problém ohraničení (viz odpověď Heleně: ke světlu III.). Problém ohraničení je ve výchozím stavu problémem obřezání (☐), jež je počátkem veškerého tvoření i následného vývoje (viz odpověď Janovi: vládne tu apatie)...

organizace reinkarnace a karmy (Standa, 28. 10. 2008 19:43)

V souvislosti s inkarnacemi mě napadlo, zda člověk začíná prožívat nový život ihned po smrti, nebo po roce, desetiletích, staletích apod. Zajímá mě, zda je interval přesně stanoven, nebo ne, zda je pro každého člověka stejný (pokud ne, někdo by prožil např. 50 a někdo 1000 životů) a kdo tyto intervaly určuje. Zajímá mě, jakým způsobem je vedena „evidence“ při miliardách lidí a při stamiliardách dobrých a špatných skutků, které mají být v následujících životech „zhodnoceny“.

Odpověď Standovi (organizace reinkarnace a karmy):

S intervaly inkarnací se to má jako s divadelními akty. Objektivně se mohou herci vrátit na jeviště, až jsou během přestávky vyměněny kulisy, subjektivně se mohou vrátit, pokud mají v daném aktu, co říci (vyrovnat karmu).

Velmi případné podobenství o světě jako o divadelní scéně a lidském životě jako o herecké roli, pochází od císařů Římské říše národa německého.

Protože kulisy v našem světě představují samotní herci, dochází vlivem materiálního pokroku ke zrychlování výměny kulis. Zásadní změny, jež kdysi trvaly tisíciletí, dnes trvají pouhá desetiletí. Tím je dána nejen možnost zkracování inkarnačních cyklů, ale také s tím související možnost zvyšování počtu herců na scéně (dnes kol 6 miliard).

A jako se všichni herci nepodílí na představení již od prvního aktu, tak se také lidé na Zeměkouli neinkarnují od jejího počátku. Odtud subjektivní rozdíly v počtu inkarnací.

A jako divadelní představení není organizováno samotnými herci přímo na scéně, ale v pozadí jeviště (před i během představení) různými zaměstnanci divadla, tak je vyrovnávání karmy v jednotlivých pozemských inkarnacích organizováno mimo fyzický svět Země. Protože při neustále narůstajícím počtu herců na jevišti jsou lidské karmy stále komplikovanější a organizace jejího vyrovnávání stále náročnější, je čas od času dopuštěno hromadné vyrovnání (kataklysmatem, válkou, pandemií, krizí či jinou katastrofou).

Důrazem kladeným TSO na náhradu škody, se organizace vyrovnávání (okamžitého) nové karmy mohou ujmout samotní herci. Dosavadním organizátorům v zákulisí by pak stačilo jen vyrovnat starou karmu. Díky TSO by se karma lidstva nejen dál již nekomplikovala, ale naopak by se natolik zjednodušovala, že hromadných vyrovnávání by již nebylo zapotřebí...

-zmp-

reinkarnace a karma 02 (Standa, 04. 11. 2008 18:14)

Odpověď, která používá jako přirovnání divadelní hru, kulisy a herce je zajímavá, ale z mého pohledu nedostačující. Postrádá totiž to podstatné. U divadelní hry jsou herci a kulisy to méně podstatné, to nejdůležitější je autor divadelní hry a následně režisér, který určuje, jaké kulisy budou vůbec použity a zda budou použity, kteří herci jakou roli budou hrát a jak ji budou hrát. Zajímá mne tedy, kdo je autor a kdo režisér inkarnací, na které jsem se ptal.

Odpověď Standovi (reinkarnace a karma 02):

Rabi Habakuk byl křivě obviněn, nespravedlivě odsouzen a uvržen do hradní hladomorny. Stavitelům hradu se ho zželelo a po podplaceném žalárníkovi mu poslali plánec podzemních chodeb, kudy lze z hladomorny uniknout. Protože byl rabi ještě při síle, zachoval natolik chladnou hlavu, aby si uvědomil, že plánec postrádá to podstatné. Vrátil tedy žalárníkovi plánec se vzkazem, že je to sice zajímavé, on však chce vědět jen to nejdůležitější: Kdo je architektem podzemních chodeb, kdo je jejich stavitel, kdo určil zda a které chodby mají být únikové, a také kdo a jak jimi bude unikat. Po čase se žalárník vrátil a přinesl mu lístek s žádanými nejdůležitějšími informacemi. Na lístku stálo: Architektem je Franta Křivítko, stavitelem Antonín

Lopata, a to ostatní určil Josef Halabala. Do měsíce umíral rabi hladem, avšak s vědomím, že nyní ví, co je pro život to nejdůležitější (Franta Křivítko, Antonín Lopata a Josef Halabala)...

Podobenství Gotamy Buddhy vypráví o muži zasaženém otráveným šípem, jenž nedovolil lékaři vytáhnout šíp z rány, dokud se nedozví, kdo je ten, co ho zasáhl, jak se jmenuje, jaká je jeho rodina, zda je velký, malý či prostřední, jakou má barvu, kde bydlí, jaký a z čeho je jeho luk, tětiva a šíp. Podobenství končí Buddha naučením:

*„Proto Máluňkjáputte, čeho jsem nezjevil, mějte za nezjevené
a za zjevené mějte to, co jsem zjevil!“*

(Madždžhimanikájó: 63)...

stroje (Standa, 11. 11. 2008 15:16)

1/ Ve spisu Dr. Steinera Protiklady ve vývoji lidstva autor uvádí, že v každém stroji je démon (duchovní bytost). Zajímá mne, jakým způsobem se démon (duchovní bytost) do každého stroje dostal, jestliže byl stroj sestaven z několika nebo třeba i tisíce součástí, zda stroje různého zaměření a účelu užití mají stejné demony, nebo podle charakteru stroje a třeba jeho složitosti a způsobu jeho využití působí jinak.

2/ Slyšel jsem, že už každý šroubek a každá surovina z níž byly součástky stroje sestaveny, už sami o sobě obsahují demony.

3/ V tomto případě je mi záhadou, zda v sestaveném stroji působí démon, který je syntézou všech těch několika nebo stovek nebo tisíců součástí (tedy stovek a tisíců malých démonů). Za předpokladu, že démoni v surovinách a různých typech součástí nemají stejný základní způsob svého působení a „charakteru“, jakým způsobem se tvoří výsledný démon působící v celém stroji?

4/ Další otázka, která mne zajímá je to, jakým způsobem uvedení démoni strojů působí na lidi a proč?

5/ Např. meziplanetární sonda, která je samozřejmě také strojem včetně svých nosných raket by podle toho, co jsem četl měla také samozřejmě obsahovat svého démona. V tomto případě v určitém časovém úseku po startu rakety tato odhazuje své nosné motory a pokračuje dále v letu. Jak se v tomto případě chová démon v tomto stroji? Tzn., zda rychle

opustí tu část, která je odhozena a spokojí se se zbytkem stroje, nebo část z něho zůstane v nosných motorech a zda se vlastně tímto naprosto materiálním způsobem nevytvoří démonů několik?

6/ V případě démona, který zůstane v meziplanetární sondě vidím další problém. Například sonda mine Mars, uskuteční zadaná pozorování a odešle film. mat. a záznamy na Zemi a potom už pokračuje v cestě vesmírem, která v podstatě nekončí. Co udělá démon? „Uteče z tohoto stroje zpět na Zem?“ Co v tomto případě na Zemi dělá, protože jak již řečeno, všechno už demony obsahuje a je tedy v této situaci „nadbytečný“, nebo se „vetře“ k jinému, jiným démonům?

Jestli se nevrátí zpět na Zem a zůstane někde v sondě ztracené ve vesmíru, jak může působit na lidi, a jaký má jeho přítomnost v tomto stroji vlastně smysl?

Odpověď Standovi (stroje):

Pro přehlednost jsme Vaše otázky očíslovali:

1/ Tam kde přírodní věda vidí zákonitosti (systémy, konstrukce, koncepce, komposice, řády atp.), tam duchovní věda vidí bytosti (bohy, duchy, demony atp.).

Chce-li např. konstruktér sestrojít nějaký nový stroj, konstruuje nejdříve tzv. „funkční model“, který se pokouší uvést do chodu, což se mu zpočátku zpravidla nedaří. Neúspěšné pokusy mu však projevují různé omyly, které se pokouší napravovat úpravami modelu stroje. Takto svůj funkční model opakovaně upravuje, až se stroj stane plně funkčním, nebo ho konstruktér zavrhne jako nefunkční.

A/ materialista v tomto procesu vidí řadu nahodile či systematicky pozměňované materie (dílů a součástí stroje).

B/ idealista v tomto procesu vidí řadu nahodile či systematicky upřesňovaných předpokladů (dílčích pojmů a představ stroje).

Materialista v tom může vidět také obojí (AB), s tím, že duševní změny (B) závisí na materiálních změnách (A).

Také idealista v tom může vidět obojí (AB), s tím, že materiální změny (A) závisí na duševních změnách (B).

Přírodovědecký materialismus či idealismus (AB) pak mluví o uspořádání (řádu, konstrukci, systému) stroje, zatímco duchovní věda mluví o „duchu“ stroje, jako např. soudce může mluvit o „liteře zákona“ nebo o „duchu zákona“. Pokud je stroj uveden z klidu do pohybu, je jeho „mrtvý duch“ (v klidu), oživen (pohybován). V každém případě je do materie stroje vložen týž duch, který předtím žil v duši konstruktéra (v jeho pojmech a představách stroje) a který potom může znovu obživnout (rozmnožovat se) v duši každého pozorovatele (ve vjemech stroje, v myšlenkách a soudech o stroji)...

2/ Stejně tak je tomu s každou (i sebenepatrnější) součástí stroje (šroubkem aj.), či s použitým materiálem (kovem aj.). Obdobně je tomu i se surovinami, z nichž je materiál stroje vytěžen, ty však nemají ducha konstruktérova, ale jiného (podle jejich původu, resp. původce)...

3/ Představme si namísto stroje kamenný most a jeho stavitele. Stavitel sice naplňuje představu projektanta (podle jeho kresby), avšak nestaví sám, ale prostřednictvím mnohosti profesních dělníků (kameníků, tesařů aj.), rozdělených do mnohosti profesních skupin, řízených mnohostí mistrů, atd., až k vrcholovému (vše řídícímu) staviteli. Jinými slovy, stavitel představuje jednotu mnohosti nižších jednot, složených z mnohosti ještě nižších jednot, až konečně mnohost nejnižších jednot (mistři) obsahuje mnohost jednotek (dělníků). Stavitel je tedy nejen vrcholem hierarchie jednot (vrcholovým kamenem pyramidy), ale představitelem celé hierarchie (jednoty mnohosti), složené z nižších hierarchií (nižších jednot, až jednotek).

Obdobně lze mluvit o hierarchii démonů, bohů aj. duchů, v níž jsou ti nižší podřízeny vyšším...

4/ Jakým způsobem tyto hierarchie působí na lidi jsme již naznačili (1). Obecně lze říci, že vše, co se nějak projevuje, působí na své pozorovatele svými projevy. Proč na ně působí? Protože pozorovatelé jsou vůči jejich projevům vnímaví, protože k tomu účelu byly stvořeny (vymyšleny) a projeveny (např. v duši jako vjem, představa a pojem, nebo ve hmotě jako kameny naplněná představa mostu). Obecně lze říci, že účelem všech projevů je cílevědomé (pedagogické) působení na duševní život a vývoj vnímajících...

5/ Protože meziplanetární sondy a podobné nesmysly nemají uvedený smysl (účel), jsou zcela nesmyslné, popř. je jejich smyslem ohlupovat (sugerovat fascinovaným pozorovatelům teatrálně bombastického projevu s ním spojené nepravdivé učení). Pokud od rakety odpadne některý nosný motor, plní nadále funkci mrtvého projevu ducha. Tím ovšem nevzniká nový démon, ale uvolňuje se duch nižší hierarchie (motoru) z vyšší hierarchie (rakety).

6/ Až materie odpadlého raketového stupně (motoru) v atmosféře shoří, stane se duch příslušného stupně plně neprojeveným duchem (démonem, ideou), jakým je např. vjem, či představa a pojem ve vnímajícím vědomí. Co potom na Zemi dělá? Žije dál v tzv. „světě idejí“ (viz Platón). Pokud materie plného projevu trvá, potud se jeho duch od něj nemůže uvolnit (osvobodit). Může být však rozmnožován ve vědomí pozorovatelů projevu (jako jejich vjem projevu aj.).

Jak jste správně postřehl, přítomnost ducha v sondách ztracených někde ve vesmíru nemá nijaký smysl. Proto jsou takové sondy zcela nesmyslné a tedy také nereálné. Věří-li einsteinovská akademická věda na zakřivení paprsků světla v prostoru, jak může současně věřit na nekonečné putování sond vesmírem? Vše zemité se vrací Zemi...

-zmp-

rakety (Mirek, 18. 11. 2008 17:45)

Trošku kategorické je Vaše tvrzení:...Proto jsou takové sondy zcela nesmyslné a tedy také nereálné... Proč by nemělo mít smysl zkoumat vesmír pomocí sond? A ty sondy jsou reálné, to není výmysl. Také by mne zajímal Váš názor na život ve vesmíru, považujete jej za možný, nebo máte i konkrétní představu o jeho formách? Co UFO a ufoňi?

Odpověď Mirkovi (rakety):

Zde je třeba se zamyslet nad smyslem našeho životního prostředí a našeho života v něm. Životní prostředí je to, co umožňuje náš život, v protikladu k jiným prostředím, která náš život neumožňují (např. meziplanetární či mezihvězdné prostředí, jiné planety, jiné hvězdy atp.). Rozlišujeme tedy „možnost“ od „možného“. Rozlišujeme možnost (životní prostředí) od nám umožněného (možného) života. Lze tedy přinejmenším říci, že účelem (smyslem) možnosti (životního prostředí) je umožňovat možné (naš život). Dříve než poznáme také smysl svého života, můžeme již vědět, že prostředí, které náš život neumožňuje, takový smysl nemá. I tak si musíme v našem životním prostředí postavit dům jako ochranu před nepohodou. A jako náš dům chrání před nepohodou, tak nás naše pozemské prostředí izoluje od okolí, které náš život neumožňuje. Nyní lze říci: Přinejmenším má pro nás smysl osvojovat si umění stavět dům a poznávat naše životní prostředí, abychom mohli zvyšovat kvalitu svého života. Jaký smysl má pak poznávat prostředí, které nám život neumožňuje? Jaký smysl má zkoumat sondami tzv. „vesmír“? Neodvádí to snad naši pozornost od smyslu našeho života? Neumořujeme tím spousty energie, které bychom byli lépe využili k odstranění bídy z povrchu Země?

Máte pravdu v tom, že tzv. „vesmírné sondy“ jsou reálné. Cop barona Prášila je také reálný. Nereálné je to, že se za cop vytáhl z bažiny.

Vezměte si pingpongový míček a představte si kolem něj vzduchovou vrstvu silnou 1mm. Tím dostanete představu „vesmíru“ (okolí Zeměkoule) dobytého tzv. „vesmírnými sondami“. Tento milimetr stál lidstvo nepředstavitelné výlohy. Kde chcete vzít na dobývání celého „nekonečna“?

Tak jako pro nás nemá smysl dobývat mezihvězdný prostor, abychom jinde hledali totéž, co již máme, tak to nemá smysl ani pro „jiné životy ve vesmíru“. Pro nás ani pro ně nemá smysl poznávat totéž jinde. Tzv. UFO slouží mj. ke kamuflování nekalých podniků (vč. zločinů) tzv. „státního terorismu“.

Diskuse o jiných životech ve vesmíru proběhla již také s Mirkem (fáze vývoje hvězd, fáze vědomí, vesmír, Stvořitel, atom), s Helenou (co je to světlo, ke světlu) aj...

Ne nadarmo se říká: Zdravý rozum znamená stát pevně nohama na Zemi!...

-zmp-

Kryštof (Dejme najevo nespokojenost):

Vážení, po přečtení textu, který uvádím níže, jsem dospěl k názoru, že nápad s 30 minutovým odstavení odběru el. proudu v domácnostech je dobrý. Je možné, že při masivním uskutečnění tohoto záměru dostane ČEZ „ťafku“ v rozsahu milionů nebo několika desítek milionů ztracených tržeb (nejsme schopni posoudit množství kWh takto neodebraných). Myslím si však, že ČEZ zůstane v klidu a v určitém časovém odstupu, který vyloučí spojitost s touto akcí, bude svou ztrátu kompenzovat dalším zdražením. Toto zdražení nejen zlikviduje ztrátu, ale zajistí další růst zisku.

Ptám se, jaký je Váš názor na tuto akci a případnou reakci ČEZu?

Dejme najevo nespokojenost!!

Lidé, nenechávejme s sebou neustále vláčet! Nepřidávejme bez řečí ze svých kapes peníze na nestydaté platy několika manažérů, kteří se na tak vysoké výdělky nikterak nenadřou. Mají jen více štěstí, než my, protože sedí v čele obrovského monopolu, který si s námi, prostými občany, dělá naprosto, co chce.

Mluvím o ČEZ a nyní už i o jeho "konkurentovi" E.ON. Je nehorázně s jakou arogancí, hraničící až s drzostí a výsměchem, si z nás tyto společnosti dělají bláznů a dojných krávy. Ze sdělovacích prostředků na nás každou chvíli křičí titulky o tom, jak je třeba šetřit energiemi, jak naše planeta trpí lidskou činností a jak si lidstvo podřezává větve na které sedí. Citelně to poznáváme na klimatických změnách a ti, kteří nejsou úplnými zbedněnci, jistě chápou, že je skutečně nutné něco začít dělat, aby naše děti mohly vůbec žít. Zateplujeme domy, měníme okna, kupujeme úspornější spotřebiče, zkrátka snažíme se energiemi šetřit, jak se dá. Jak je už ale u nás zvykem, dobrá vůle se dá zneužít – podlým a sobeckým způsobem, stylem, že dobrý skutek má být po zásluze potrestán. Za to že šetříme, budeme mít elektřinu ještě dražší. Páni manažeři si totiž zvykli na nějaký standard, který se rok od roku zvyšuje. Nehodlají se svého rostoucího blahobytu vzdát jen proto, že lidé nejsou úplní magoři a šetří proudem. Potřebují další a další milionové platy a stamilionové odměny a nikdy nebudou mít dost. Pojdme, dejme jim vědět, že nejsme ovce, které jen zabečí, skloní hlavu a dál dělají, jak páni kážou. Dejme jim najevo, že máme rozum a vůli. V poslední adventní neděli, 21. prosince, si v 18:00 hodin rozsvíťme všechny čtyři svíčky na adventních věncích a zhasněme a vypneme na 30 minut všechna světla a elektrické spotřebiče ve svých domovech. Nechme běžet jen to skutečně nejnужnější zařízení. Posedíme s rodinou při svíčkách. Tato chvíle může

být velice krásná s těmi, které máme rádi, ale velice nepříjemná těm, kteří na elektrickém proudu vydělávají. Vyjádřeme tím svůj protest a dejme výstrahu. Ukažme, že pro nás nebude těžké si tyto milé chvíle zopakovat, třeba i každou další neděli.

Zhasněme světla, aby se několika lidem rozsvítilo v hlavách!!! Prosím, rozešlete tento text všem svým známým, aby se naše řady co nejvíce rozšířily. Udělejte to co nejrychleji, nejlépe hned. Poznačte si datum 21.12 a hodinu 18:00 v kalendáři nebo se nechte upozornit svým mobilem, aby nikdo z nás na tuto důležitou chvíli nezapomněl.

tautologie soudobého pojetí karmy (Petr, 25. 12. 2008 13:02)

Nevíte čeho přesně se ty Tři kapitoly týkaly? Nikdy jsem nenarazil na konkrétní formulace. Přesto, že zastánci reinkarnace neustále na to odkazují, nic konkrétního jsem nikdy nenašel. Podobně v prvním citovaném případě, kde se synoda likvidující reinkarnaci konala, cituji "tuším 543". To je typické. Preexistence koneckonců ještě není reinkarnace. Reinkarnace a karma myslím čistě fyzikálně nepochybně existují, ale všechny představy o ní, na které jsem zatím narazil, včetně vašeho webu, jsou velmi povrchní, nemají logiku, nakonec nic nevysvětlují (protože kauzalita nakonec nic nevysvětluje). Těžko můžeme boha úplně odsunout a vše hodit na nějakou karmu.

Při takovém pojetí nám pak zůstává utajen její účel. Dává důraz jen na kauzální příčinu v minulosti. Pak nám nutně zůstává utajen účel a tedy adekvátní vidění přítomného okamžiku, role lidí, kteří vždy tvoří celek. Konkrétní mikrokosmos a dějinná situace nejsou jen sumou následků nějakých individuálních prohřešků... Jeden (každý) hraje takovou a takovou roli, aby se přesně odzrcadlilo, co se má právě odzrcadlit, dělá to pro druhé... totiž pro celek. To, že k tomu vždy mohu jakoby teoreticky dohledat až k počátku vesmíru nějakou kauzální příčinu, neznamená, že ta příčina mi dá vysvětlení.

Vysvětlením je jedině účel. Účel zastánce reinkarnace nezná, on vše dokonce mnohdy přepočítá jen na bohatství a peníze a rafinované ego, které se dnes v zájmu karmy jakoby uskromní, aby se zítra mohl narodit miliardářem... Vše chápe jen zvnějšku. Vnitřní tam není, jen jako fráze. Možná, kdyby měl odvalu, tak by i Ježíšovu smrt prohlásil za následek jeho osobní karmy a tím by jasně prokázal, že to nejpodstatnější, totiž účel, nezná. Pokud proti takovému pojetí papežové zasáhli, protože lidé nejsou schopni zatím uvidět skutečný smysl ideje karmy, tak se opravdu nedivím. Zřejmě proto ani nikde v bibli vlastně nenajdeme odkaz na karmu. I když tam třeba je nějak skrytě obsažena. To se můžeme dohadovat.

Ale pisatelé bible a Ježíš jednoznačně nechtějí, aby se myšlenkou (snadno scestně pochopené) karmy lidé zabývali, a promítali si tak na ní své povrchní představy a tužby. (Bible např. vlastně nijak neřeší vztah mezi stavem po smrti a konečným vzkříšením na konci světa, nechávají to vlastně otevřené.) Papežové jen pokračují v tomto stylu.

Právě tolik citovaný příklad se slepým mládencem je toho dokladem. Jen ukazuje, že myšlenka karmy byla známa, ale Ježíš ji nepodpořil. Citovat tento příklad jako doklad pro reinkarnaci jen ukazuje tolik typickou demagogii, případně hloupost dnešních zastánců reinkarnace, kterým její pravý smysl zůstává utajen. Ve skutečnosti by mohli stejně tak jako papežům nadávat i Ježíši, ale na to nemají odvalu. Anebo by museli k univerzu začít přistupovat čestně:

1 Cestou uviděl člověka, který byl od narození slepý.

2 Jeho učedníci se ho zeptali: "Mistře, kdo se prohřešil, že se ten člověk narodil slepý? On sám, nebo jeho rodiče?"

3 Ježíš odpověděl: "Nezhřešil ani on ani jeho rodiče; je slepý, aby se na něm zjevily skutky Boží.

4 Musíme konat skutky toho, který mě poslal, dokud je den. Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat.

5 Pokud jsem na světě, jsem světlo světa."

6 Když to řekl, plivl na zem, udělal ze sliny bláto, potřel slepému tím blátem oči a řekl mu: "Jdi, umyj se v rybníce Siloe."

Odpověď Petrovi (tautologie soudobého pojetí karmy):

Tři kapitoly, jsou „terminus technicus“ pro císařem Justinianem zavržené „*Origenovo učení o preexistenci duše a reinkarnaci*“. Mimo Origena se toto učení vyskytuje také u jiných církevních otců (např. u Klementa Alexandrijského). Na konkrétní formulace těchto učení však nikde nenarazíte (pokud neproniknete do vatikánských archivů), neboť jsou na indexu křesťanských církví více než 1 500 let. Z Origena aj. je citováno pouze to, co není kanonicky „závadné“. Jen tu a tam proniká z několika na sobě nezávislých (avšak vzájemně se potvrzujících) zdrojů, oč tehdy vlastně šlo.

Preexistence je stav duše před první z řady tělesných inkarnací či reinkarnací...

Poněkud nás uvádí do rozpaků, jak jste náš výklad mechanismu karmy (viz odpověď Heleně: svědomí V.) prohlásil (jen tak beze všeho) za povrchní, nelogický a nic nevysvětlující. Také, že jste za nic nevysvětlující prohlásil samu kauzalitu (mechanismus veškerého logického dokazování), že reinkarnaci a karmu pokládáte za něco čistě fyzikálního a odsouvajícího Boha někam do pozadí. Protože neuvádíte, na základě čeho a jak jste k uvedeným závěrům dospěl, nemůžeme je brát vážně...

Také nemůžeme souhlasit s Vaším tvrzením, že „*vysvětlením je jedině účel*.“ Účel přece neodpovídá na všechny otázky (Co? Jak? Proč?). Účel sám o sobě neodpovídá ani na svou otázku „proč?“, pokud na ni neodpovídá společně s příčinou. Pro úplnost: Na otázku „co?“ odpovídá pouze a jen podstata a na otázku „jak?“ odpovídá pouze mechanismus. Tzn., že vysvětlením není jedině účel, ale trojnost: účel + příčina (proč?), podstata (co?) a mechanismus (jak?).

Z uvedené trojnosti je zřejmé, že tím nejpodstatnějším není účel (smysl, cíl), ale podstata, tak jako tím nejúčelnějším nemůže být nic jiného než účel....

Myšlenka, že by papežové zasáhli proti reinkarnaci a karmě proto, že lidé nejsou schopni uvidět skutečný smysl karmy, staví koně za vůz. Opak je pravdou. Lidé nevidí smysl reinkarnace a karmy, protože proti obojímu zasáhli papežové, kteří lidstvu odňali možnost poučení u Origena aj.

Rovněž není pravdou, že v bibli nikde nenajdeme odkaz na karmu, protože je tam snad obsažen skrytě. Naopak. V bibli jsou zjevné poukazy na reinkarnaci a karmu, lidé je tam však nevidí, protože to mají zakázáno...

Proto není pravdou ani Vaše tvrzení, že „*pisatelé bible a Ježíš nechtějí, aby se myšlenkou karmy lidé zabývali...*“ Kdo přistupuje k bibli tendenčně (pod příkazy a zákazy autorit), ten v ní nachází jen to, co je mu v ní dovoleno hledat...

Pravdu máte v tom, že z biblického příběhu o „slepém od narození“ je zřejmé, že karma tehdy byla známa. Nijak z tohoto však nevyplývá Vaše tvrzení, že Ježíš karmu nepodpořil. Což jasně neřekl, že v daném případě není slepota ani původu karmického, ani genetického (dědičného). Podle Vašeho výkladu by tím nepodpořil nejen karmu, ale ani genetiku, ač s obojím (karmou i genetikou) výslovně počítá („*nezhřešil ani on ani jeho rodiče*“).

Slovy, že „*je slepý, aby se na něm zjevily skutky Boží*“ Ježíš mluví o tom, že vedle karmy a genetiky zasahuje do lidského života ještě něco třetího...

-zmp-

logické chyby pojetí reinkarnace (Petr, 25. 12. 2008 17:37)

1. Kdyby příznivec reinkarnace měl odpovědět na otázku "co se vlastně převtěluje", a byl by upřímný, musel by odpovědět doslova, že Nic. Protože všechny astrální a další "těla" se postupně po smrti uvolňují. To, že "karmista" o takových věcech nemluví, i když je možná zná, je minimálně podezřelé.

2. Můj život a moji zkušenost, všechny vlohy s kterými jsem po narození vybaven pro konkrétní situaci pro kterou se narodím, nelze vysvětlit jen nějakým původem od jednoho člověka (mne) někde v minulosti. (A to nemluvíme o tom, že lidí stále přibývá)

3. Mýtus věčného návratu, kdy já někomu půjčím sto korun a on mi to někdy za 500 let v přesně stejné situaci vrátí je fyzikálně neproveditelný. Bylo by potřeba velké množství času, aby nastaly všechny kombinace. Ve skutečnosti takové pojetí je úzce individualistické, popírá schopnost učit se, popírá zkušenost celku, ostatních lidí, z které nepochybně také čerpám. Je to jakési "černomagické" pojetí, jako bych šel celými dějinami jen jaksi sám bez vztahu k ostatním... Vývoj probíhá kratším způsobem než takový mýtus sugeruje. Všichni jsou propojeni se všemi a celým vesmírem.

4. Je jasné, že tato pojetí jsou buď chybami, nebo vědoucími lidmi z pedagogických důvodů rozšířené fenty, jinak by lidé hned začali páchat zlo, tak se udělá finta (v jistém smyslu podvod) na jejich ego a dá se do služeb jakoby ducha.

5. Soudobé pojetí karmy je jen tautologie, která nic nevysvětluje (proto mohu v důsledku kdykoliv karmou zdůvodnit cokoliv i přesný opak), jen tu příčinu posouvá do minulosti. A tváří se, že posunutí do minulosti je vysvětlením. Dělá tedy stejnou chybu jako všechny fyzikální zákony současné vědy, psychologie atd.

6. Vezměme dějinnou situaci nového zákona, její postavy, které hrají a znázorňují přesné role v celku: copak celou tu situaci popíšeme nějakými kauzálními individualistickými odvozeninami? Ne. Maximálně takovou situaci rozleptám, a to nové, ten účel, ten celek vztahů, to co znázorňují, nevidím. Ale v takové situaci jsme neustále, proto ten, kdo jen odvozuje vše kauzálně a ještě k tomu jen individualisticky, je slepý k přítomnosti i k osudům lidí a jejich významu.

Odpověď Petrovi (logické chyby v pojetí reinkarnace):

1. příznivec reinkarnace Vám na otázku "co se vlastně převtěluje", zpravidla odpoví: „duše!“ Reinkarnace je totiž obvykle pokládána za převtělování duše. Vámi zmíněná těla se totiž po smrti postupně uvolňují (a rozpadají), protože je opustila duše, která se nerozpadá, neboť nevznikla jako ona těla (viz výše „preexistence“). Není tedy pravdou, že by příznivec reinkarnace musel odpovědět „Nic“. Také je třeba říci, že žádná z obou odpovědí (Nic a duše) není správná. Ani Vaše otázka není položena správně, neboť nerozlišuje mezi „reinkarnováním“ a „převtělováním“.

2. Vaše slova: „konkrétní situaci, pro kterou se narodím“ nedávají smysl. Proč bychom se měli rodit pro konkrétní situace?

Rovněž nedávají smysl Vaše slova: „všechny vlohy, s kterými jsem po narození vybaven“. Vlohami, s nimiž se rodíme, nejsme přece vybaveni až po narození, ale před narozením.

To, pro co hledáme vysvětlení v minulosti, to se týká karmy. To také musíme odlišit od všeho ostatního, chceme-li jí porozumět...

3. Váš pojem: „věčného návratu“ nemá s karmou nic společného. Reinkarnace a karma nejsou věčné, ale časné (dočasné). Dluží-li někdo 100Kč, tu neplatí, že to musí karmicky vrátit „v přesně stejné situaci“, jak tvrdíte, ale platí jen, že to musí vrátit karmicky, pokud to nevrátí ještě v tomto životě. Co je na tom fyzikálně neproveditelného?

Tvrzení, že karmická nutnost splácet dluhy „popírá schopnost učit se, popírá zkušenost celku, ostatních lidí“ ovšem ničím nedokládáte, takže se mu můžeme pouze divit. Což nutnost nahradit způsobenou škodu (splácet dluh) sama o sobě není poučná, což nevychovává k vědomí spravedlnosti?

Vaše tvrzení, že karma „je jakési „černomagické“ pojetí, jako bych šel celými dějinami jen jaksi sám bez vztahu k ostatním“ je neuvěřitelné. Což se mohu stát dlužníkem sám o sobě, bez vztahu k věřiteli (tj. k ostatním)?

Naproti tomu Vaše tvrzení, že „vývoj probíhá kratším způsobem než takový mýtus sugeruje. Všichni jsou propojeni se všemi a celým vesmírem“, samo o sobě (bez dokazování) nic neříká a je tedy zbytečné...

4. Právíte-li: „vědoucími lidmi z pedagogických důvodů rozšířené finty“ pak z vědoucích (Mistrů, učitelů) děláte šmahem podvodníky. Což nevíte, že dobrý učitel (např. matematiky) předvede žákům nejdříve celý příklad i s jeho výpočtem, aby pak smazal výsledek a žádal po žácích, aby výpočet provedli sami (samostatně)? To není eskamotérská „finta“, ale naprosto transparentní pedagogický postup. Obdobně pedagogicky lze pojímat také vymazání reinkarnace a karmy z církevního učení...

5. Tautologie není to, co nic nevysvětluje (jak tvrdíte), ale to, co vše vysvětluje sebou samým (tím, co má být teprve vysvětleno). Např.: převtělování duše je přecházení duše z jednoho těla do druhého = tautologie.

Právíte-li, že soudobé pojetí karmy „příčinu posouvá do minulosti“, pak se musíme ptát: A kde jinde (než v minulosti) lze příčinu hledat? Snad ne v budoucnosti?

6. Závěrem říkáte: „Vezměme dějinnou situaci nového zákona, její postavy, které hrají a znázorňují přesné role v celku: copak celou tu situaci popíšeme nějakými kauzálními individualistickými odvozeninami?“

Tendenci vysvětlovat vše karmou, jste si ovšem vymyslel, neboť nikde jinde, než u Vás, jsme se s takovou tendencí nesetkali. Spíše se můžeme setkat s tendencí vysvětlovat vše geneticky.

Pro úplnost si tu připomeňme: Lidský život je ovlivněn karmou, genetikou a ještě něčím třetím, co Ježíš označil slovy: „...aby se na něm zjevily skutky Boží“...

-zmp-

chyby reinkarnace 2 (Petr, 25. 12. 2008 17:42)

7. "Karmista" nutně považuje slepého, postiženého za výsledek "trestu za hříchy", i když to formálně třeba popře,(nebo "karmistovo" typicky povrchní vnější uvažování v kategoriích "úspěchu") a proto nevidí věci, které má doslova před očima. Má tendenci uvažovat jen vnějškově. Je jasné, že obětující se svatý, který se rozlije svou energií... je zde mnohem blíže pravdě než nějaké takové de facto "černomagické" ego, které se odvolává na karmu, a přitom není schopno vidět vesmír jinak než jen ze svého vnějškového a individualistického pohledu. To vnitřní, jako předpoklad jakékoli rovnice (a tedy i karmy) mu zůstává utajeno.

8. "Karmista" tvrdí, že když někomu ukradnu stovku nebo mu dám "přes hubu", tak třeba za 500 let dostanu "přes hubu", a tím $1=1$, a tím se to vykrátí. Jak může být smyta nějaká vina tím, že mi někdo také dá (v příštím životě) "přes hubu", nebo mi vrátí stovku třeba i s úroky? Nic se tím přece nesmyje. $1=1$ není žádné smytí.

To nejpodstatnější "karmista" totiž vždy zanedbá. Při zmíněném stejném tautologickém omylu jako fyzik. Totiž tu spáru, to nic, to vnitřní, které je tady už předem, vlastně mimo tu rovnici, která je vlastně jen jakoby šipkou na to nic.

Shrnutí: Idea karmy opravdu není v žádném rozporu s Ježíšovým učením. Ale soudobé představy o karmě, včetně antroposofických, jsou natolik nedostatečné a zaplněny

nepřesnostmi (které nutně implikují omyly), že lze v jistém smyslu říct, že dokud nebude plně prožita a pochopena Ježíšova událost nebude pochopena ani karma. A ne naopak.

Odpověď Petrovi (chyby reinkarnace):

7. Pravíte, že „Karmista“ nutně považuje slepého, postiženého za výsledek „trestu za hříchy“. Nuže, nejste-li pomýlený karmista, pak nám vysvětlíte, jaká je příčina biblické slepoty od narození, není-li karmická ani genetická? Hraje si snad Bůh se slepým od narození jako kočka s myší?

8. Tvrdíte-li, že „ $1 = 1$ není žádné smytí“ (dluhu), pak zjevně neumíte počítat. V rovnici $1 = 1$ můžete přece jednu z obou jednotek převést na druhou stranu rovnice: $1 - 1 = 0$ a tím dostanete kýžené smytí (0 = anulování). Vaše „nic“, které tu bylo předem mimo rovnici ($1 = 1$), se díky vyrovnaní karmy může projevit v rovnici ($1 - 1 = 0$), jako „zjevení“ (relativní projev), jež původně součástí mechanismu karmy nebylo (nezadlužilo se, ani nesplácelo dluh). Toto božské zjevení „nic“ (0) je právě účelem lidské karmy, bez níž by se člověku zjevit nemohlo. A to je také to pravdivé, co se nám snažíte sdělit, ale pro mnohost ostatních omylů (nepravd), se Vám to nemůže zdařit. Zde nestačí znát pravdu (0), ale je třeba ji umět pravdivě sdělit, což není nijak jednoduché. Proto Vám přejeme, abyste nejen věřil v příslušnou pravdu (0), ale abyste se ji naučil také pravdivě sdělovat. V tom jsme se Vám snažili pomoci, ač se obáváme, že pro bolestivé odhalování ostatních omylů můžete naši pomoc rozladěně odmítnout...

Závěrem je třeba ještě říci: Anthroposofické představy o karmě jsou v pořádku. Jde jen o to, zda jste se s nimi seznámil bezprostředně (např. v anthroposofické literatuře), nebo prostřednictvím lidí, kteří se pokládají za „anthroposofy“ (protože mají např. mnoho anthr. knih), anthroposofii však (jako obvykle) vůbec nerozumějí...

-zmp-

Ještě k odpovědi Petrovi (tautologie soudobého pojetí karmy):

Podařilo se nám dopátrat, čeho se týkaly „tři kapitoly“, zavržené císařem Justiniánem I. za papeže Vigilia. Vedle zavrženého „Origenova učení o preexistenci duše, karmě a reinkarnaci“ byly v Cařihradě r. 553 zavrženy následující „tři kapitoly“:

- 1/ spisy Theodora z Mopsuestie
- 2/ spisy Theodoreta z Cyru
- 3/ list Ibase perskému biskupu Marisovi...

-zmp-

řectví (Standa, 24. 01. 2009 15:37)

Mám problém dát příběhy řecké mytologie do souvislosti s duchovní vědou, která tyto příběhy uvádí jako jeden ze základů evropské kultury. Například: bohyně Athéna, Héra a Afrodíta se přou, která z nich je hezčí. Chovají se jako nějaká „buchta ze Zlámané Lhoty“, pro kterou je důležité, zda je hezčí než sousedka či kolegyně. Co je na tom božského?

Dále: Když má Paris pomoci onoho známého jablka Hesperidek tento spor rozhodnout, snaží se ho tyto bohyně zkorumpovat a podplatit, každá mu něco nabídne, aby bylo vítězství její. Co je na korumpování a podplácení božského? Chovají se tak skutečně Bohové, kteří mají být vyspělejšími a vyššími bytostmi, než jsou lidé?

Další příklad: Oidipus.

Jeho otec na základě věštby narozenému synovi provrtá paty (nikde jsem tento chorobně úchylný čin nenašel vysvětlen) a odloží ho k ovčákům. Oidipova matka měla v těhotenství sen, že syn zabije svého otce a ožení se s ní. Domnívám se, že měla v těhotenství spoustu snů (např., že syn bude třeba obchodníkem atp.), proč se tedy chovala právě podle tohoto jednoho snu?

Je známo, že Oidipus se pohádal se svým otcem (aniž by věděl, že to je jeho otec) a v hádce ho zabil. To je jeden za druhým příklad chorobného a nezralého jednání, poněvadž kdo by zabil někoho jen, když se s ním pohádá?

Kdyby dnes někdo provrtal novorozenci paty a odložil ho někam k ovčákům, byl by jednoznačně „magor“ a samozřejmě člověk, který si zaslouží jednoznačně trestní stíhání.

Další příklad:

Po únosu Heleny nastane Trójská válka, která trvala deset let a zahynulo v ní dejme tomu 100 000 lidí (to je jen úvaha). Je lepší důkaz o nezralosti a chorobném duševním stavu, než vést takovou krvavou válku kvůli jedné ženě? Zatímco dnes nás uvádí ve zděšení zprávy, že v Gaze zahynulo 1500 civilistů, uvedenou Trójskou válku vnímáme s úctou a obdivem jako velkou řeckou kulturu.

Z tohoto a mnoha dalších různých příběhů řecké mytologie nám může vyvstat obraz o tom, že celá tato kultura je postavena na choromyslných, násilnických a nezralých lidech a podivných bozích, kteří mají být vyššími bytostmi, ale přitom mají vlastnosti a chování, které nemá mnoho dnešních tzv. obyčejných lidí, tedy bytostí nižších. Jaká je podstata těchto příběhů? Proč jsou takto podávány? Jaký na to máte názor?

Odpověď Standovi (řectví):

Váš problém tkví v tom, že si protiřecíte. Chcete řecké mýty uvést do souvislosti s duchovní vědou, uvádíte je však do souvislosti výhradně s materialistickou „vědou“ (světonázorem). Budete-li takto hodnotit i ostatní duchovní produkci lidské kultury, budou se nám jevit jako morbidní zvrhlosti i ony (bible, klasické pohádky, legendy, mýty ostatních národů, aj.).

Zde je třeba si uvědomit, že materiální úroveň je fyzicky tělesným světem plně uskutečněných následků. Naproti tomu duchovní úroveň je světem ideálních účelů a příčin (tzv. bohů), jejichž plně vnímatelné projevy jsou ve světě fyzickém, nikoli ve světě duchovním. A protože (jak jsme si již vícekrát řekli) to, co se projevuje, není svým vlastním projevem, musíme se naučit tyto dva světy (duchovní a fyzický) přísně rozlišovat.

Tělesný vývoj člověka ve fyzickém světě by neměl nijaký smysl, kdyby se právě v tomto nejnižším světě nenaučil poznávat i světy vyšší. Aby se to mohl naučit, přicházejí mu vstříc zasvěcení, vyprávění o duchovním světě v tzv. „podobnostvích“ (obrazech). Kdyby se pak ve fyzickém světě plných projevů mohlo projevovat pouze dobro, nebylo by ani v duchovním světě zapotřebí příčin a účelů zla. Pak by ovšem člověk ve výhradně dobrém fyzickém světě vůbec nevyvíjel svobodnou vůli, ale byl by jen dobrotivou loutkou v rukou dobrých bohů, něčím na způsob „prasete v žitě“...

Jobova kniha vypráví o sporu mezi Hospodinem a Satanem, zda je Job dobrým, bohabojným a spravedlivým člověkem ze své vlastní vůle, nebo jen proto, že mu Hospodin přeje (jako praseti v žitě). Nato Hospodin uznává Satanovu argumentaci a dovoluje mu (Satanovi), aby Jobovi všechno vzal, s výjimkou života (= Izraelský poukaz na reinkarnaci), neboť jen tak může Job dospět ke spravedlnosti ze své vlastní vůle:

„Běda světu pro pohoršení! Pohoršení musí nutně přijít, avšak běda tomu, skrze koho přijdou.“ (Matouš: 18, 7)

Velmi vážně míněná karmická hrozba „*běda tomu, skrze koho (pohoršení) přijdou*“ ukazuje, že má-li na svět přijít zlo, musí se část bohů doslova obětovat (snížit se ke zlu), aby mohl být tento účel naplněn. Toto zlo však nemůže na svět přijít jen jaksi „jako“, ale zcela vážně a účinně ve vsí své morbidnosti. Aby lidé pochopili, že zlo za ně nikdo nepřekoná, stává se i samotný Syn Boží člověkem a podrobuje se veškerému zlu (martýriu), aby lidstvu ukázal, co je úkolem každého člověka.

Totéž naznačují také řecké mýty „proboděním nohou“ syna Oidipa, zavrženého otcem následkem nutnosti (věštby neodvratného osudu).

Přirovnáte-li tzv. „Paridův soud“, vedoucí k Trójské válce, k tzv. „Poslednímu soudu“ (po odeznění všech válek) Syna člověka jako jednoho z božské Trojice, nahlédnete, jakým vývojem plným protivenství musí člověk nutně projít, než se naučí soudit (usuzovat) spravedlivě (pochtivě). Čím dříve se to naučí, tím méně bude trpět...

Vámi zmíněné mýty toho ovšem naznačují (podoběním) mnohonásobně víc. Zde jsme se mohli soustředit jen na to nejdůležitější. Postupem času, pokud se lidé nezpronevěří svému poslání, budou tyto mýty podrobně dekodovány v míře, v jaké si lidé budou osvojovat spravedlivé úsudky...

-zmp-

ještě ke karmě (Petr, 26. 01. 2009 11:45)

Omyly? Spíš určité nepřesnosti v pojmech. Ovšem, když začneme systematicky vše skládat v celek, tak nám vyjde, že karma a genetika musí být dohromady podřízena zase nějakému vyššímu zákonu. A když tyto a další věci začnete skládat dohromady, tak zjistíte, že tak jak dnes popisujeme karmu, tak prostě nemůže fungovat. Sám to tušíte, když říkáte, že říct, že se převtěluje duše není úplně správná formulace. (Tím ovšem typicky váš výklad končí.) Přesto, že jste nám to chtěl ale předtím dokonce s vykřičníkem vsugerovat.

Předpokládám, že přes různé odbočky se nakonec plus minus dostanete k moji původní formulaci o "nicotě". Totéž se týká pojmu účel. Pak nám opravdu vyjde, že kauzalita (minulost) nic nevysvětluje. Nalezení "příčiny" bez toho abychom znali účel nás nijak moc neuspokojuje. I naše pojetí "kauzality" (srv. čas) dostane v takovém světě ránu. Jestliže opakovaně tvrdíte, že Ježíš v příběhu o mládenci potvrzuje existenci karmy, nemohu než se tomu vašimi slovy divit. O pár řádků níže však na stejný problém odpovíte: Copak si bůh hraje jako kočka s myší? Sám jste se popřel.

To je zřejmě proto, že se nesnažíte vidět věci a všechny působící síly v celku. Ve fázi mezi "inkarnacemi" nepochybně čerpám i ze zkušenosti ostatních lidí, která se na mne přelije. Tím se ale podle mne popis karmy, jak ji popisujete (nebo právě raději nepopisujete), ukazuje neudržitelným. Co vlastně považujete za karmu a jak ji měříte? Co je to ta duše?

Možná by bylo lépe napsat nějaký souvislý text třeba o karmě, než se principiálně vyjadřovat jako vždy jen reaktivně a tedy nutně zcela neúplně. Jaký je výsledek vašeho snažení a sdělování třeba vaší představy o karmě na tomto webu nebo jinde? Je to chyba těch druhých? Pak uděláte z nouze ctnost a hrajete si na „pedagoga“. Takový styl diskuse je sice trochu přínosný, ale obávám se poněkud trapný. (Pokud se někdo ztotožní s "komplexem" gurua, vlastně prohrál.)

"Komu spadne na hlavu bomba, nebo je postižený, ten si to karmicky zasloužil." Opravdu nerozumíte nebezpečnosti takového stylu uvažování a tedy co Ježíš vlastně chce říct? Zatím to vypadá, že to vylijete jako dítě i s vaničkou.

Odpověď Petrovi (ještě ke karmě):

Protože chceme, aby na našich webových stránkách probíhala živá diskuse, vyhýbáme se jednostranným výkladům (monologům), jejichž délka již předem každého potenciálního čtenáře odrazuje. Také si nechceme hrát na „odborníky“ (pedagogy, guru atp.), ale na rovnocenné účastníky diskuse. Proto neuvádíme nijaký souvislý text na žádné téma, ani se nesnažíme diskusi nijak usměrňovat, ale jak jste správně postřehl, vyjadřujeme se pouze reaktivně. Tím se snažíme mluvit jen o tom, co druhou stranu skutečně zajímá, k čemu se sama vyjadřuje (namítá, ptá atp.) a v čem projevuje iniciativu. Tím, je dáno, že diskusní témata a jejich rozsah určuje každý, jen my ne. Tak máme jistotu, že se diskutuje o tom, co zajímá ostatní a ne jen o tom, co zajímá nás.

Principem karmy jsme se ovšem na našich stránkách již vícekrát zabývali, a to velmi podrobně (viz diskuse se Standou, Mirkem, Helenou a P. Čolákem, resp. P.Č.). Máme dokonce za to, že podrobnější výklad nikde jinde nenajdete...

Vám jsme odpověděli, že pojem „převtělování duše“ není zcela správný a dál jsme toto téma nerozvíjeli, v přesvědčení, že tím bychom již překročili Vámi vymezené téma diskuse, které můžete kdykoliv rozšířit zase jen Vy.

Nuže, duše je to, co se v těle inkarnuje, a co se jeví být ve své prvotní podstatě relativně „ničím“ (tzv. tabula rasa). To, co v tělesně fyzickém světě pozorujeme jako kauzalitu příčiny a následku, která je mj. také zákonem karmy a ovlivňuje tedy pokračující inkarnace duše, to není přirozeným vlastnictvím duše. Proto se duše vždy znovu inkarnuje jako „tabula rasa“, zatímco kauzální „extrakt“ jejích předchozích inkarnací musí být k její inkarnaci nějak (uměle zákonitě) připojen z venčí. Kauzální extrakt je jako něco zcela samostatného sledován např. Buddhismem, který mluví o inkarnacích jen ve smyslu vyrovnávání skutků z předchozích životů, tedy ve smyslu jakési vnější karmy.

Mimo vnější karmu (osud), však existuje ještě karma vnitřní, která se na rozdíl od vnější karmy netýká vnějších skutků, ale vnitřních vlastností, osvojovaných (kauzálně) prostřednictvím vnějších skutků. Tento vnitřní kauzální extrakt nazývá duchovní věda „extrakt Já“, jenž se v dané inkarnaci projevuje jako tzv. vloha (talent, „hřivna“ atp.). Jen díky němu může člověk v určité fázi vývoje sám o sobě mluvit jako o „Já“ (v západní civilizaci zhruba v druhém roce života, u přírodních národů nikdy). Jinými slovy, člověk sám sebe nepoznává jako duši (relativně nic), ale jako Já (relativně něco, resp. někdo). Jakmile se Já jednou vyvine, prochází tzv. „reinkarnací“, na rozdíl od inkarnací duše a extraktu vnějších skutků. Předložka „re“ (re-inkarnace) naznačuje reaktivitu, tj. reaktivní poznávání Já. Každý poznává inkarnaci vlastní duše a následky vlastních vnějších činů (vnějšího osudu), podle talentu svého Já.

Z uvedeného je zřejmé, že pokud kdo mluví o inkarnaci pouze jednostranně, nikoli jako o inkarnaci trojnosti (duše, osudu a Já), nemůžeme s ním jen tak beze všeho souhlasit, současně mu však nemůžeme vnucovat trojnost, pokud o to sám neprojeví zájem (lhostejno jak)...

Dost dobře nerozumíme v čem vidíte rozpor, mluvíme-li jednou o Ježíšem potvrzené karmě u slepého od narození a podruhé klademe otázku, zda si s námi bůh hraje jako kočka s myší...

Pravíte-li, že „*ve fázi mezi "inkarnacemi" nepochybně čerpám i ze zkušenosti ostatních lidí, která se na mne přelije*“, pak se musíme ptát po mechanismu takového přelévání, neboť nic takového není v souladu s tím, co pokládáme za mechanismy karmy, inkarnace a reinkarnace...

Na otázku, co je to duše lze stručně odpovědět toto: Aby cokoli mohlo relativně existovat, musí to být ohraničeno, musí to být konečné, prostorové (srovnej Mojžíšovo stvoření Nebe a Země). Neohraničené (nekonečné) relativně neexistuje. Také duše je cosi ohraničeného (konečného, prostorového). Vzhledem k jejímu ohraničení mluvíme o tzv. „astrálním těle“,

vzhledem k podstatě ohraničeného obsahu mluvíme o tzv. „nic“ (tabula rasa). V její prvotní (počáteční) podobě si můžeme duši představit všestranně jako kulovitý prostor (Nebe a Země), např. jako bublinu ve vodě. Inkarnovaná duše se přizpůsobuje tělu, do něhož se vtěluje a během řady inkarnací je formována silami projevu výše zmíněných extraktů (vnitřního a vnějšího). Cílem (smyslem, účelem) tohoto karmického vývoje není nic jiného, než získání nesmrtelného fyzického těla a poznání sebe sama v podobě pravého Já...

-zmp-

éterný kristus (Petr, 27. 01. 2009 19:58)

Steiner ve své přednášce o příchodu éterného Krista uvádí, že od konce doby bohyně Kálí (trvajících 5000 let) následuje epocha trvajících 2500 let. Uvádí někde nějaké zdůvodnění proč právě tak dlouho? Jinde uvádí, že to, co on nazývá Maitreja má přijít za 3000 let. Tedy podobné číslo. Kde vzal zase toto? (Je to nějaké indické proroctví?) Domnívám se, že to 3000 jaksí převzal od perského Zarathustry, který tvrdil, že "mesiáš" přijde za 3000 let po něm. A tedy sám sebe jakoby pojal jako Zarathustru? Ale to nemůže být skutečným vysvětlením. Neznáte vysvětlení těchto dat? Mám svoje vysvětlení, co tím časovým obdobím ve skutečnosti elegantně naznačuje, ale zajímá mne váš názor.

Odpověď Petrovi (Kristus):

V okolí Olomouce, cestou z Huzové na Mutkov, narazíme na sporé zbytky hrádku Waldhausen, kde se prý vždy o sedmém úplňku každého roku zjevuje Černá paní se stříbrným závojem a modrýma očima. Odpovídala prý lidem na otázky, než se jí jeden mládenec zeptal, kolik roků bude ještě naživu. Odpověděla mu: „*konec života se nepočítá na roky, ale na kroky, podle toho, jak dlouhá je cesta.*“ Od té doby již nikomu neodpovídá. Její krok je tedy sedmý úplněk v roce, zatímco čas tohoto kroku můžeme spočítat jako zlomek roku (v měsících, týdnech, dnech, hodinách atd.)...

Obdobně i vývojová období můžeme počítat na roky, rozhodují tu však kroky. Tyto kroky nejsou dány libovůlí, proroctvím atp., ale přísně mechanickými zákonitostmi, jejichž princip lze demonstrovat např. na ozubeném soukolí hodinového stroje.

Spolupůsobení ozubených koleček o nestejném počtu zubů je dokonáno (ukončeno) v okamžiku, kdy se jejich kroky srovnají, kdy současně dokonají úplnou otočku (360°) kolem své osy. Spolupůsobí-li např. kolečko s 6 zuby s kolečkem o 12 zubech, musí se menší kolečko otočit dvakrát (2 kroky), zatímco větší kolečko se otočí jen jednou (1 krok). Zde je společným krokem krok většího kolečka ($1 \times 12 = 2 \times 6$), který je současně mírou času: 12.

Komplikovanějším případem je např. spolupůsobení kolečka se sedmi zuby s kolečkem o 12 zubech. Zde se musí menší kolečko otočit dvanáctkrát (12 kroků) a větší sedmkrát (7 kroků), takže čas jejich spolupůsobení představuje číslo 84 (7×12). Spolupůsobí-li víc koleček, mohou jejich kroky i čas nabýt astronomických hodnot. Tak např. na tom, aby se mohl Kristus inkarnovat v lidském těle, spolupůsobilo na vývoji jeho těla velmi mnoho starých zasněvců (Krišna, Zoroastr, Buddha, Eliáš aj.)...

-zmp-

ještě karma (Petr, 06. 02. 2009 18:02)

Příklad Ježíše se slepým mládencem. Na jedné straně tvrdíte, že se zde projevuje něco jiného než karma a sice "aby se ukázaly skutky boží", což Ježíš takto interpretuje a zároveň tvrdíte, že je to jako hra kočky s myší a proto to nemůže existovat...

Ano, máte pravdu co se týká trojnosti, ale tvrdím, že je třeba dávat důraz na smysl (účel), ne na kauzální příčinu, protože ta nakonec nic nevysvětluje.

Proto se karma spojovala s gnostikou, která i samo tělo považovala za něco negativního a tím popírala účel vtělení.

V oficiálních dokumentech z té doby je toto zdůvodnění. V určitém smyslu se možná nejedná o zákaz jako takový, ale o ochranu před touto gnostickou (a nejen gnostickou) tendencí se kamsi zpět vracet a rozplynout se.

Jinak zřejmě mechanismus vývoje vesmíru bude ještě jiný než jen tento jakoby karmický. Proto čerpám i ze zkušenosti ostatních lidí.

Proto je také asi možné vzít jakoby hříchy někoho na sebe a ten se pak třeba uzdraví... Bude existovat výměna "energie" na jejíž popis prostě jen idea karmy nestačí. Chce to promyslet ze všech stran a přesně definovat co je vlastně myšleno "karmou" a "reinkarnací", podívat se i na negativa tohoto stylu uvažování, a pak můžeme rozhodnout, jestli tato představa, jak je nám předávána je dostačující nebo ne.

Odpověď Petrovi (ještě karma):

Vaše tvrzení obsahují často velmi důležité pravdy. Jen se Vám je nedaří jednoznačně vyjadřovat.

Tak i Váš výrok „*tvrdím, že je třeba dávat důraz na smysl (účel), ne na kauzální příčinu...*“ spojuje nesprávné se správným.

Chceme-li např. smysluplně vystřelit (ne jen tak nazdařbůh), tu nám nestačí znát pouze účel pušky (střílet), ale musíme také vědět, co (koho) chceme zastřelit (např. jelena) a jak je to možné. Možné je to tak, že střelu předem usměrníme k cíli (dáme do zákrytu oko, hledí, mušku a cíl). Ani to však ještě nestačí, neboť puška nevystřelí, pokud jí k tomu nesjednáme příčinu, pokud nezmačkneme spoušť!

Důsledně domyšleno, zmáčknutím spouště dáváme pušce pouze impuls příčiny, což by však u nenabité pušky nebylo možné. Tzn., že s příčinou nesouvisí jen zmáčknutí spouště, ale také nabitá puška, která tak představuje mechanismus příčiny. Z věci je zřejmé, že mechanismus příčiny musíme připravovat (výrobou pušky i náboje a nabitím pušky) dávno před tím, než v lese vyhledáme jelena (účel). Zdá se tedy, že příčina předchází účel...

Lze však namítnout: Na mechanismu příčiny (výrobě pušky atd.) bychom nikdy nezačali pracovat, kdybychom nechtěli zastřelit jelena (naplnit účel příčiny). Nyní se pro změnu zdá, že účel předchází příčinu...

Lze však také namítnout: Dostanu-li pušku darem, nemusím znát její původní účel, ale mohu ji používat neúčelně, jen jako samotný mechanismus příčiny. Tak mohu střílet pánu bohu do oken nebo zastřelit jelena, jenž se mi náhodou připlel do cesty. A opět se zdá, že příčina předchází účel.

Nuže, co bylo dřív? Příčina, nebo účel? (srovnej Marxovo: „...*slepice nebo vejce?*“)...

Nyní si všimněme, že otázkami „co?“ nebo „jak?“ se ptáme jen na jediné, tj. na předmět (podstatu) nebo na mechanismus. Naproti tomu otázkou „proč?“ se ptáme na dvojí, na příčinu i na účel!

Musíme se tedy ptát: Co má příčina s účelem společného, že se na ně lze ptát touž otázkou (proč)?

Ač se lze u příčiny a účelu přít, co bylo dřív a co později, přece souvislost příčiny s účelem ukazuje na souvislost dvou relativních opaků, minulosti a budoucnosti. A protože bez minulosti není budoucnost ničeho opakem a obráceně, je zřejmé, že ani příčina není možná bez účelu (a naopak).

Jak jsme si již vícekrát ukázali (viz odpověď Leovi: Jen pár slov - odpověď Standovi: duchovní vedení - odpověď Shackalovi: čas či pohyb + bez času to jde také), minulost a budoucnost představují vzájemně neoddělitelnou dvojici blíženců v jednotě současnosti (k okamžiku mezi minulostí a budoucností tu nepřihlížíme).

A obdobně jako s minulostí a budoucností je tomu i s příčinou a účelem!

Tvrdíte-li tedy, že „je třeba dávat důraz na smysl (účel), ne na kauzální příčinu“, pak inklinujete k jednostrannosti...

Tak jako lze od pojmu „minulost“ odvodit pojem „budoucnost“ (ve směru času), tak lze od pojmu „budoucnost“ odvodit pojem „minulost“ (proti směru času). Je tedy třeba klást důraz na obojí (vycházet z obojího), ne však současně, ale střídavě. Jednou na to (z toho), podruhé na ono (z onoho). Obdobně je tomu i s příčinou a účelem:

A/ od příčiny lze dospět k účelu (v čase)

B/ od účelu lze dospět k příčině (proti času)

Nyní můžeme obě cesty (A i B) uplatnit na biblický příběh o uzdravení od narození slepého.

Praví-li Ježíš, že tu nejde o karmickou ani genetickou příčinu („*nezhřešil on ani jeho otec*“), pak říká, že se tu nejedná o stvoření následku skutky lidskými, projevujícími se v čase (A).

Praví-li Ježíš: „*aby se ukázaly skutky boží*“, pak říká, že se tu jedná o stvoření příčiny skutky bohů, projevujícími se v protisměru času (B).

Nyní se musíme ptát: Je tento božský zásah proti času (B) svévolnou a bezúčelnou „*hrou kočky s myší*“, nebo sleduje nějaký účel? Jisté je, že žádný božský zásah (B) nesleduje účel, z něhož proti času vychází, ale sleduje příčinu. Z této příčiny pak musí v čase vyjít od narození slepý, aby mohl sledovat původní účel (A), jímž je proti času zasahující bůh.

Pravdou je, že od narození slepý není slepý vlastní vinou, jako je pravdou, že se ani nenarodil vlastním přičiněním.

Zkrátka, od narození slepému bylo ukřivděno a proto se rodí s pozitivní karmou. Bůh, který se u něj zadlužil (tím, že ho stvořil) musí svou negativní karmu vyrovnat uzdravením slepého. A protože se karma vyrovnává na třech stupních (tělesném, duševním a duchovním), musí bůh sestoupit až na fyzicky tělesnou úroveň. Tak je od narození slepý uzdraven Ježíšem Kristem a současně naplňuje svůj účel, neboť jakmile prohlédl, spatřil svého boha (účel) v osobě Ježíše Krista.

Uvážíme-li nyní, že „slepota od narození“ nemusí znamenat jen tělesnou slepotu, ale také slepotu duchovní, pochopíme, proč tzv. „gnose“ považovala již zrození ve fyzickém těle za něco negativního, za jakousi „nemoc od narození“. Vždyť právě fyzické tělo je příčinou naší duchovní slepoty, neboť umožňuje člověku jen vnímání fyzického světa. Ježíš Kristus tedy nevyrovnává svou karmu pouhým uzdravením lidské duchovní slepoty, ale uzdravením lidského fyzického těla vůbec, které ze smrtelného činí nesmrtelným...

Neguje-li tedy gnose fyzické tělo, pak neguje (popírá) vtělenou příčinu, nikoliv účel vtělení, jak se domníváte...

Negováním těla gnose zaujímá božský pohled proti času, od účelu k příčině (B), zatímco katolicismus zaujímá lidský pohled v čase, od příčiny k účelu (A). Proto katolická církev nemohla porozumět gnosi a ve své kategorické jednostrannosti (A) ji pojala jako herezi (B), aniž byla s to domyslet, že tím pojala jako herezi také skutky boží.

Nuže, kdo je vlastně heretikem? Gnose nebo katolictví?

Avšak ani otázka hereze není jednostranná.

Praví-li oficiální (církvní) dokumenty, že „*se možná nejedná o zákaz gnose jako takové (B), ale o ochranu křesťanů před její tendencí vracet se kamsi zpět a rozplynout se*“, pak se musíme ptát: Kterou cestu (A nebo B) představuje „*gnostická tendence vracet se kamsi zpět*“?

Protože gnose sleduje božskou cestu proti času (B), je její zpětnou tendencí lidská cesta v čase (A). Chce snad církev chránit křesťany před lidskou cestou (v čase) od příčiny k účelu (A)?

Protože katolický zákaz gnose zakazuje křesťanům antičasový božský pohled na příčinu (B), povoluje jim vlastně časný lidský pohled na účel (A). Katolictví tím říká: Nedbejte na to, co Vám bylo dáno do vínku zrozením, ale usilujte o návrat k bohu, jako k jedinému smyslu své existence.

Jenže návrat k bohu (A) je také zpětnou tendencí gnose, před níž mají být křesťané zákazem gnose (B) chráněni.

Jak se v těchto rozporech orientovat?

Klíčem k porozumění věci je závěr katolického zákazu, v němž po slovech „*vracet se kamsi zpět*“ následuje ještě: „*a rozplynout se.*“

Nahlédneme-li do Janova evangelia, tu můžeme postřehnout, že počátek jeho Prologu („*Na počátku bylo Slovo, to bylo u Boha, to bylo Bůh...atd.*“) sleduje cestu gnostickou (B), od účelu k příčině: „*a to Slovo se stalo tělem*“.

Na počátku gnostické cesty (B) bylo tedy božské Slovo v netělesném stavu, neboť až na jejím konci se stalo tělem.

Jaký je rozdíl mezi tělesným a netělesným stavem?

Splynutí s tělem je opakem netělesného rozplynutí, zvaného ve východní esoterice „nirvána“.

Katolický zákaz gnose (B) neměl tedy zamezit veškerému zpětnému návratu k bohu (A), ale návratu k neurčitému (netělesnému) bohu („*kamsi zpět*“) ve stavu „nirvány“ („*a rozplynout se*“), jak o něj usiluje východní esoterika. Nakolik byl v tomto ohledu katolický zákaz gnose (B) účinný, ukazují středověký návrat Islámu k netělesnému bohu Alláhovi. Křesťanský ideál tělesného Boha (Ježíše Krista), jako Slova jež se stalo tělem, v němž vstalo z mrtvých a vystoupilo na Nebesa (A) se ovšem v nirváně nerozplynul a proto trvá dál...

Nuže, co (kdo) vlastně na zpětné cestě k bohu (A) rozhoduje o tom, zda se na jejím konci naše tělo rozplyne, či nerozplyne? Rozhoduje o tom bůh? Nikoli! Ten přece rozhoduje na gnostické cestě (B) proti času o smrtelné tělesné příčině (B).

Rozhoduje o tom člověk? Ne! Ten se přece rodí duchovně slepý a proto se nemůže rozhodnout správně.

Na první pohled (viz odpověď Kryštofovi: poslední soud) je zřejmé, že tu stojíme před neřešitelnými rozpory a proto ani nejsme s to uvěřit, že by se Ježíš Kristus mohl vrátit do nirvány v nesmrtelném těle, aniž by se rozplynul.

Jsou tu však také pohanské mýty starých Řeků, vyprávějící nejen o skutcích bohů (B) a lidí (A), ale také o jakémsi kombinovaném konání (A i B) napůl boha i člověka, o konání bohočlověka Hérakla. Nyní si také můžeme všimnout, že i v Prologu Janova evangelia nalezneme něco podobného: „*Od Boha (B) byl poslán člověk (A) jménem Jan*“. Zatímco všichni ostatní lidé přicházejí od příčiny a krácejí v čase k účelu (A), člověk jménem Jan přichází od účelu a kráčí proti času k příčině (B).

Tajemství člověka Jana se jeví být ještě záhadnější, než tajemství samého boha (nirvány) či bohočlověka.

V každém případě nás může Jan upozornit, že jsme při uzdravování slepého od narození na něco zapomněli. Zapomněli jsme na svobodnou vůli člověka. Tzn., že slepý od narození může své uzdravení odmítnout (NE!), protože Ježíše Krista za svého Boha (který je u něj karmicky zadlužen) neuzná (neuvěří v něj). Proto Ježíš při všech svých „zázračných uzdraveních“

požaduje, aby v něho nemocný uvěřil. Nuže, co u člověka (od narození slepého) obrátí jeho nevíru (nesouhlas NE) ve víru (v souhlas ANO)? Boho-člověk Ježíš Kristus? Nikoliv! Toho přece člověk odmítá (NE!), dokud v něj neuvěří. Ukázali jsme si již (viz odpověď Mirkovi: idealismus a materialismus), jak se negativ (NE) mění v pozitiv (ANO) tzv. „negací negace“, tj. vzájemnou interakcí dvou negativů: $NE \times NE = ANO$.

V našem případě je tedy proti lidské negaci (NE), člověka od narození slepého, kráčejícího v čase od příčiny k následku (A), poslán od boha (B) člověk jménem Jan, jenž je božskou negací (NE). Avšak negace jako negace (NE jako NE). Proto je i negace, poslaná od boha (Jan) zvána člověkem.

Jan = Já-ne (srovnej „ne-já“ Gotamy Buddha)

Čteme-li Janovo evangelium pozorně, shledáme Jana Křtitele jako vše negujícího člověka božího.

Tímto naznačením tajemství dvou Janů (Jana Křtitele a Jana evangelisty), personifikujících „negací negace“ ($NE \times NE$), můžeme naše úvahy o karmě, z hlediska gnose (B) a katolicismu (A) ukončit...

Ještě k Vaším slovům: *„...je také asi možné vzít jakoby hříchy někoho na sebe a ten se pak třeba uzdraví... Bude existovat výměna "energie" na jejíž popis prostě jen idea karmy nestačí.“*

Vzít cizí hřích na sebe představuje vyrovnat za něj jeho karmu. Např. zaplatit za něj dluh 100Kč. Taková „výměna energie“ se však karmě nevymyká, protože nyní je onen hříšník karmicky dlužen nám (100Kč). My jsme mu tím pouze poskytli „odklad“, tj. více času k uzdravení (vyrovnání), na třech úrovních karmy (fyzické, morální a mravní)...

-zmp-

vědomí (Petr, 06. 02. 2009 18:09)

K trojnosti "co, jak, proč", bych jen dodal námitku nebo doplnění, jak to vezmete, že nakonec to "co" není úplně přesné, spíše "kdo". Protože vesmír nakonec není něco neosobního, nějaká struktura, ale je to vědomí. V této souvislosti je otázka, čím se vlastně liší naše vědomí od vědomí vesmíru.

Odpověď Petrovi (vědomí):

Všechny otázky (co, jak, proč) lze pojímat objektivně (tělesně) nebo subjektivně (osobně). Nejnázorněji to projevuje právě otázka na podstatu „co?“ (resp. „kdo?“), kterou skloňujeme ve všech pádech v obojím pojetí (1. pád: „kdo, co“, 2. pád: „koho, čeho“ atd.). Možnost dvojího pojetí (tělesného a osobního) souvisí s výše zmíněnými (odpověď Petrovi: ještě karma) projevy duchovně božskými (B) a tělesně lidskými (A). Obojím způsobem lze pak pojímat nejen mikrokosmos, ale i makrokosmos...

-zmp-

ryba (Petr, 06. 02. 2009 18:34)

Ano, máte pravdu. Přirozeně počítáme ne v rocích, ale v krocích. Jenom proto také mohou prorocství fungovat.

V této souvislosti mám ještě jednu otázku. Zatím jsem si nevšiml, že by si někdo z antroposofů položil otázku, proč je taková časová prodleva mezi příchodem Ježíše a pak éterného Krista. Mám na to své vysvětlení, ale nevím, jestli se o tom Steiner někde nějak nezmiňuje??

Také je zajímavé, že Steiner klade počátek éry ryb do 15. století, ačkoliv uvádí, že Ježíš používá právě symbol ryby jako vlastně symbol nové epochy. (Přesné citáty bych musel najít, mám německy vytištěné všechny stránky kde se Steiner zmiňuje o rybách.) Zmiňuje se někde proč zase taková prodleva? Proč to připravuje tak dlouho dopředu? (Jestliže jedno období trvá 2160 let, pak je dopředu o 1400 let, tedy je teprve na konci první třetiny předchozího eonu. Možné je si i položit hypotetickou otázku, jestli se zde nezmýlili v době Ježíšově anebo Steiner). Zajímá mne samozřejmě i vaše vysvětlení.

Odpověď Petrovi (ryba):

Jedna věc je Kristův příchod v éterném těle a druhá věc je schopnost člověka tento příchod zaznamenat. Když Kristus přišel ve fyzickém těle Ježíše z Nazareta, mohl ho pozorovat každý, kdo měl zdravě vyvinuté smysly fyzického těla. Obdobně může Krista v éterickém těle pozorovat každý, kdo má zdravě vyvinuté éterické tělo, které je vlastním orgánem myšlení.

Proti tomu ovšem působí vzdoro-inteligence, která dnes ovládá veškerou akademickou půdu (vč. školství). Pouze jí „vzdělaní“ lidé éterného Krista nepostřehnou, nepřipustí-li negaci akademického učení (teologie či přírodovědy) svatojánskou gnosí (viz odpověď Petrovi: ještě karma), např. v podobě negativní logiky Pavla z Tarsu či Zénóna z Eleje.

Aby se vzdoro-inteligence nemohla motat Kristovi pod nohy (jako mohla překážet jeho fyzické inkarnaci), nejsou jednotlivé kroky Kristova příchodu „nezasvěceným“ sdělovány. Proto je nevyzrazuje ani R. Steiner, který informuje jen o tom, čeho je zapotřebí k nahlédnutí, kdy, kde a jak ho lze postřehnout. Zsvěcení jako by tím respektovali Vámi zmíněný (viz odpověď Petrovi: ještě karma) katolický zákaz sledování gnostické cesty bohů (B).

Jinými slovy, naším úkolem není starat se o kroky éterného Krista (B), ale o kroky, které máme vykonat my (A), abychom se s éterným Kristem neminuli. Tzn., že se máme starat o zdravý vývoj svého éterného těla (o své reálné logické myšlení). Neboť k čemu je nám informace, kdy a kde vytryskne pramen vody živé, nebudeme-li se umět z něho napít?

Obdobně je tomu s vývojovými epochami a jejich symboly, které jsou bez reálného logického myšlení jen duchaprázdnými abstraktními teoriemi...

Kristovo éterné tělo je zduchovnělým tělem fyzickým, po jeho vzkříšení z mrtvých. To bylo ještě před vystoupením na Nebesa (A) vnímatelné Kristovými příznivci (obrácenými, uzdravenými učedníky), kteří tehdy mohli Krista následovat v čase (A). Jenže opětovný příchod Krista v éterném těle není cestou v čase (ze Země na Nebe), ale cestou proti času (z Nebe na Zem), je jaksi neo-gnostickou cestou (B). Tzn., že éterného Krista na nové cestě (B) nelze následovat starou křesťanskou cestou (A), tj. „cestu víry“, ale cestou posledního soudu (usuzování na základě uvažování o vnímaném)...

Jako první spatřil éterného Krista, již na počátku jeho neo-gnostické cesty (B), odpůrce křesťanské víry, farizej Pavel z Tarsu. Spatřil jej, když pronásledoval (negoval) křesťany na cestě do Damašku (A), z níž ovšem následkem svého vidění odbočil do Arábie (předzvěst Islámu). Teprve touto oklikou navštívil Damašek, kde byl obrácen (B), takže byl vlastně první, kdo následoval éterného Krista na jeho neo-gnostické cestě (B). Příznačné je, že obrácený Pavel, všude kam přišel, zakládal křesťanské samosprávné obce (srovnej posláni buddhystatvy Maytréji)...

Z uvedených důvodů na našich stránkách preferujeme „napravování“ (NE x NE = ANO) současného lidského myšlení, aby bylo schopné všestrannosti duchovní vědy (A i B), nikoli jen jednostranného bádání (víry) na cestě katolicko-přírodovědecké (A) či gnosticko-neo-gnostické (B)...

-zmp-

Merlin (Standa, 08. 02. 2009 12:01)

V přednášce: „Moderní civilizace ve svých počátcích, sestupné síly dneška“, ze dne 23. 1. 1923 R. Steiner hovoří: V pověsti o Merlinovi se říká, že zbožná jeptiška přišla do jiného stavu s Dáblem a porodila jeho syna Merlina. Dábel si tak chtěl opatřit na Zemi v Merlinovi odpůrce proti Kristovi. Merlin se však nestává antiKristem jen proto, že jeptiška byla příliš zbožnou a touto její zbožností byl tedy ďáblův záměr zmařen.

O tomto R. Steiner hovoří jako o gigantickém projevu boje dobra se zlem, kde bylo zlu zabráněno vyhrát. Mně ale na tom zaráží to, že se nikdo ani slůvkem nezmiňuje o tom, jakým právem byl spáchán zločin na zbožné jeptišce tím, že přišla do jiného stavu, aniž to chtěla a porodila syna, kterého vůbec nechtěla. Proč to mně (který mám dle kategorizace duchovní vědy hrubé materialistické myšlení) vadí a připadá mi to zruďné a zástupci vyšší duchovní vědy se nad tím ani nepozastaví a nepohorší se nad tím, ani slovem? (Jinými slovy: je rozpitvávána všemi možnými způsoby činnost Merlina, proč se nestal antiKristem atd. atd., ale základní zločin nikoho nezajímá.)

Odpověď Standovi (Merlin):

S nadsázkou tu lze odpovědět slovy Felixe Holzmana: „Pláčete sice dobře, ale na nesprávném hrobě!“

Duchovně-duševní podobenství nelze pojímat materialisticky (fyzicky tělesně). Pokud tak činíme, dostáváme se mimo pojímanou realitu (duchovní či duševní)... Žádná žena nemůže přijít tělesně do jiného stavu, není-li tělesně oplodněna mužem. Jinou věcí ovšem je, co (kdo) se do takto počatého plodu inkarnuje.

Zkrátka, v případě inkarnace Merlina se v dané pověsti nepřihlíží k jeho genetickému otci, ale k jeho duchovnímu otci (k jeho mystérijnímu učiteli), jímž je tzv. „dábel“ (Lucifer, Světloňoš). Fyzicky-tělesným podobenstvím duchovního otce je na Zemi tzv. „kmoťr“... Jak vidíte, žádný zločin se nestal. Vy se nad tím jen zbytečně pohoršujete, jako jiní pláčou v biografu...

-zmp-

Blanka (sofisma):

Vidím, že zde máte i aporie Zenona z Eleje. Jaké má řešení, jakým způsobem lze nějak řešit následující sofisma? Máme neprůstřelnou stěnu, ale zároveň máme také vše prorážející střelu.

Co se stane, když vystřelíme vše prorážející střelu proti neprůstřelné zdi?

Odpověď Blance (sofisma):

V odpovědi Petrovi (paradox lháře) jsme formulovali jedno ze základních pravidel (axiomů) reálné relativity a logiky:

„*Nic nemůže být současně svým opakem!*“ (černá nemůže být současně bílou atp.)

Vámi uvedené sofisma je založeno právě na nerespektování tohoto axiomu:

A/ jestliže střela prorazí, pak tu jde o protimluv stěny: neprůstřelná = průstřelná

B/ jestliže střela neprorazí, pak jde o protimluv střely: průrazná = neprůrazná

Ač jsou relativní projevy reality založeny na jednotě protikladů, přece tyto protiklady nejsou jednou a touž věcí, ale dvojností. Odtud praperský Zoroastrův dualismus.

Pokud relativní jednotu protikladů pokládáme za absolutní jednotku, potud je naše poznání reality nepravdivé (mylné, iluzorní, zdánlivé, lživé atp.). Odtud semitský monotheismus...

Otec dějepisu Herodot mj. zaznamenal relativní jednotu protikladů (resp. sofistického protimluvu) v podobenství o tzv. „górdickém uzlu“, který byl v Persii předložen k rozuzlení

Aristotelovu žáku Alexandrovi Velikému. Ten tasil meč a uzel rozetnul! Co tím učinil? Relativní jednotu protikladů odhalil jako zauzleninu dvou opaků, které od sebe jednoznačně oddělil!

Zkrátka, sofismata se neřeší pracným hledáním jejich počátků a konců, neboť tím se ještě více zauzlují, ale jednoznačným odhalením (oddělením) v jejich nitru skrytých opaků, uzavřených v sofismatu do jednoty bludného kruhu. Odtud hermetický had (drak) „Uroboros“ požírající svůj vlastní ocas (sám sebe oplodňující atp.). Kde pak máme obvod kruhu (hada) rozetnout na dva půl-obvody (protiklady), je zcela lhostejné (jak to mj. ukázal Alexandr Veliký)...

Spojením praperského dualismu se semitským monotheismem (viz biblické „babylónské zajetí“) dospíváme ke křesťanství, které praví: Jednota protikladů není dána pouze dvojností (dvojjednost), ale trojností (trojjednost), neboť tam kde Alexandrův meč vzájemné protiklady odděluje, tam je mezi nimi cosi třetího, na co oba protiklady vlastně ukazují (co skrytě - uvnitř jednoty - projevují):

„nepřinesl jsem vám mír, ale meč!“ (Matouš: 10, 34)...

-zmp-

Nová kvalita (Blanka):

Co je míněno tím třetím, na co ukazují oba protiklady? Oním třetím je meč nebo je tam něco třetího? - nová kvalita ve formě mezery (prázdnoty)?

Odpověď Blance (nová kvalita):

Relativní protiklady si lze nejnázorněji představit jako vzájemné proti-působení dvojice protisil ($\rightarrow\leftarrow$). Tu se na první pohled zdá, že ve směru svého působení ukazuje jedna protisíla na druhou, jakoby na sebe vzájemně žalovaly (obviňovaly tu druhou z překážení). Nespokojíme-li se však s pouhým pozorováním (vnímáním), ale připojíme-li také uvažování o vnímaném, tu si můžeme uvědomit, že obě protisíly ukazují především (ne-li výhradně) na spáru, která je mezi nimi...

Velmi názorně a velmi krásně to zobrazil Michelangelo Buonaroti na stropě Sixtinské kaple, freskou stvoření Adama. Michelangelo nám tu představuje relativní protiklad Stvořitele a stvořeného (boha Otce a člověka Adama). Adam leží (spocívá) na Zemi, Stvořitel leží (vznáší se) na Nebi. Nepřehlédnutelně však jeden na druhého ukazuje prstem, a to tak, že se špičky jejich ukazováčků téměř dotýkají. Téměř! Michelangelo totiž ponechal mezi oběma ukazováčky malou mezeru, asi tak na tloušťku meče Alexandra Velikého (kterého tu ovšem nenamaloval). Tato mezera u pozorovatelů fresky vyvolává bezděčnou neuspokojenost (žádost) a naléhavé nutkání (pud), domnělou Michelangelovu „nedbalost“ napravit, neboť mají dojem, že tu má být zobrazen dotek.

Dotekem je obsah spáry mezi protisilami ($\rightarrow\leftarrow$) absolutně anulován (0 = absolutní nic). Pokud se však spára rozevře, může se její obsah projevit jako určitá relativní míra světlosti. Tato relativní míra ovšem není světlosti vlastní, ale je jí dána z venčí, např. mečem Alexandra Velikého, roztínajícího proslulý „górdický uzel“.

Nepředpokládáme-li nesmyslně, že by Alexandr některé z roztínaných protisil ($\rightarrow\leftarrow$) stranil, nahlédneme, že na svůj meč přenesl sílu, která je na roztínané protisíly kolmá.

Tím dospíváme od protipůsobení dvojice naprostých protikladů ($\rightarrow\leftarrow$), k pravé (pravoúhlé) interakci trojice sil, v konfiguraci písmene „T“ („Tau“ = hebrejské jméno starozákonního Boha). Obrátíme-li toto „T“ vzhůru nohama (**z**), můžeme si uvědomit, že ve své obrácené podobě (ale nejen v ní) symbolizuje mechanismus vah (těžiště nad rameny), tj. mechanismus uvažování.

Nyní si také můžeme všimnout, že se oba Michelangelovy relativní protiklady (Stvořitel a stvořený) ze své výchozí polohy (relativní horizontály) zvolna zvedají do budoucího postavení (relativní vertikály). Jakoby vstávali z mrtvých či procitali ze spánku, jakoby svou původní nepravost (naprostou protikladnost), chtěli napravit (pravou protikladností v pravouhlych konfiguracích).

Michelangelova freska tedy zobrazuje současně dvě cesty vývoje, dané buď přetnutím, nebo nepřetnutím doteku nepravých protisil ($\rightarrow\leftarrow$).

1/ Kdyby Alexandr předával svému meči vertikální sílu (akci) v takovém čase, jehož míra by podstatě horizontálních protisil ($\rightarrow\leftarrow$) umožnila vývoj vertikální protisíly (reakci na akci meče), Alexandrův meč by „górdický uzel“ nerozetnul.

Tím dospíváme od pravé interakce trojice sil (**z**) k pravé interakci čtveřice sil (původní dvojice horizontálních protisil + akce a reakce vertikálních protisil), uspořádaných do tzv. „řeckého kříže“ (+).

Zkrátka, z výchozích relativně nepravých (naprostých) protikladů ($\rightarrow\leftarrow$), se vyvinuly relativně pravé protiklady (+), které zpětně napravily i původně nepravé protiklady ($\rightarrow\leftarrow$), neboť v řeckém kříži (+) jsou všechny čtyři protisíly zapojeny do pravouhlé interakce a jsou tedy pravé...

2/ Čím menší je míra času, v níž Alexandr předává svému meči vertikální sílu (akci), tím méně času poskytuje podstatě roztínaných protisil ($\rightarrow\leftarrow$) na vývoj vertikální reakce, tím snadněji (menší silou akce) „górdický uzel“ rozetne (srovnej úsilí o anulování času úderem karate)...

Řekli jsme si již, že světlost spáry mezi rozetnutými nepravými protiklady ($\rightarrow\leftarrow$) má relativní míru danou z venčí (tloušťkou meče). S podstatou světlosti spáry je tomu ovšem jinak. Protože podstata světlosti není dána z venčí (není relativní podstatou rozetnutých protikladů, ani roztínajícího meče), má nutně svou vlastní podstatu, která není relativní (je mezerou v relativních podstatách). Není-li pak podstata světlosti relativní, ani absolutní (absolutně anulovaná: 0), je nutně jiná. Pro takový případ vyhradil řecký filosof Platón (žák Sokratův) pojem „ideální“.

Na otázku, co je míněno tím třetím tedy můžeme nyní odpovědět:

Tím třetím, mezi relativními protiklady - dvěma nepravými ($\rightarrow\leftarrow$) či čtyřmi pravými (+), není meč, ani protiklady, ale buď absolutní nic (0), nebo relativní míra ideální světlosti (ideálního vacua)...

Takto se ovšem ideální světlost jeví na počátku vývoje mechanismu pravého uvažování. Lze říci, že u Michelangelovy dvojice protikladů (Stvořitele a stvořeného) odpovídá míra rozevření spáry (mezi nimi), míře jejich pozvedání z horizontály do vertikály. Tzn., že tu není vyvíjen pouze jeden, ale současně dva mechanismy vah (**z**). Jedny váhy (horní) vyvíjí Stvořitel na Nebi, druhé (dolní) Adam na Zemi. Tyto váhy mají různá vertikální těžiště (postavy Stvořitele a stvořeného), avšak shodná horizontální ramena, neboť pravé uvažování je nutně všude stejné (reálně logické). Oba mechanismy vah (horní a dolní) si tedy můžeme představit se společnými horizontálními rameny, jako dvě „Tau“ se společnou základnou. Tím dospíváme opět k řeckému kříži (+), jehož zásluhou není uvažování žádného z aktérů (Stvořitele ani stvořeného) jednostranné.

Nuže, jak se bude ideální světlost jevit, až se spára plně rozevře, až se stvořený a Stvořitel zcela pozvednou do vertikály těžiště vah?

Nyní je třeba si uvědomit, že naše tělesné smysly zrcadlí jen relativní protiklady (nepravé či pravé), avšak pouze tehdy, projevují-li se kontrastně (v kontrastních podstatách), např. v protikladu relativně prázdné a plné, černé a bílé (•) atp. Rozhraní mezi černou a bílou sice vidíme, nevnímáme ho však jako spáru (absolutně anulovanou 0). Proto nás ani nenapadne,

že by se mezi černou a bílou mohlo projevit něco třetího (ideální světlost), kdyby se relativní protiklady od sebe vzdálily, kdyby se spára náhodou rozevřela, jako chrámová opona, či Issidin závoj (iluze relativity).

Dejme však tomu, že se před našimi tělesnými smysly spára mezi černou a bílou přece jen rozevře. Co v takovém případě naše smysly zaznamenají? Nic nového! Ideální světlost spáry (mezi černou a bílou) jim klamně a jednostranně splyne s relativní světlostí (prázdností, bílou). Zkrátka, naše smysly nemohou nic ideálního postřehnou. Proto ani naše „přírodní věda“, založená buď jen na smyslovém pozorování (praktická věda), nebo jen na nereálném spekulování (teoretická věda), není s to odlišit ideální vacuum od relativního vacua (sjednané např. tzv. „vývěvou“), tj. od relativně nižší hustoty relativní plnosti. Kdyby byli Stvořitel a stvořený odkázáni jen na tělesné smysly (kdyby oba zůstali ležet), museli by ideální světlost iluzorně pokládat v podstatě stále za totéž (byť v narůstající míře), tj. za relativní prázdnost (za protiklad relativní plnosti)...

V mystériích starověku byli sice vhodní jedinci zasvěcováni (poučováni, inspirováni) do podstaty ideální světlosti, jejich zasvěcení však nebylo dosaženo pouze jejich vlastním úsilím, ale bylo jim „jaksi odkudsi“ darováno, takže ho sice měli jako jakousi hlubší „víru“, ale vůbec mu nerozuměli (srovnej dnešní akademickou-školskou učnost). Tak i Platón přišel ke „světu idejí“, který jeho žák Aristoteles, usilující o založení logické metodiky vedoucí k porozumění vnímanému, nutně popřel...

Mimochodem, myšlení (uvažování) se vyvíjí jednostranně. Západní logika (Aristotelismus) vyvíjí jednostranně zemské myšlení stvořeného (Adama), východní logika (Buddhismus) vyvíjí jednostranně nebeské myšlení Stvořitele (boha Otce)...

Ač je rozum (na rozdíl od smyslů) s to rozlišit ideální od relativního (i od absolutního), přece takto rozlišovat nemůže, pokud mu k tomu vnímání nedá podnět (rozum uvažuje reálně, jen pokud uvažuje o vnímaném). Tím budiž odůvodněna nutnost, projevit ideální světlost v rouše relativní plnosti (v tělese, v těle), kterou mohou zrcadlit tělesné smysly. V relativním rouchu zahalené Ideální světlo, se pak může projevit i navenek slovem (logem), pravdivě projevující zevně to skryté (vnitřní). Verbální zvuk slova (závoj relativity) sice rychle pomine, idea slova (ideální světlo) je však oslovenými vzata na vědomí, kde dokonce rozmnožena trvá dál:

„Není nic zahaleného, co nebude jednou odhaleno, nic skrytého, co nebude poznáno.

*Proto vše, co jste pravili ve tmách, bude slyšitelné na světě,
co jste mluvili šeptem v tajných úkrytech, bude hlásáno na střeších.“*

(Lukáš: 12, 2-3)

Jen takto můžeme (ale nemusíme) porozumět světu idejí, byť jen jednostranně (západní nebo východní logikou).

Relativní jednostrannost Západu v přístupu k ztělesněné ideji velmi názorně zobrazuje např. německý malíř Mathis Neithardt - Gothardt, zvaný Grünewald, svým „Ukřižováním“. Zde z jedné strany ukazuje (prstem) vzpřímená postava na mrtvé tělo ukřižovaného Ježíše (západní jednostrannosti uniká pravý život, východní jednostrannosti smysl jeho relativního projevu). Oboustranné ukazování na živé ztělesnění ideální světlosti, zobrazuje např. Leonardova milánská freska „Večeře Páně“...

-zmp-

Objektivní a subjektivní pravda (Blanka):

Existuje objektivní pravda nebo jen velké množství pravd subjektivních?

Odpověď Blance (objektivní a subjektivní pravda):

Pojmy „objektivní“ a „subjektivní“ předpokládají existenci objektu a subjektu. Zatímco subjektivní od objektivního rozlišujeme zpravidla bez potíží, s odlišováním subjektu od objektu je to velmi zlé. Za objekt pokládáme zpravidla těleso (tělo), za co však pokládat subjekt, v tom se názory myslitelů všech dob více než rozcházejí.

Na Západě se kupodivu k pravdě přiblížil nejvíce myslitel, který k tomu měl ty nejmenší „západní“ předpoklady, který neměl prakticky žádné filosofické vzdělání. Ir George Berkeley (1685-1753) ve svém „Pojednání o základech lidského poznání“ tvrdí, že subjekt je vědomí. Přidržíme-li se jeho názoru, nebudeme mít s odlišováním subjektu od objektu nijaké potíže, které nutně provázejí všechny ostatní spekulace. Subjektivní se nám nyní může jevit vše, co se projevuje ve vědomí (např. cítění, myšlení a chtění), objektivním vše, co se projevuje mimo vědomí (např. barvy, tvary, přírodní síly aj.).

Mimo lidské vědomí se projevuje také lidské tělo, zatímco ve vědomí se projevuje jeho (lidského těla) vjem. Mnohost lidí tak můžeme pojímat jako mnohost objektů (lidských těl) i jako mnohost subjektů (lidských vědomí). Mnohost objektů a jejich projevů pak můžeme pojímat jako mnohost objektivních pravd, mnohost vědomí a jejich vjemů jako mnohost subjektivních pravd.

Nelze tedy proti mnohosti subjektivních pravd klást jen jednu objektivní pravdu...

Pokročíme-li s Berkeleyem k názoru, že mnohost lidských vědomí existuje v rámci jednoho božského vědomí, jehož představy jsou lidským vědomím vnímány jako objektivní realita (existující mimo lidské vědomí), pak dospějeme k:

- a/ jedné obecné subjektivní pravdě (božskému vědomí)
- b/ mnohosti konkrétních subjektivních pravd (lidských vědomí)
- c/ mnohosti konkrétních objektivních pravd (božských představ vnímaných lidským vědomím jako objekty)

Ani nyní však nelze proti mnohosti subjektivních pravd klást jen jednu objektivní pravdu...

Pojmeme-li Berkeleyho božské vědomí jako vědomí makrokosmu (o němž Berkeley již neuvažuje) a lidské vědomí jako vědomí mikrokosmu, dostaneme:

- a/ jednu objektivní pravdu (makrokosmos)
- b/ jednu subjektivní pravdu (vědomí makrokosmu)
- c/ mnohost objektivních pravd (mikrokosmů)
- d/ mnohost subjektivních pravd (vědomí mikrokosmů)

Opět tedy nelze proti mnohosti subjektivních pravd klást jen jednu objektivní pravdu...

-zmp-

Spravedlnost (Blanka):

Existuje spravedlnost? Pokud ano, tak proč ano? Pokud ne, tak proč ne?

Odpověď Blance (spravedlnost):

Zdá se, že obecně platí:

spravedlnost = rovnováha = rovnost míry způsobené škody a míry náhrady škody

Ač mají škoda a náhrada škody stejnou míru, přece nejsou v podstatě tímtež (nejsou si v podstatě rovny). Tzn., že v daném obecném schématu představuje spravedlnost rovnost míry, ne však rovnost podstat a jako taková ve skutečnosti spravedlností není.

Jak již bylo řečeno (viz odpověď Blance: nová kvalita), tzv. fyzický svět, ve kterém žijeme, představuje mnohost kontrastních projevů relativních protikladů, např. kontrast relativní prázdnoty (bílá) a relativní plnosti (černá), zjednodušeně kontrast černá a bílá (□). Nuže,

představuje tento kontrastní projev spravedlnost či nespravedlnost?

Abychom věc mohli posoudit, musíme nejdříve u černá a bílá (prázdná a plná) nalézt společného jmenovatele:

a/ bílá = světlešedá

b/ černá = tmavošedá

Společným jmenovatelem černá a bílá je tedy šedá (■), kterou dostaneme smícháním bílá (šrafovaný obr.) s černou (také smícháním sedmi barev duhového spektra dostaneme šedou).

Můžeme tedy říci: Snížením hustoty šedá na jednom místě dostaneme bílou (zředění šedá), současně však přemístěním odebrané hustoty zvýšíme hustotu na jiném místě (v okolí bílá), kde dostaneme černou, jako zhuštění šedá (■, resp. □):

A/ míra nižší hustoty = míra vyšší hustoty (míra je na obou stranách stejná)

B/ nižší hustota ≠ vyšší hustota (podstata není na obou stranách stejná)

Kontrast (AB) světa relativních projevů (■) je tedy v podstatě (B) zjevnou nespravedlností (nerovnováhou, nerovností)! Na otázku, proč neexistuje spravedlnost tedy můžeme odpovědět: Spravedlnost v podstatě neexistuje, protože existence světa relativních projevů (■) je podmíněna nespravedlností (nerovností, nerovnováhou). Tento vpravdě přírodní stav nespravedlnosti (■) lze ovšem pojímat také jako možnost možné spravedlnosti, neboť je-li kde určitá míra podstaty odebrána (způsobená škoda), jinde v téže míře nutně přebývá (možná náhrada škody). Kdybychom však chtěli v přírodě nastolit trvalou spravedlnost, její kontrastní projev (přirozená existence světa relativních projevů) by se rozplynul (zanikl) v rovnováze všeobecné šedi (■). Mj. si tu můžeme uvědomit, že akademické učení o tzv. „přírodní rovnováze“ (rovnosti) je zjevný nesmysl.

Přirozenou nespravedlnost (■) je tedy třeba pojímat jako „něčí“ oběť (dobrovolné trpění nespravedlnosti) ve prospěch jinak nemožné existence kontrastního projevu přirozenosti (přírody). Tím však spravedlnost nemusí být z přirozenosti zcela vyloučena. Kdyby totiž existoval jednostranně jen strnulý stav nespravedlnosti (■), byla by veškerá relativní existence mrtvá (mrtvým tělesem, sochou atp.). Z vlastní zkušenosti však víme, že vedle mrtvých těles existují také živá těla, která jsou ožívována procesem tzv. „výměny látek“ (např. po hladu následuje nasycení, po vylučování hlad), což vlastně představuje střídání stavu nespravedlnosti (hladu: ■) se stavem spravedlnosti (nasycení: ■). Protože tytéž procesy výměny látek můžeme pozorovat nejen v nitru tělesné přirozenosti, ale i ve vnější přírodě, měli bychom přírodu pojímat jako organismus živé bytosti.

Na otázku, proč spravedlnost existuje můžeme nyní odpovědět stejně, jako na otázku proč neexistuje. Střídáním obojího je podmíněn veškerý život...

Tím jsme ovšem odpověděli pouze na otázku existence objektivní spravedlnosti a nespravedlnosti...

Vedle objektivní ovšem existuje také spravedlnost a nespravedlnost subjektivní, která je vlastně otázkou schopnosti a neschopnosti spravedlivého soudu (úsudku na základě uvažování o vnímaném). Ke schopnosti spravedlivého soudu se ovšem většina lidstva teprve vyvíjí, popř. mnozí netuší, že ji už mají. Buď, že si jí netroufají použít (od toho jsou tu přece státem pověřené authority), nebo k tomu nemají možnost (zejména v totalitních poměrech sféry sociální)...

Vedle objektivní a subjektivní existuje ještě spravedlnost a nespravedlnost sociální (v mezilidských vztazích). V sociální sféře se vzájemně obě spravedlnosti a nespravedlnosti (objektivní a subjektivní) vzájemně prolínají.

Zatímco v objektivní realitě se musí objektivní spravedlnost střídat s objektivní nespravedlností (ve výměně látek), v sociální realitě je takové střídání nežádoucí. Střídavé poškozování a nahrazování škody vypovídá o nepřetržité „válce“ škůdců s poškozovanými, takže se takový sociální organismus ničím neliší od objektivní přírody (džungle). Ideálem sociálního organismu je trvalý stav spravedlnosti, nastolený trvalou subjektivní schopností spravedlnosti, která dokáže nalézt a nastolit možnost trvalé existence spravedlivého sociálního řádu (TSO)...

-zmp-

Blanka (falešné poznání):

Z Vašich příspěvků mi připadá, jako byste se domnívali nebo byli přesvědčeni, že vědecké špičky úmyslně lžou a svádí celou moderní vědu a tím i lidstvo na scestí, že když zjistí, že v dosavadní uznávané teorii je chyba a že by to mělo být jinak, tak to úmyslně tají, aby tím chránili sebe, své postavení či postavení akademické vědy jako takové.

Jenže mně to připadá právě naopak, že vědci se přímo předhánějí, aby přišli s objevem, který vyvrací předchozí teorie a nabízí nové řešení. Vědci se doslova hladově vrhají na nové objevy. Kdo a kdy a proč tedy začal úmyslně lhát na poli vědy a začal lidem předkládat nesprávnou vědu (tedy falešné poznání)?

Odpověď Blance (falešné poznání):

Starší generace pamatuje, jak se v akademických školách učilo o Kant-Laplaceově „pramlhovině“, kterou dnes nahradil tzv. „velký třesk“. U naší milé akademické vědy jsme si již zvykli, že to, co včera hlásala za „vědeckou pravdu“, dnes prohlašuje za omyl, na jehož místo nastoluje jinou „vědeckou pravdu“, kterou později také prohlásí za omyl, na jehož místo nastolí opět jinou „vědeckou pravdu“ atd. donekonečna. Tomu se říká „vědecký pokrok“. Odtud také akademické učení, že pravdu nelze nikdy poznat, lze se jí lze jen donekonečna přibližovat...

Uvedeným „omylům“ („vědeckým pravdám“) se v akademických školách všech stupňů učí pilně nazpaměť žáci, z nichž to někteří dotáhnou až k diplomu, k prestižnímu společenskému postavení, k mezinárodnímu věhlasu a ocenění, k nadprůměrným příjmům atp. Lze u takto vzniklých „vědeckých špiček“ mluvit, o vědomém lhaní?

Zcela jiná situace nastane, „když zjistí, že v dosavadní uznávané teorii je chyba a že by to mělo být jinak“. Jak se zachovají?

Již sama představa, že by něco takového zjistili na základě poznání pravdy je velmi pochybná, neboť jak pravil Jan Werich, učenec není s to překročit stín svého učitele. Čím důkladněji si po celá léta dávali vyplachovat mozek vědeckými omyly, tím důkladněji ho mají vypláchnutý. Dejme však tomu, že taková vědecká špička vymyslí jiný vědecký omyl, o němž je přesvědčena, že je „pravdou pravdoucí“. Jak se v takovém případě zachová? Požádá o požehnání své učitele, kteří vládnu tzv. „Akademii věd“! Jak se zachovají jeho učitelé?:

A/ odmítnou jeho „objev“ jako nepodloženou spekulaci

B/ neodmítnou, ani nepřijmou, ale uloží jeho „objev“ do „trezoru“ (napěchovaného podobnými „objevy“), pro strýčka příhodu, kdyby dosud platná „vědecká pravda“ pod tlakem protiargumentů (každý učenec touží být objevitelem něčeho nového) světové vědecké obce přece jen padla

C/ přijmou jeho „objev“ se slzami v očích (okamžitě, nebo ho po letech vyberou z „trezoru“), jako Spasitele, protože dosud platná teorie již padla.

Nuže, co jiného v případě „B“ vědecká špička a její učitelé dělají, než že věc „úmyslně tají, aby tím chránili sebe, své postavení či postavení akademické vědy jako takové“?

Totéž (A, B) se dá ovšem vyjádřit také pozitivně: „...vědci se přímo předhánějí, aby přišli s objevem, který vyvrací předchozí teorie a nabízí nové řešení. Vědci se doslova hladově vrhají na nové objevy.“ Která lidská ješitnost by nezatoužila po úspěchu (C)? TV nám neustále přenáší nějaké oceňování (královnu krásy, nej. song, nej. zpěváka, moderátora, herce, film, objevitele atd. atd.). Proč lidem nestačí jen „tučná kořist“, proč chtějí ještě „čestné uznání“?...

Zcela zásadní je otázka: „Kdo, kdy a proč začal úmyslně lhát, předkládat lidem nesprávnou vědu (falešné poznání)?“

Co činí tuto otázku tak zásadní? Zatímco tzv. „vědecký pokrok“ civí pouze vpřed (ke šťastným zítřkům, jakoby měl klapky na očích), tato otázka se ohlíží zpět k počátku („Kdo, kdy a proč začal...?“). Jak je takové ohlédnutí důležité?

„Kdo splete první knoflík, ten se už pořádně nezapne!“ (J. W. Goethe)

Akademická „věda“ však pokračuje donekonečna v zapínání knoflíků, aniž by měla jistotu, že má první knoflík zapnut správně! Nuže, kdo s tímto nejistým pokrokem vůbec začal?

Akademickou vědou neuznávaná bible označuje za počátek veškerého klamání lidí, tzv. „rajského hada“ („nejzchytralejšího ze vší polní zvěře“), kterého jsme v naší diskusi označili za princip veškeré vzdoro-inteligence (viz odpověď Janovi: Co je to vlastně svoboda? aj.). Na poli lidského myšlení má princip vzdoro-inteligence pěstitele ve starověké sofistice, jak její lhavost nekompromisně odhalil již Aristoteles. V obraně proti aristotelské logice se tato sofistika začala časem „zločinně spolčovat“, až našla mocenské postavení v roli inkvizitora „přírodní vědy“ (praktické), jako tzv. „Akademie věd“ („teoretická věda“)...

Anglický myslitel Francis Bacon řekl: „Vědění je moc!“

Chce-li vzdoro-inteligence ovládat jiné, musí se starat především o udržování jejich bezmocnosti, udržováním jejich nevědomosti. Protože však lidská touha po vědění si vždy najde nějakou cestu k pravdivému poznání, je třeba nejen udržovat nevědomost, ale také se postarat o „nasycení“ touhy po vědění „falešným poznáním“. Jak to řekl zastupující říšský protektor Reinhard Heidrich o Českém dělníkovi: „Dáme-li mu s odpuštěním nažrat, můžeme od něj očekávat nadšené výkony“ (válečnou produkci využívanou proti němu)...

Z uvedeného je zřejmé, že pro nalezení pravdy nemá smysl donekonečna vyvracet „průjmovou“ produkci falešných teorií. Akademická spekulace je jako Lernská hydra. Utnete jí jednu hlavu a narostou jí dvě další. Zde má smysl hledat především pravdu o „prvním knoflíku“...

-zmp-

agresivní tón diskusí (anonymus, 31. 03. 2009 14:20)

U vědeckých diskusí se řeší argumenty, které se staví proti sobě. Neřeší se – kdo s nimi přišel, natož aby se akademici obviňovali z úmyslného klamání lidí, jak říkáte: „z průjmové produkce falešných teorií“ atp. atd. Prostě jde o to, oddělit od toho subjekty. Autory diskuse zahrnujete do diskuse. A to si myslím, že je chyba. Není přece nutno ono emoční zabarvování.

Vědecká diskuse znamená:

1. já říkám to a to 2. oni říkají to a to...

Do vědecké diskuse si myslím nepatří agresivní výpady typu: ... to dělají ti zlí akademikové,... zaprodání vědci, kteří baží jen po tom, aby oklamali důvěřivé lidi... nebo nějaké zesměšňování a ironizování těch, kteří bádají.

Odpověď anonymovi (agresivní tón diskusí):

Máte pravdu v tom, že „Do vědecké diskuse... nepatří agresivní výpady... nebo nějaké zesměšňování a ironizování těch, kteří bádají“. Skutečně „vědecká diskuse“ je sporem o věc, vedeným poctivě (kladením argumentů a protiargumentů) tak dlouho, až se dospěje ke shodě (např. takové, že sporné strany o věci ještě nemají pravdivé poznání).

Jenže taková poctivost je velmi vzácná. V praktické vědě se občas setkáme s podvodny (upravenými výsledky experimentů), v teoretické vědě (vč. školství), která je vlastní akademickou půdou se zpravidla setkáme se lží (tendenčními teoriemi). V takových případech je „vědecká diskuse“ předem vyloučená a naší povinností je ukázat prstem na nepoctivost (a tedy nemorálnost), vydávající se pokrytecky za „vědu“, aniž si musíme brát servítky, neboť ukazování není vědeckou diskusí, ale svědectvím, v daném případě žalobou. Podobnou žalobou je i odpověď Blance (falešné poznání), na níž reagujete...

Právo na ohleduplnost nemá zločinný lhář, ale pouze a jen poctivý člověk (např. skutečný vědec, filosof atp.). Pokud se totiž poctivý člověk mylí, tu s ulehčením uzná protiargumentaci, která jeho omyl odhaluje (vyvrací jeho argumentaci), přestože je to pro něj bolestné. Ohleduplná argumentace se vyznačuje tím, že nemilosrdně tepe omyl, nikoli pomýleného. Pokud je však pomýlenost dána lhavostí, tu lhář vyvrácení svého omylu ignoruje a trvá na své lži zatvrzele dál a je to zpravidla on, kdo se uchýlí k osobním útokům. Zkrátka, lhář nemá právo na ohleduplnost, protože sám je bezohledný (nebere ohled na pravdu, ani na oklamané). Lež je třeba označit za lež, a lháře za lháře!

I kdyby (někteří) akademici nechtěli vědomě lhát, přece jsou přívrženci lži, protože se nezajímají o pravdu, ale pouze a jen o „pravděpodobnost“, tj. o teorii, kterou svévolně (bez dokazování) uznali za „nejbližší pravdě“ (tedy nikoli za samu pravdu). Jsou to spiklenci, kteří se vzájemně neobviňují z úmyslného klamání, neboť jsou na jedné lodi. Běda však tomu, kdo s nimi nesouhlasí!

Ideál akademických (zdánlivě vědeckých) diskusí:

a/ sejdeme se (sedneme si např. do kruhu, aby nikdo neměl přednost)

b/ každý řekne svůj „vědecký“ názor

c/ ničí názor není nikým („ohleduplně“) zpochybňován (= vyloučení protiargumentace), ale: „já řeknu to, ty řekneš ono, on řekne tamto... atd. (dokola)“

d/ poté, co každý řekl to své, se jako slušní lidé se („bez emocí“) zase rozejdeme

Je to (a,b,c,d) opravdu „vědecká diskuse“ nebo jen pokrytecké žvanění, drze klamající veřejné mínění?...

K odpovědi Blance: spravedlnost (Aleš):

Pochopil jsem správně, že se jedná o tři druhy spravedlnosti a nespravedlnosti?

Ten třetí (sociální) se zdá být něčím nepatřičným.

Odpověď Alešovi (spravedlnost):

Ano, pochopil jste správně. Spravedlnost (resp. nespravedlnost) je trojčí: Objektivní, subjektivní a sociální...

Ten třetí se zdá být vždy něčím nepatřičným (jako např. jako spára mezi bílou a černou - odpověď Blance: spravedlnost), protože na první pohled (v závislosti na pouhém vnímání kontrastních projevů relativních protikladů), jeho existenci nevnímáme a proto ani nepředpokládáme. Svě předpoklady reality, žel stavíme nad samu realitu, pravděpodobnost nad pravdu...”

-zmp-

filipika (bert, 03. 04. 2009 20:34)

Zavítal jsem náhodou na tento web. Připadám si tady jako Alenka v říši divů!

Vůbec se mi nelíbí, jak napadáte odborníky a odbornost vůbec. Jak si to vůbec dovoluujete!? Už mne ta Vaše arogance a ataky na odborníky a odbornost štve! Snad v každém příspěvku najdu nějaký výpad na odborníky či vědu! Vy přece také něco tvrdíte jako odborník! A to Vás náhodou neštve ta Vaše odbornost?

Takový např. pediatr. Světová kapacita, která léčí děti! Co prosím máte proti takovému odborníkovi, který vyléčil tisíce dětí? Co máte proti jeho odbornosti, díky které tisíce rodičů nadále mají své děti? Co si o sobě vůbec myslíte?! Prosím, můžete dát odpověď?

Popíráte sami sebe! Jsou-li ty Vaše duchovní světy a inkarnace, o kterých se snažíte tvrdit, že existují, pak je zbytečné útočit na mocné tohoto světa a odborníky, kteří to vedou (krize, války atp.), protože se jim dostane zasloužené odplaty v inkarnaci v příštím životě či v inkarnacích v příštích životech! A ti trpící a utiskovaní budou potom logicky v příštích životech odměněni! Jestliže nyní není šance zabránit válce (a kdo by ji asi zabránil, když národy vedou – jak říkáte - duchové), tak prostě bude a v příštích inkarnacích přijde účet. Co máte proti tomu? Já už předem vím, co odpovíte.

Někteří odborníci jsou užiteční, jiní ne. Dále řeknete, že právě proti tomu pediatrovi nic nemáte, že to jste nikde neřekl, že reinkarnace jsou, ačkoli to nejde dokázat, tvrdit si můžete, co chcete!

Vidím, že Vám tam píšou lidé, kteří tam blábolí mnohdy vaří z vody o reinkarnacích - nic o tom nevědí. Nebo o fyzice nebo o společenských systémech. Opět je zcela evidentní, že to mají jen z nějakého rádia či TV či z novin. Jsou to všechno laici. Je vidět, že oni nemají žádné velké vzdělání. Kde máte skutečné oponenty? Kde máte oponenti od renomovaných odborníků, kteří se tomu věnují celá desetiletí? Kde máte odborníky na teorii relativity? To se Vám to lehce daří smést nějakého studentíka, který Vám amatérsky prezentuje školní příklady!

Skutečný machr by Vás rozmáznul! Řecký filosof řekl: Největším nebezpečím jsou polovzdělanci, protože ti vědí všechno! Nazdar!

(Šakal, 05. 04. 2009 14:13)

Docela mne pobavil srdcervoucí komentář od filipika, ale ten poslední řádek na ten příspěvek sedí.

Odpověď bertovi (filipika):

Filipika je v diskusi vítána jako bojovný duch ve sporu o věc, kterou ve vašem příspěvku postrádáme, neboť nám dáváte na vědomí pouze variace pocitu našťvané Alenky v říši divů.

Ze skutečnosti, že se Vám něco nelíbí, ovšem nijak nevyplývá, že je to špatné. Bylo by konstruktivnější uvést konkrétně, co se Vám nelíbí (nikoli jen obecně konstatovat: „*napadáte odborníky, či vědu*“), co na našem postoji v daném případě shledáváte chybné, co na postoji námi napadených odborníků (resp. vědecké teorie) shledáváte správné a hlavně: proč věříte tomu, co říkáte! Jinak i pro Vás platí: „...*tvrdit si můžete, co chcete!*“...

Dále se divíme Vaší námitce: „*Vy přece také něco tvrdíte jako odborník!*“ Pokud je Vám znám rozdíl mezi pouhým tvrzením a dokazováním, pak byste si při pozornějším čtení všiml, že my nic netvrdíme, ale vše, co uvádíme, se také snažíme dokázat a to slovy srozumitelnými nejen nám, ale i ostatním. Protože i v dokazování se může vyskytnout chyba, má každý (vč. Vás) na našem webu možnost na konkrétní chyby ukázat, což jste sice neudělal, zato však konstatujete, že nemáme pravdu...

V případě Vašeho pediatra tušíte správně, jak Vám odpovíme, neboť jsme to na našem webu již vícekrát uvedli předem:

Nekritizujeme vědu praktickou (s jejími odborníky), ale „vědu teoretickou“ (s jejími „odborníky“). Nekritizujeme poctivé badatele, objevitele a praktiky vůbec, ale jejich tendenční vykladače. Důvody naší nedůvěry pak všude řádně uvádíme (popř. připomínáme jejich uvedení jinde)...

Velmi nás ovšem podceňujete, očekáváte-li od nás odpověď typu: „...reinkarnace jsou, ačkoli to nejde dokázat...“

I na tomto poli dokazujeme, argumentujeme, odvozujeme, analogizujeme atd. Pokud se Vám naše důvody zdají nedostatečné, máte opět možnost je vyvrátit, nebo si vynutit přesvědčivější důkazy, které rádi „ušíjeme“ každému na míru (podle jeho způsobu kladení otázek)...

Protože příspěvky čtenářů našeho webu čteme pozorně (často pozorněji, než oni nás), neušlo nám, že i ve Vašem příspěvku se vyskytuje něco podobného logické argumentaci. Také Vám můžeme dát za pravdu v tom, že je-li karma a opakování života na Zemi, pak je také postaráno o to, aby veškerá aktiva i pasiva byla průběžně vyrovnávána. Ač sám v tato duchovní pravidla nevěříte, přece Vám nic nebrání v tom, abyste věc (když už jste v ní, navzdory své předpojatosti, začal hledat nějakou logiku) důsledně domyslel. Jsme přesvědčeni, že kdybyste svůj předsudek (o neexistenci duchovních světů) překonal, zvládl byste v daném případě domyšlení sám. Než se tak stane, pokusíme se věc domyslet za Vás:

Ač dluh musí být vždy vyrovnán (dobrovolně, či nedobrovolně, vč. karmického vyrovnání), přece z toho nevyplývá, že je zadlužování vždy nutné. Karma a reinkarnace nikoho nenutí lhát, krást či vraždit, ale až následně nutí lháře, zloděje či vrahy vyrovnávat účty. Karma se tedy týká následku, nikoli příčiny. K příčině inklinuje také např. TSO, který chce mj. preventivně zasáhnout tam, kde karma a reinkarnace předem nic nesvedou, tj. vyloučit lež, zlodějnu či vraždu ze sociálního soužití lidí. Proto není „...zbytečné útočit na mocné tohoto světa a odborníky, kteří to vedou ke krizím, válkám atp.“, jak se s odvoláním na karmu domníváte. Z věci je tedy zřejmé, že vaše tvrzení: „Popíráte sami sebe!“ není podložené, a že ve věci karmy i na Vás platí Váš odsudek: „Vidím, že Vám tam píšou lidé, kteří... mnohdy vaří z vody o reinkarnacích - nic o tom nevědí.“

V ostatním nevíme kam Vás zařadit, když na jedné straně tvrdíte, že mnozí diskutující nic nevědí ani „o fyzice nebo o společenských systémech“, na druhé straně jste se sám v těchto oborech nijak neprojevil. Mnozí (na rozdíl od Vás) jdou se svým přesvědčením „do boje se zdviženým hledím“ (filipika), v naději, že si z něho odnesou poznání pravdy (ať už v diskusi zvítězí nebo prohrají). Sluší se jim tedy projevit úctu (kvůli jejich hledání pravdy), nikoli pohrdání (kvůli omylům, kterým se ani Vy nevyhnete). Pokládáte-li je za „laiky“, pak sám sebe patrně pokládáte za „odborníka“. Nuže ukažte jim i nám něco ze své „odbornosti“, ať se můžeme poučit a napravit svůj nepříznivý dojem z akademických „odborníků“ a jejich „teoretické vědy“...

Pravíte-li s despektem, že „že to mají jen z nějakého rádia či TV či z novin“ pak k tomu musíme připočítat také internet a tendenční „odbornou literaturu“, z které i Vy patrně čerpáte. Avšak jediný sdělovací prostředek, který můžete bez překážek a kdykoliv příznivě ovlivnit tak, aby se v něm sdělovala pravda (vědecká, filosofická či jiná), je diskuse na našem webu...

Pravíte-li s despektem: „Je vidět, že oni nemají žádné velké vzdělání“ pak poněkud pomíjíte, že kdyby se všichni chtěli žít např. „sociologií“, pak by lidstvo vymřelo hladem (i se sociologií). Proto si lidé z ostatních povolání vydržují (daněmi) tzv. „odborníky“ v bláhové naději, že se příslušnou pravdu dozvědí od nich. Tzv. „odborníci“ však peníze od daňových poplatníků ochotně přijímají, jako protihodnotu jim však poskytují jen pohrdání: „Jsou to všechno laici“.

Na jedné straně jiným vyčítáte nedostatek vzdělání, na druhé straně si odborného vzdělání nijak neceníte: „*To se Vám to lehce daří smést nějakého studentíka, který Vám amatérsky prezentuje školní příklady!*“ Nač vlastně požadujete odborné vzdělání, když máte i studenta příslušného vědního oboru za „amatéra“? Asi nám tím chcete říci, že namísto vědění je mu na příslušné vysoké škole příslušnými „*školními příklady*“ vyplachován mozek, takže Vámi požadované vzdělání nemá vlastně nijakou cenu! A jak se z takových studentů amatérů vlastně stane profesionální odborník? Tím, že na rozdíl od naivního studentíka, který za získání bezcenného vzdělání platí, je vykutálený profesionál za své neužitečné vzdělání placen?...

Dosud uvedené může být také již odpovědí na závěrečnou sérii Vašich otázek: „*Kde máte skutečné oponenty? Kde máte oponenti od renomovaných odborníků, kteří se tomu věnují celá desetiletí? Kde máte odborníky na teorii relativity?*“

Také Vám asi ušlo, že na našem webu citujeme nejen Vaše „odborníky“ (Landaua aj., zpravidla nositele Nobelovy ceny), ale i jejich „učitele“ (Newtona, Einsteina, atd.). Jaké „odborníky“ tu tedy ještě postrádáte? Žijící odkojence „*amatérských školních příkladů*“? Ani těm přece nic nebrání do naší diskuse vstoupit. Oni se však logickému dokazování vyhýbají jako „čert kříži“ a umí ventilovat jen své (či Vaše) pohrdání. I takové přístupy jsme již zaznamenali...

Jakou váhu mají, za uvedených okolností slova: „*Skutečný machr by Vás rozmáznul!*“ Můžeme Vás ujistit, že jsme diskuse s Vašimi „machry“ (např. s universitními profesory) vedli již dávno před založením našeho webu. Ti slušnější z nich, se na konci diskuse alespoň začervenali (ač chybu výslovně nepřiznali). Ostatní se uchýlili k osobním útokům. Také jsme zažili, úspěšné „hlasování většiny“ o našem vyloučení z další diskuse, tj. o našem ignorování. Tak nás ti Vaši machři rozmázli..

Závěrem:

Protože své vědění nezakládáme pouze na „vzdělání“ (na memorování tvrzení cizích autorit), ale na „vlastním rozumu“ (na logickém ověřování svých vlastních i cizích zkušeností a všeho, co kdo tvrdí), nemůžeme Vaši závěrečnou invektivu o „polovzdělancích“ brát vážně, ale musíme se naopak vážně zamyslet nad rozumností pojmu: „polovzdělanost“. V této souvislosti by nás také zajímalo, který z „řeckých filosofů“ Vámi citovanou hloupost řekl? Tipli bychom to spíše na nějakého současného akademického „odborníka“. Pokud Vás to bude zajímat, jsme připraveni Vám dokázat, jak je jeho výrok nesmyslný...

-zmp-

Nikdo nic... (Standa, 05. 04. 2009 15:19)

Často jsem přemýšlel, kde je „zakopaný pes“ a zjistil jsem, že jedním místem toho zakopání je, že „Nikdo nic nemůže a nemá čas“. Jak se to projevuje?

Projevuje se to tak, že ti úplně mladí musí chodit do školy, učit se a připravovat se na co nejlepší příští život, mají přítele či přítelkyni, v čase, který jim zbývá mají sport, počítače nebo jinou zábavu, takže – jak sami říkají – „nic nemohou a nemají čas“.

Lidé o něco starší se zase musí snažit v zaměstnání, starat se o děti, o dům nebo byt, o zařízení bytu či domu, o dovolenou, o koupi auta, o splácení půjček a hypoték...atd., takže – jak sami říkají – také „nic nemohou a nemají čas“. Lidé staří se starají o svůj důchod, jak z něj zaplatit nezbytné bydlení, stravu, lékaře, starají se o své děti, o vnoučata atd. Chtějí jenom zbytek svého života dožít v klidu, takže také – jak sami říkají – „nic nemohou a nemají čas“ (alespoň jim se dá nedostatek času věřit). Vzhledem k tomu, že nikdo „nic nemůže a nemá čas“, je tak těžké prosadit jakékoli změny.

Je také skutečností, že tento stav, kdy „nikdo nic nemůže a nemá čas“ je současně výhodou i nevýhodou. Výhodou je pro všechny mocné a ovládající tohoto světa, protože takto existující lidé nepředstavují žádné nebezpečí pro jejich moc a způsob jejich života. Nevýhodou je pro všechny, kteří se snaží o jakékoli změny společnosti a dokonce vytvoření lepšího modelu společnosti. Nevýhodou je bohužel právě pro všechny ty, kteří „nic nemohou a nemají čas“, protože právě oni jsou ti bezmocní, ovládaní a vykořisťovaní.

Nejhorší na tomto stavu je, že historicky, čas od času začne být situace těch bezmocných a vykořisťovaných tak katastrofální, že změnou se stane revoluce, jejímž výsledkem je to, že se opět do čela společností dostanou pouze jiní, jejichž cílem je zase moc a vláda.

Dokud tito lidé, kteří tzv. „nic nemohou“ a tzv. „nemají čas“, nepochopí, že jedině oni jsou nositeli změn, není možná změna a vznik nové důstojné společnosti, ve které musí takto nabytou moc občany držet pevně ve svých rukou.

Odpověď Standovi (nikdo nic...):

Vedle zmatení horní trojnosti (ekonomie, kultura, politika) je uměle vyvolaný nedostatek (času, prostoru, jistot, rozumu, slušnosti, poctivosti, morálky, mravnosti, peněz, obživy, kultury... atd.) základním stavebním kamenem všech totalitních systémů...

-zmp-

pravdivost a jasnovidnost (Blanka):

Jestli R. Steiner tvrdí určité skutečnosti a dokládá jejich pravdivost pouze tím, že je jasnovidný a tato svá tvrzení nepodkládá jiným důkazem, jak si může jiný člověk ověřit pravdivost těchto tvrzení jinak, než že se sám stane jasnovidný. Viz např.:

Z knihy Projevy karmy vyjímám dvě pasáže – snad trochu v kontextu:

1. „...odstraníme-li zevní „orgán bezcitnosti“, pak přebíráme povinnost, působit na duši tak, abychom jí také vzali sklon k bezcitnosti. Ve vnějším tělesném smyslu se orgán bezcitnosti důkladně usmrcuje očkováním proti neštovicím. Zde se např. projeví to, co je vyzkoumáno pomocí duchovní vědy: V jednom kulturním období, v němž byl všeobecný sklon, vyvíjet zvýšenou měrou egoismus (bezcitnost), povstaly neštovice...“

V anthroposofii jsme naprosto povinni říkat pravdu.

Nyní můžeme také pochopit, proč se v naší době rozšířilo „ochranné očkování“. Můžeme však pochopit i něco jiného: že totiž nejlepší duchové naší doby mají proti očkování odpor. Koresponduje to s nitrem, je to vnější projev nitra. Nyní můžeme říci: Usmrtíme-li na jedné straně vnější orgán, máme na druhé straně povinnost u postiženého změnit jeho materialistickou povahu vhodnou duchovní výchovou. To musí být nutnou protiváhou. Jinak vykonáme jen polovinu práce – ano, jen práci, k níž bude muset člověk nějakým způsobem sám vytvořit protiváhu až v pozdější inkarnaci. Pokud jsme odstranili jen citlivost k neštovicím, potud jsme přihlíželi jen k vnější stránce karmického působení. Jestliže se na jedné straně staráme o hygienu, musíme na druhé straně cítit také povinnost, postarat se o to, aby se lidem (jejichž organismus jsme přeměnili) dostalo také něco pro duši. Očkování neuškodí (karmicky) nikomu, komu se dostane také duchovní výchovy. Přikláníme-li se jen k jedné straně a nepřihlížíme-li současně ke druhé, jako bychom vychylovali jen jednu misku vah (pozn. což lze jen zlomením ramen vah).“

2. „Dejme tomu, že člověk v předešlém životě konal všechno tak, že ho to přivádělo jen k nepatrnému sebevědomí a malé sebedůvěře, že mu nezáleželo na jeho „já“, které se rádo rozplývalo ve všeobecnou atp. Takový člověk po smrti přijímá sklon k nabírání sil, jež ho uschopní (v následující inkarnaci) učinit své „já“ silnějším, dokonalejším. Člověk pak vyhledává

takové životní vztahy, které mu umožní bojovat proti určitým překážkám, jejichž vlivem může slabé sebevědomí zesílit. Je pravdou, že takový sklon vede člověka mj. k vyhledávání příležitosti k onemocnění cholerou. V ní má totiž před sebou něco, co mu poskytuje příležitost k překonání potřebných překážek. V překonávání takového odporu je obsaženo to, co může vést (v příští inkarnaci nebo při uzdravení v téže inkarnaci) k silnějšímu sebevědomí nebo k silám, které vlivem sebevýchovy dají silnějšímu sebevědomí pozvolna dozrát.

Také jsme si řekli, že u nemoci, jako je malárie, je příležitost vyrovnat to, co si duše v předešlém životě vypěstovala jako nadměrné sebevědomí vlivem svého jednání a svých pocitů... Vždy se říkalo, že „já“ člověka má svůj vlastní výraz v krvi (v krevním oběhu). Obě nemoci, o nichž jsme právě mluvili (cholera a malárie), souvisí s krví a jejími zákonitostmi tak, že při choleře lze zjistit zhuštění krve. Toto zhuštění představuje „odpor“ (proti oběhu krve), který musí slabé sebevědomí prodělat, na němž chce zesílit. Naproti tomu při malárii nastává jakýsi rozpad krve, který nadměrně silné sebevědomí („já“) přivádí, v jeho úsilí, do stavu marnosti.“

Další ukázka nutnosti slepě věřit je ze Symptomatologie dějin:

„Věnoval jsem skutečně mnoho námahy... abych našel Napoleonovu duši. Víte, že takové studie duší se mohou prostředky duchovního bádání konat nejrozmanitějším způsobem... například na její další cestě po Napoleonově smrti. Nemohu ji však najít a nevěřím ani, že bych ji kdy našel, neboť tu jistě není. A to bude jistě ona záhada Napoleonova života, probíhajícího jako hodiny dokonce v sedmiletém rytmu. Tomuto životu lze nejlépe porozumět, pozorujeme-li ho jako naprostý opak abstrakce francouzské revoluce:

Revoluce - zcela duše bez těla

Napoleon - zcela tělo bez duše (tělo, které je jakoby uvařeno ze všech rozporů věku)

Jedna z největších novodobých záhad, řekněme vývojových symptomů, se skrývá v této pozoruhodné kombinaci: revoluce a Napoleon. Jako by se nějaká duše chtěla vtělit, ale nemohla najít žádné vhodné tělo a tak zasahovala do světa bez těla, v němž harašila mezi revolucionáři 18. století... jen z venčí by se jí blížilo tělo, které naopak nemohlo najít žádnou vhodnou duši (Napoleon)...“

Např. s tímto rozum prostě nehne. Na webu však tvrdíte, že pro dnešní dobu platí, že není jiný důkaz pravdivosti, než důkaz založený na logice a rozumu.

Odpověď Blance (pravdivost a jasnovidnost):

Na počátku a na konci svého příspěvku zmiňujete dvě různé věci, jež je třeba od sebe naprosto jednoznačně oddělit:

a/ ověřování pravdivosti sdělení (pozorování)

b/ dokazování pravdivosti sděleného (pozorovaného)

Např. policie zadrží někoho s cizí peněženkou v ruce.

a/ ověřování pravdivosti sdělení = držel dotyčný skutečně cizí peněženkou? (ověříme např. na kamerovém záznamu)

b/ dokazování pravdivosti sděleného = je dotyčný zloděj, nebo jen nálezce cizí peněženky?

Všimněte si, že logicky nedokazujeme pozorované (zda dotyčný držel v ruce cizí peněženkou), ale nepozorovatelné (čím dotyčný je). V daném případě je tedy ověřování smyslové, zatímco dokazování je rozumové.

Zajisté lze „ověřováním“ nazvat také opakované dokazování (ověřování logické správnosti předchozího dokazování) nebo „dokazováním“ opakované pozorování (ověřování správnosti předchozího pozorování). To jsou však jen verbální kombinace, neboť nezáleží na tom, jak věc nazveme, ale na tom, co příslušný pojem označuje (popisuje)...

Každý si tedy může vybrat, čím chce být:

a/ svědkem (badatelem přírodovědeckým, duchovně vědeckým aj.), který sděluje, popř. ověřuje pravdivost sdělení jiných svědků

b/ myslitelem (spravedlivým soudcem), který reálně logicky posuzuje (dokazuje) pravdivost sděleného, popř. ověřuje spravedlnost jiného soudce

Vaše závěrečná slova, v nichž postrádáme pojem „reálné“, musíme uvést na pravou míru:

„...není jiný důkaz pravdivosti, než reálná logika...“, tj. uvažování založené na pozorované realitě...“ Nikoli tedy uvažování s realitou nesouvisející „důkaz, založený na logice (na pouhém rozumu).“

Na pojmu „reálné“ netrváme z malichernosti, ale proto, abychom logicky nedokazovali jen logiku samu (tautologicky), ale pravdivost reálně pozorovaného. Jaká realita je předmětem reálného dokazování (fyzická, duševní či duchovní), na tom nezáleží, neboť to na mechanismu dokazování (na reálné logice) nic nemění...

Z uvedeného je zřejmé, že chceme-li ověřovat pravdivost sdělení o pozorování jasnovidného badatele, musíme se sami stát jasnovidnými, jako se musíme stát schopnými pozorovat fyzickou realitu, chceme-li ověřovat pravdivost sdělení o pozorování přírodovědeckého badatele. A jako se lze naučit metodice pozorování přírodní vědy, tak se lze naučit metodice pozorování duchovní vědy (např. R. Steiner: „*Jak poznáme vyšší světy*“).

Zcela jinak se však musíme zachovat, chceme-li dokázat pravdivost sděleného pozorování.

Již vícekrát jsme uvedli, že spravedlivý soudce (myslitel) nesmí být svědkem (badatelem) ve věci (při), kterou soudí. Že je dokazování každé věci v podstatě sporem (svědků žaloby se svědky obhajoby), je zřejmé z toho, že dokazování je duální: Negativní (svědkové obhajoby = není) a pozitivní (svědkové žaloby = je). Konečný důkaz má tedy obecně následující duální podobu: „Je to tak, protože jinak to není možné!“

Spravedlivý soudce (myslitel) si nemusí zoufat, že je nucen slepě věřit svědkům (badatelům). Musí sice brát výpovědi svědků (badatelů) na vědomí doslova „slepě“ (sám nesmí být v dané věci vidoucím svědkem-badatelem), nemusí tomu však „věřit“, dokud si neověří pravdivost sděleného. Právě proto má personifikace „Spravedlnosti“ zavázané oči, v levé ruce myslitelovy váhy (reálné uvažování) a v pravé Alexandrův (Kristův) meč (viz odpověď Blance: sofisma)...

-zmp-

matematika v přírodě (Blanka):

Zajímalo by mne, zda je matematika obsažena v přírodě a je lidmi jen objevována, či v přírodě obsažena není a je lidmi vynalézána.

Odpověď Blance (Matematika v přírodě):

Tak jako musíme přísně odlišit logiku reálnou od nereálné (tautologické), tak musíme přísně odlišovat reálnou matematiku od nereálné (tautologické), přijaté akademickou půdou v podobě tzv. ryze „abstraktní matematiky“ (žonglování s čísly)...

Protože je reálná příroda konkrétní, nelze v ní hledat matematiku abstraktní. Tak např. v přírodě pozorujeme dva stromy (1 strom + 1 strom), zatímco dvě abstraktní jednotky (1+1) v ní nikde pozorovat nelze. V přírodě můžeme pozorovat také neurčitou mnohost stromů (les), ne však neurčitou mnohost abstraktních jednotek.

Z věci je zřejmé, že pokud máme přehled o počtu v přírodě pozorovaných stromů (např. 1 strom + 1 strom = 2 stromy), potud přírodu posuzujeme matematicky (sčítáním) a nalzáme v ní řád (řadu, např. aritmetickou 1-2, ale také geometrickou aj.), který představuje z mnohosti uspořádanou jednotu (řádnou jednotu). Pokud však nemáme

přehled o počtu pozorovaných stromů (les), potud přírodu neposuzujeme matematicky a nenalzáme v ní řád, nýbrž chaos, který představuje neuspořádanou jednotu (neřádnou, totální uniformitu). Táž příroda se tedy našemu úsudku (soudu) jeví buď jako řádná, nebo jako neřádná (chaotická), podle naší schopnosti usuzovat o pozorovaném:

1/ řádné usuzování (spravedlivý soud) nachází v přírodě řád, o němž máme reálně matematický pojem

2/ neřádné usuzování (nespravedlivý soud) nachází v přírodě chaos, o němž:

a/ nemáme reálně matematický pojem (neumíme počítat)

b/ máme nereálně matematický pojem („teorii množin“ aj. akademické „vymoženosti“)

Můžeme tedy říci: Protože do své mysli nemůžeme přenést konkrétní stromy (atp.), ale jen jejich abstraktní zástupce (čísla), odpovídá tomu, co je v přírodě reálným řádem (uspořádání stromů atp.), to, co je v naší mysli reálnou matematikou (abstraktních jednotek či jednotlivostí, tj. jednot nebo zlomků jednotky)...

Můžeme tedy říci:

a/ reálná abstraktní matematika je lidmi vynalézána následkem inspirace konkrétním přírodním řádem

b/ nereálná abstraktní mate-matika je lidmi vyspekulována následkem svévolné emancipace reálné matematiky od inspirující reality (přírody aj.)

Naše odpověď tedy zní: V přírodě není matematika, ale řád inspirující matematiku v mysli člověka. Jinými slovy: Přírodní řád inspiruje v lidské mysli matematický řád.

-zmp-